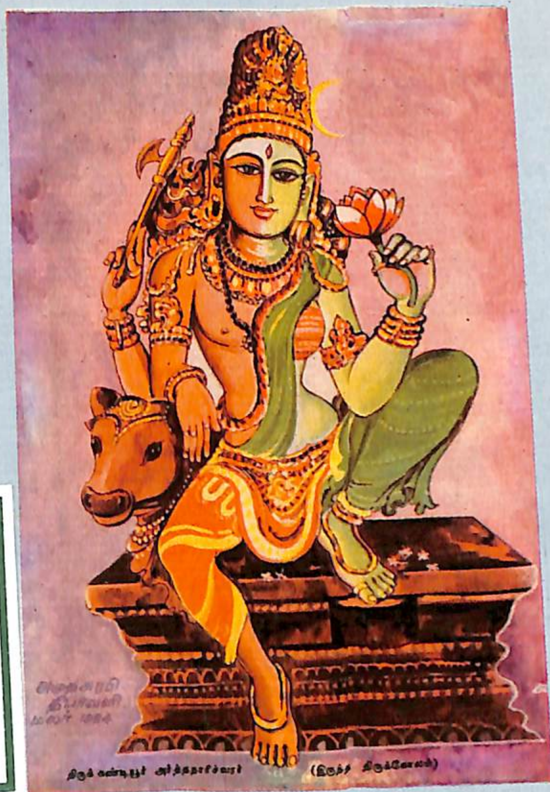
நமச்சிவாயம்

திருவுந்தியார்
திருக்காளிற்றுப்படியார்

[சைவ சித்தாந்த நூல்கள்]

சித்தாந்த போதரத்னாகரம்

கா.ஏ. ஆலாலசுந்திரம் பிள்ளை

Regd. No.518/99

விலை : ரூ. 35

அச்சிட்டோர் : a v graphics
Chennai.

வெளியிட்டோர் : C.S.S. MOORTHY MANAGING TRUSTEE
"காஞ்சிஆலால சுந்தரம்பிள்ளை டிரஸ்ட்"
'காஞ்சி' - No.11, Ramamoorthy Street, Nehru Nagar,
Chrompet, Chennai - 600 044.
Phone : 2403041 Fax : 2403041.

எடுத்துக்காட்டாக 'மூலை இருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்' என்ற திருவுந்தியார் பாடல் 12க்கு இவருடைய உரையையும் பிறர் உரைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் வேறுபாடு தெரிகிறது. தூலதேகத்தின் ஆடுதாரங்களாகக் காணப்படும் ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஆடுதாரமூர்த்தியாக இருந்த பரசிவத்தை தட்டில்லாத வெளியிடமாகிய அறிவினிடத்தில் அறிவு சொரூபமாய் விளங்கும் சிவத்தைக் காணும்படி விட்டவர் என்று மேற்காட்டிய தொடருக்கு ஆலால சுந்தரனார் உரைகண்டுள்ளார். 'மூலை என்பது நனவு, கனவு, உறக்கம், முதலாக நம் உணர்வு அளவுக்குட்பட்டு நிகழும் நிலைகளை திருவைந்தெழுத்து நெறியில் தம் கருத்தைச் செலுத்தினவர்' என்றும் (க.வச்சிரவேலுமுதலியார் 1966) 'ஒதுக்கிடத்திற்கிடந்த உயிரை (அதன் அறிவிக்கை செயல்கள் விரித்து இயங்கும் இடமாகிய) இப்பூவுலகில் பிறவி எடுத்துவரச் செய்தவர் என்றும் (க.மாசிலாமணி தேசிகர், 1968) பிறர் உரை கண்டுள்ளனர். இவற்றுள் முன்னவர் உரை தெளிவாக உள்ளதைக் காணலாம். மேலும் தாம் கண்ட உரைக்கு மேற்கோளாகத் திருக்களிற்றுப்படியாரின் இரண்டு பாடல்களைக் காட்டி அவற்றுக்கும் விளக்கம் தந்துள்ளார் இவ்வுரையாசிரியர். இது போல் நூல் முழுவதும் ஆலால சுந்தரனார் தம்பரத்துவிரிந்து அறிவால் மிகச் சிறந்த உரையைப் படைத்திருப்பதைக் காண முடியும்.

இத்தகைய அரிய உரைநூலினை மீண்டும் பதிப்பிக்க எண்ணிய உரையாசிரியர் வழிமுறையினரைப் பாராட்டுகிறேன். இது போன்று அவர் தம் பிற நூல்களையும் வெளிக்கொண்டுவர முற்பட்டுள்ள அவர்களின் முயற்சிக்குப் பாராட்டுகள். முதல் முயற்சியாக 'ஸ்ரீ காமாக்ஷி லீலா பிரபாவம்' என்னும் காஞ்சிமாநகரின் சிறப்பையும் அதில் உறையும் காமாட்சி அன்னையின் பெருமையையும் எடுத்துக்கூறும் ஆலால சுந்தரனாரின் அரிய நூலை இவர்கள் வெளியிட்டுள்ளனர். முன்னோர் மொழி பொருளைப் பொன்னே போல் போற்றிப் பேணிப் பாதுகாத்து வரும் காஞ்சி ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை அறக்கட்டளையிரைப் பாராட்டுகிறேன்.

- இரா. முத்துக்குமாரசாமி

மேலாண்மை இயக்குநர்,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,
15டி, டி.டி.கே.சாலை, ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-18,
24.11.99

உ

ஸ்ரீ காமாக்ஷி துணை

ஆசிரியர் :- ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை (1852-1922)

சிறப்பு பெயர் :- "சித்தாந்த போத ரத்நாகரம்"

ஊர் :- காஞ்சிவரம் / காஞ்சிபுரம்

குரு :- "ஸ்ரீ ஏகாம்பர சிவயோகிகள்"

கல்வி & மொழிகள் :- தமிழ்மொழியில் கல்விமான், ஆசிரயராகவும், வடமொழி (சமஸ்கிருதம்) கல்விமானாக விளங்கினார்.

தொண்டு :- சைவசித்தாந்தங்களை பரப்புதல் தமிழ்நாட்டுல் மட்டுமின்றி வெளிநாட்டிலும் ரங்கூன், மோல்மோன், சைவமதத்தைப் பரப்பினார். அவருடைய காலத்தில் அவருடன் சேர்ந்து ஸ்ரீலஸ்ரீசோம சுந்தர நாயகர், பூவை கலியாண சுந்தர முதலியார் ஆகியோர் சைவ சித்தாந்த நெறிகளை பரப்பி கலங்கரை விளக்கமாக விளங்கினார்கள்.

அவர்களின் தமிழ் உரை & சைவ நூல்கள் :- 'ஸ்ரீ தேவீ பாகவதம்' காமாக்ஷி லீலாப் பிரபாவம், (காமாக்ஷி விலாசம்) சாதத்தியம் என்னும் காஞ்சிபுராணம் என்பன. மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள், பெரியபுராணம், விருத்தியுரை, காஞ்சிபுராணம் உரை, திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை உரை, திருவுந்தியார், திருகெளிற்றுப்படியார். பொருத்தவுரை என்பன உரை நடையில் எழுதிய சிவஞான போத நுட்பம், பகவத்கீதா சாரம், ஆச்சாரிய பிரபாவம் ஞான வாசிட்டத் தெளிவு, காஞ்சி ஷேத்திர மஞ்சரி என்பன.

இவர் வெளியிட்ட நாளிதழ் :- "ஞானபானு" இவர்களால் பாராட்டபெற்றவர் :- ஸ்ரீமத் பாநுகவி, மணி, திருநாவுக்கரசு முதலியார் திரு.வி.கல்யாண சுந்தர முதலியார் (திரு.வி.க.) சைவத் திருவாளார் சச்சிதானந்தம் பிள்ளை. பி.ஏ.எல்.டி. 'தருமவெளியீடு உளது'.

For Copies Contact Publishers :

C.S.S. MOORTHY MANAGING TRUSTEE
"காஞ்சிஆலால சுந்தரம்பிள்ளை டிரஸ்ட்"
'காஞ்சி' - No.11, Ramamoorthy Street, Nehru Nagar,
Chrompet, Chennai - 600 044. Phone : 2403041 Fax : 2403041.

Regd. No.518/99

விலை : ரூ. 35

அச்சிட்டோர் : a v graphics
Chennai.

வெளியிட்டோர் : C.S.S. MOORTHY MANAGING TRUSTEE
"காஞ்சி ஆலால சுந்தரம்பிள்ளை டிரஸ்ட்"
'காஞ்சி' - No.11, Ramamoorthy Street, Nehru Nagar,
Chrompet, Chennai - 600 044.
Phone : 2403041 Fax : 2403041.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவுந்தியார் -

திருக்களிற்றுப்படியார்

இவற்றிற்குக்

காஞ்சிபுரம்

ஸ்ரீ மத் - ஏகாம்பர சிவயோகிகள்.

பாதசேகரர்

கா.ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை

அவர்களால்

சித்தாந்தபோத ரத்நாகரமென்னும் புத்துரை

இயற்றப்பட்டது

இவை
காஞ்சிபுரம் பிள்ளையார் பாளையம்-ஐயங்குளம்
நாராயணசாமி முதலியார் அவர்களால்

சென்னை,
கணேச அச்சுக்கூடத்திலும்,
பிரிட்டிஷ் இந்தியா அச்சுக்கூடத்திலும்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

(இந்த பக்கம் 1918-ல் வெளியிடப்பட்ட மறுபதிப்பு)

Publisher's Note

OM NA-MA--CHCHI-VAA-YA

(OM NAMASIVAYA)

These two immortal and truly divine sacred Books (1) **THIRUVUNTHIAR** and (2) **THIRUKALITRU PADIAR** on **LORD SIVA** the Supreme, are two Gems of late **CONJEE ALALA SUNDARAM PILLAI** for which he was conferred the title **"SIDHANTHA BOTHA RATNA GARAM"**. Please read on the following pages and discover the beauty and greatness of Saivism.

We approached **SRI LA SRI R. MUTHUKUMARASAMY AVL.,** of Thirunelveli South India Saiva Sidhantha Society Ltd., Chennai for an introduction to our book with lot of hesitation, but he was gracious enough to accept and provide us with a **"ANINDH THURAI"** which is a literary piece by itself. We are very grateful and want many more of his writings for our future publications also.

We offer our humble tribute to the founders of the Great Institution **"MARA MALAI ADIGAL"** Library and offer our sincere thanks to the present management and particularly to the four staff members for their cheerful and willing co-operation for bringing out this publication.

TRUSTEES.
CONJEE ALALA SUNDARAM PILLAI TRUST.

அணிந்துரை

சைவ சித்தாந்தம் என்பது பிறவி எடுத்த ஆன்மா அல்லல்படும் இந்த உலகைவிட்டு எப்படி நீங்குவது என்று வகையறியாது திகைத்து நிற்கின்ற நிலையில் கரைதேறுவதற்குரிய வழியைக் காட்டும் நெறியாகும் இதன் அடிப்படை உண்மைகளை எடுத்துக் கூறும் பதினான்கு நூல்கள் 'பதினான்கு சாத்திரங்கள்' எனப்படும். சைவ சமயத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறும் பன்னிரு திருமுறைகள் போல, சைவசித்தாந்த தத்துவத்தின் சிறப்பை எடுத்துக்கூறுபவை. இப்பதினான்கு சாத்திரங்கள் ஆகும்.

இவற்றுள் முதலாவது சாத்திர நூல் திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர் அருளிய திருவுந்தியார் ஆகும். ஏட்டுச்சுவடியில் இருந்த இந்நூல் 1866இல் திரிசிரபுரம் மதுரைநாயகம் பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. தில்லைச்சிற்றம்பலவர் என்னும் சிவப்பிரகாசர் இந்நூலுக்கு எழுதிய உரை 1874ல் வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் எழுந்த பல உரைகளுக்கு முன்னோடியாக எழுந்த உரை காஞ்சி ஆலால சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றியதாகும். இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுந்த இவ்வுரை மறுபதிப்பு காணாமல் இருந்த நிலையில் இந்த நூற்றாண்டில் இறுதியாண்டில் உரையாசிரியரின் கால்வழியினரால் வெளிக்கொணரப் பெறுவது பாராட்டுவதற்குரியது.

கற்றறிந்தோர் ஒத்தும் காஞ்சி மாநகரில் 1852இல் தோன்றியவர் கா.ஏ.ஆலாலசுந்தரனார். பூவை கலியாணசுந்தர முதலியார், சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம் சோமசுந்தரநாயகர் ஆகியோர் காலத்தில் வாழ்த்து சைவசித்தாந்தத்தை நாடெங்கும் பரப்பியவர். கடல் கடந்து பர்மா நாட்டிற்கும் சென்று ரங்கூனில் சைவசமயத்தைப் பரப்பியவர். காஞ்சிபுராணம், பெரிய புராணம் திருப்போரூர் சந்நிதி முறை போன்றவற்றிற்கு உரையெழுதியவர்.

இவர் எழுதிய இத்திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் உரை சைவசித்தாந்தத்தின் நுணுக்கங்களை எடுத்தியம்பும் உரை திருவுந்தியாரில் கூறப்படும் கருத்துகளே திருக்களிற்றுப்படியாரில் விரிவாக எடுத்துரைக்கப் பெறுகின்றது என்பதனை நிலைநாட்ட திருவுந்தியார்க்கு உரையெழுதும் போதே அதற்கிணையான திருக்களிற்றுப்படியார் பாடல்களுக்கும் உரையெழுதியுள்ளார். இம்முறை அவருடைய ஆழ்ந்த புலமையைக் காட்டுகின்றது. இவருடைய உரைக்குப்பின் எழுந்த வேறு சில உரைகளுடன் இதனை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இவருடைய உரையின் சிறப்பு நன்கு புலப்படுகின்றது.

எடுத்துக்காட்டாக 'மூலை இருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்' என்ற திருவுந்தியார் பாடல் 12க்கு இவருடைய உரையையும் பிறர் உரைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் வேறுபாடு தெரிகிறது. தூலதேகத்தின் ஆடுதாரங்களாகக் காணப்படும் ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஆடுதாரமூர்த்தியாக இருந்த பரசிவத்தை தட்டில்லாத வெளியிடமாகிய அறிவினிடத்தில் அறிவு சொரூபமாய் விளங்கும் சிவத்தைக் காணும்படி விட்டவர் என்று மேற்காட்டிய தொடருக்கு ஆலால சுந்தரனார் உரைகண்டுள்ளார். 'மூலை என்பது நனவு, கனவு, உறக்கம், முதலாக நம் உணர்வு அளவுக்குட்பட்டு நிகழும் நிலைகளை திருவைந்தெழுத்து நெறியில் தம் கருத்தைச் செலுத்தினவர்' என்றும் (க.வச்சிரவேலுமுதலியார் 1966) 'ஒதுக்கிடத்திற்கிடந்த உயிரை (அதன் அறிவிக்கை செயல்கள் விரித்து இயங்கும் இடமாகிய) இப்பூவுலகில் பிறவி எடுத்துவரச் செய்தவர் என்றும் (க.மாசிலாமணி தேசிகர், 1968) பிறர் உரை கண்டுள்ளனர். இவற்றுள் முன்னவர் உரை தெளிவாக உள்ளதைக் காணலாம். மேலும் தாம் கண்ட உரைக்கு மேற்கோளாகத் திருக்களிற்றுப்படியாரின் இரண்டு பாடல்களைக் காட்டி அவற்றுக்கும் விளக்கம் தந்துள்ளார் இவ்வுரையாசிரியர். இது போல் நூல் முழுவதும் ஆலால சுந்தரனார் தம்பரத்துவிரிந்து அறிவால் மிகச் சிறந்த உரையைப் படைத்திருப்பதைக் காண முடியும்.

இத்தகைய அரிய உரைநூலினை மீண்டும் பதிப்பிக்க எண்ணிய உரையாசிரியர் வழிமுறையினரைப் பாராட்டுகிறேன். இது போன்று அவர் தம் பிற நூல்களையும் வெளிக்கொண்டுவர முற்பட்டுள்ள அவர்களின் முயற்சிக்குப் பாராட்டுகள். முதல் முயற்சியாக 'ஸ்ரீ காமாஷி லீலா பிரபாவம்' என்னும் காஞ்சிமாநகரின் சிறப்பையும் அதில் உறையும் காமாட்சி அன்னையின் பெருமையையும் எடுத்துக்கூறும் ஆலால சுந்தரனாரின் அரிய நூலை இவர்கள் வெளியிட்டுள்ளனர். முன்னோர் மொழி பொருளைப் பொன்னே போல் போற்றிப் பேணிப் பாதுகாத்து வரும் காஞ்சி ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை அறக்கட்டளையிரைப் பாராட்டுகிறேன்.

- இரா. முத்துக்குமாரசாமி

மேலாண்மை இயக்குநர்,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,
15டி, டிடி.கே.சாலை, ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை-18,
24.11.99

ஸ்ரீ மஹாலிங்கம். திருவிடைமருதூர்

திருச்சிற்றம்பலம்

நூன்முகம்

உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம் - வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

மெய்கண்டான் சந்தான பரம்பரையில் இப்பதினான்கும் சிந்தாந்த நூல்களெனப்படும். சிந்தாந்தம் எனவே அருந்துயர்க்குரம்பையின் பாடுவிட்டொழிந்து சுகம் வருவது எப்படி என்று அந்தம் (முடிவு) காணாது அலமரும் சித்தமுடையவர்க்கு முடிவாகிய கரையைக்காட்டி சித்தத்தை நிலைபெறச் செய்வதென்க.

இச்சித்தாந்த நூல்கள் யாரைநோக்கி எழுந்ததெனின் பொறுத்தற்கங்கரிய துயரங்களுக்கெல்லாம், ஓர் நிலைக்களமாய் தோல் முதலிய சத்த தாதுக்களால் ஆக்கப்பட்ட ஆக்கையாகிய சிறு குடிலுட்பட்டு, ஆதி தெய்விகம், ஆதியாமிகம், ஆதிபவுதிகம் என்னும் மூன்றால் தவிக்கப்பட்டு வாழும் இயல்பினையுடைய ஆன்மாக்களினின்றும் வேறுபட்டு, நாம் இக்குரம்பை யுட்பட்டும்பாடு பெரும்பாடாக இருக்கின்றதே; இப்பாடு நம்மை விட்டொழிவது எப்படி, நமக்குச் சுகம் வருவது எப்படி என்று ஓர் புணை காணாது மயங்கும் அறிவுடையார்க்கு பாடு விட்டொழியும் வகையும், சுகம் வரும் வழியாகும் இவையாமென்று உணர்த்த எழுந்தன. அக்காரணத்தால் அந்நூல்கள் தாந்தம் எனப் பெயர்பெற்றன.

இனி இத்திருவுந்தியாரால் பாசத்தளையை உந்தி (விட்டுத் தள்ளி) பஞ்சாக்கர சொரூபமாகிய திருக்களிற்றுப்படி யேறிய காரணத்தால் அப்பெயருடைய நூல் வழியான் வந்தவர்க்கு எளிதாகத் தமது ஆன்மபோதத்தில் சிவஞான போதத் தோற்றமும், சிவஞான சித்தியும், சிவப்பிரகாசமும் உண்டாமென்பது துணியக்கிடத்தலான் – "உந்தி களிறு உயர்போதம் சித்தியார்" என்று வகுத்துக்கூறினார் அறிவிற்பெரிய ஓர் பெரியா தென்க.

இவ்வுண்மையை நாடியே எமக்கு அம்மையப்பராய் பரமாசிரியராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் ஏகாம்பர சிவயோகிகள் நாடோறும் தமது அனுஷ்டான சிவ பூஜையாதி நியமங்கள் முடிந்த பின்னர் இவ்விரண்டு

நூலை முன்னரும் சிவஞானபோதச் சூத்திரமும், சிவப்பிரகாசமும் பின்னரும் பாராயணஞ் செய்து வருவர். எமக்கும் அம்முறையே சிரவணஞ்செய்வித்துச் சிந்திக்கச் செய்தருளினர்.

எமது ஆசிரியர் மாணாக்கரும், எம்பால் ஆரா அன்புடையாளருமாகிய காஞ்சிபுரம் ஐயங்குளம் நாராயணசாமி முதலியார், கேட்டவண்ணம் அந்நூல்களுக்கு உரை எழுதி வெளியிடவேண்டும் என்று விரும்பினாராகலின் அவரது விருப்பத்தை மறுப்பதற்கஞ்சி, இவர் விரும்புவது ஆசிரியரது ஆணையென்றே உட்கொண்டு மறைப்பெனும் பகைவன் வாரிக் கொண்டவை போக திருவருள் உணர்த்திய அவ்வளவே பின்வரும் உரைவிளக்கத்திற்கூறு முறைப்படி ஈண்டுவரைந்து வெளியிடத்துணிந்தேம். அத்துணிபுக்கேற்ப எமது ஆசிரியர் முன்னின்றாராகலின் இடையூறின்றி இவ்விரண்டு நூல்களும் இனிதுமுற்றுப் பெற்றன. இங்ஙனம் முற்றுவித்த எமது ஆசிரியரது பொன்னடிகளைச் சிந்தித்தும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் என்றும் உள்ளேமாக.

இங்ஙனம்

ஆலாலசுந்தரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்ட தேசிகேந்திராய நம:

சித்தாந்தபோதரத்னாகரம்

திருவுந்தியார்

கலித்தாழிசை

அகளமா யாரும் அறிவரி தப்பொருள்
சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
த்தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

என்பது உந்தியார் என்சொல்லிய வாறோவெனின் - யாவரானும் அறிதற்கரிய பரம் பொருள் யான்அறியவந்து யான் தானாக அருளைக் கொடுத்ததென்று சொல்லிற்று.

(இதன்பொருள்.) யாவரானும் அறிதற்கரிய ஞானசொரூபமாகிய பரசிவம், ஞானா சாரியனென இம்மண்ணுலகில் எழுந்தருளிவந்தது; (வந்த அத்திருவுருவம்) யான் சிவமேயாக அருள்செய்தது என்க.

யாரும் அரிவரிது அகளமாய் அப்பொருள் எனக்கூட்டுக.

அகளம் எனவே ஞானசொரூபம். அஃதாவது எங்குங் கலந்துநிற்கும் பெரியவுருவம். யாரும் எனவே பிரமன்முதல் நாதாந்தம்வரை யுள்ளவர். அறிவரிது எனவே சுட்டறிவால் அறியப்படாதது. அப்பொருள் எனவே பதிப்பொருளாகிய பரசிவம். அகளமாயவந்தது எனவே ஆசிரியராய்வந்த வடிவம். தானாக எனவே சீவத்தன்மைகெட்டுச் சிவத்தன்மையை யடைய. தந்தது எனவே அருளைக்கொடுத்தது. அஃதாவது அந்நியமாயிருத்தலாகிய அத்வைதானுபவத்தைத் தந்தது.

சீவன் சிவாகாரமாதற்குச் சிவமன்றி வேறொருவர் வரின் சிவமாதல் கூடாதாகலின் அகளமா யாரும் அறிவரிதப்பொருள் சகளமாய் வந்தது என்றும், தான் சகளமாய்வந்ததற்கு அருள் காரணமானதுபோல், சீவன் சிவமாதற்கும் அருளன்றிக் கூடாதாகலின் தானாகத்தந்தது அருளென்றுங் கூறினார்.

ஞானசொரூபம் என்றதை "ஆதிநடு வந்தமிலா அளவில்சோதி அருண்ஞானமூர்த்தியாய்" என்றதனாலும், பிரமன்முதல் நாதாந்தம்வரை அறிவரிது என்றதை *"பூ மன்னு நான்முகத்தோன் புத்தேளிர் ஆங்கவர்கோன் மா மன்னுசோதி மணிமார்பன் நா மன்னும் வேதம் வேதாந்தம் விளக்கஞ்செய் விந்துவுடன் நாத நாதாந்த நடுவே தம்போ தத்தால் ஆமளவும் தேட அளவிறந்த அப்பாலை" என்றதனானும், பெரியவுருவம் என்றதை "ஆயிரங்கமலம் ஞாயிறு ஆயிரம் முக்கண் முக கரசரணத்தோன்" எனவும், எண்ணில் பல்கோடி சேவடி முடிகள் எண்ணில் பல்கோடி திண்டோள்கள், எண்ணில் பல்கோடி திருவுருநாமம் ஏர்கொள் முக்கண் முகம் இயல்பும், எண்ணில் பல்கோடி எல்லைக் கப்பாலாய் நின்று ஐஞ்ஞூற் றந்தணர்-ஏத்தும், எண்ணில் பல்கோடி குணத்தரோர் வீழி யிவர்நம்மை யாளுடை யாரே " என்ற திருவிசைப்பாவானும் அறிக.

யா—வினா எஞ்சாமைப்பொருளது. யாரும் - உம்மைமுற்று. அப்பொருள் உலகறிச் சுட்டு. உந்து ஈ – உயர்கின்ற ஈப்பறவை. வினைத்தொகை. ஈவிளி. பற - அகரவீற்றுவியங்கோள். இப்பாட்டான் இறைவனே ஆசிரியனாய் வந்து தானாகும் அருள்கொடுத்தல் கூறப் பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்

நேரிசை வெண்பா

(4) அகளமய மாய்நின்ற அம்பலத்தெங் கூத்தன்
சகளமயம் போல்உலகில் தங்கி-நிகளமாம்
ஆணவ மூல மலம்அகல ஆண்டனன்காண்
மாணவக என்னுடனாய் வந்து. (1)

(5) ஆகமங்கள் எங்கே அறுசமயம் தான்எங்கே
யோகங்கள் எங்கே உணர்வெங்கே-பாகத்
தருள்வடிவம் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அந்தப்
பெருவடிவை யார் அறிவார் பேசு. (2)

என்பது மாணவகனே! திருவம்பலத்தின்கண்ணே, பஞ்சகிருத்திய தாண்டவம் செய்தருளும் ஞானமயமாய்ப் பிரகாசியாநின்ற எமது நடராஜவள்ளல், இவ்வுலகின்கண் உருவமயமா யிருப்பவன் போல், என்னுடைய ஆசிரியவுருவமாய் வந்து, என்னுடனாய்ப் பிரியாது பொருந்தியிருந்து, எனக்கு விலங்காய் அநாதியா யமைந்துள்ள மூலமலமாகிய ஆணவமலம் என்னைவிட்டு வேறாம்படி, என்னை

அடிமைகொண்டனன். (1) (அகளமயனாகிய எம்மிறைவன்) தன் அருட்சத்தியானது வாமபாகத்தில் சிவகாமி என நின்றருளும் திருவுருவமாகவும், தான் நடனஞ்செய்தருளும் திருவுருவமாகவும் கொண்டு நின்று பின்னர் எனது ஆசிரியத் திருவுருக்கொண்டுவந்து, என்னை அடிமையாக ஆளாதொழிவானாயின், வேதமுதலியவற்றால் இத்தன்மைத்தென்று கூறவொண்ணாத சொரூபவடிவமாயும், அருளினால் ஆகமத்தே யறியநின்ற தடத்தவடிவமாயும் நின்றருளும், தத்சிவமாகிய அந்தப்பெரியதோர் வடிவத்தை யாவர் அறியவல்லவர். அவனன்றி ஆகமத்திற்கூறப்படும் பொருள்களும், அறுசமயக் கொள்கைகளும், யோகமுறைகளும், ஞானநெறிகளும் தாமே உணர்த்தவல்லனவாகுமோ நீசொல்வாயாக (2) என்பதாம்.

மாணவக அம்பலத்து அகளமயமாய் நின்ற எங்கூத்தன் உலகில் சகளமயம்போல் (என்னுடனாய்வந்து) தங்கி நிகளமாம் ஆணவமூலமகல ஆண்டனன் (1) எனவும், பாகத்தருள்வடிவம் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் ஆகமங்களெங்கே அறுசமயந்தானெங்கே யோகங்களெங்கே உணர்வெங்கே அந்தப் பெருவடிவை யார்அறிவார்பேசு (2) எனவும் கூட்டுக.

இவ்விரண்டு பாட்டானும், உந்தியுள் கூறப்பட்ட பெருவடிவாகிய அகளவடிவம் இத்துணைத்தாமென்றும், அது சகளமாய் வருவதனால் உண்டாகும் உபகாரம் இத்துணைத் தாமென்றும் விதந்துகூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின், இவ்வாசிரியர் அகளம் என்றதை அகளமயமாய்நின்ற அம்பலம் எனவும், சகளம் என்றதை கூத்தன் எனவும், யாரும் அறிவரிதப்பொருள் என்றதை பாகத்தருள் வடிவும் தானுமாகிய அந்தப் பெருவடிவை எனவும், தானாக என்றதை பேருல கிற்றங்கி என்னுடனாய் வந்து எனவும், தந்தது என்றதை நிகளமாம் ஆணவமூலமலமகல ஆண்டனன் எனவும், பதிஞானத்தால் அகன்றொழியவேண்டிய ஆணவமலம், பாசஞான பசுஞானங்களை யுணர்த்தும் ஆகமங்களானும் அறுசமயங்களானும் யோகங்களானும், உணர்வுகளானும் ஒழியா என்னும் போன்ற ஆகமங்களெங்கே.

அம்பலக்கூத்தன் – சிவபேதங்களை யெல்லாங்கடந்து நாத நாதாந்தப் பொருளாய் சேமவொளியாய்ச் சிற்பர வியோமப்பொருளாய் விளங்கும் பரசிவசொரூப அருளுரு வென்பார். அகளமயமாய்நின்ற அம்பலத்தெங்கூத்தன் சகளம் எனவும். அவ்வரிய அருளுருவத்தினின்றும்வந்த பேரருளுருவம் தான்வழிபடும் குருவடிவென்பார் உலகில் என்னுடனாய்வந்துதங்கி எனவும்,

நடராஜமூர்த்தியாய்வந்த திருவுருவம் சர்வான்மாக்களுக்கும் கன்மமலமும் மாயாமலமும் அகலவும், என் ஆசிரியனாய்வந்த அப்பெருமானது திருவுருவம் கன்மம் மாயைஎன்னும் அவ்விருமலங்கட்கும் மூலமலமாயுள்ள அம்மலம் எனக்ககலவும், அம்மூலமாகிய ஆணவம் அகன்ற பின்னர் நான் தன்னருளின் வழிநிற்கவும், என்னையாண்டு கொண்டனன் என்பார் ஆணவமலமகல ஆண்டவன் எனவும், இறைவன் ஆசிரியனாய் வந்து என்னைஆண்டு எனக்கு உணர்த்துவனவற்றை யானுணர, என்னுள் தன்னருளை நிறுத்தி யானுணரும் வண்ணம்செய்து, ஒழிக்கத்தக்க மலத்தை, - பாசநீக்கத்தையும் முத்திப்பேற்றையும் காதலாமலகம்போல் எடுத்துக்காட்டவல்ல ஆகமங்களும், பாசநீக்கமும் சிவப்பேறும் சித்தியாம்வண்ணம் தியானாதி பேதங்களையும் உபாசனாதி கிரமங்களையும் உடைய அறுசமயங்களும், தியானாதிபேதங்களானும், உபாசனாதி கிரமங்களாலும் கூட வேண்டிய சிவபாவனையை வருவிக்கவல்ல ஆதாரயோக நிராதாரயோகங்களும், சிவபாவனையால் சிவமாந்தன்மையைக் கூட்டும் உணர்வாகிய ஞானமும், ஒழித்து என்னையாட் கொள்ளுந்தன்மையை உடையனவாமோ? ஆகா, ஏனெனின், யான் உணரச்செய்யவல்ல அருட்டன்மையும், எனக்கு உணர்த்தவல்ல ஆசிரியத் தன்மையும் ஆகமாதிகளாகிய அவை உடையனவாகா என்பார் ஆகமங்கள் எங்கே அறுசமயந்தான் எங்கே யோகங்கள் எங்கே உணர்வு எங்கே எனவும், உண்ணின்று உணரச் செய்யும் அருள்வடிவும் வெளியேநின்று உணர்த்தும் குருவடிவம் என்னை உணரும் வண்ணம் செய்யும் வகையினும் உணர்த்தும் வண்ணம் செய்யும் வகையினும் ஆளாதொழியின் சத்திசிவமாய் (மாதாளும் பாகத்தனாய்) விளங்கும் அப்பெரிய வடிவத்தைத் தமது போதமாகிய அறிவால் எவ்வகையான் எடுத்துப்பேச வல்லுனராவர். இதனையாராய்ந்து நீசொல்வாயென்பார் அந்தப் பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு எனவுங்கூறினார்.

பழக்கந் தவிரப் பழகுவ தன்றி
உழப்புவ தென்பெண்ணே உந்தீபற
ஒருபொருளாலேயென் றுந்தீபற.

எ-து உ-ர் என்சொல்லிய வாறோவெனின் – மும்மலப்பழக்கம் ஆசிரியவசனத்தாலன்றிச் சாத்திரப்பழக்கத்தால் நீங்காதென்று சொல்லிற்று.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய (ஆசிரியர்கூறும்) அந்த வொருபொருளாலே, பிரபஞ்ச விவகாரப் பழக்கம் நீங்கப் பழகுவதல்லாமல், நூல்வழியில் உழலுவதனால் யாதுபயன் உண்டாம் என்க.

ஒருபொருளாலே பழக்கந்தவிரப் பழகுவதன்றி எனக்கூட்டுக. பெண்ணே என்றது விளி. ஈண்டுப் பெண்ணென்றது நெஞ்சத்தை பொருளால் என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைக்கருவிப் பொருள். இப்பொருளுக்குப் பழக்கம் தவிர அன்றி உழப்புவது என் என்றும், பழகுவதன்றி உழப்புவதென் என்றும் தனித்தனிகூட்டிமுடிக்க.

ஒரு பொருள் என்றது ஆசிரியனாற் கூறப்படும் உபதேசப்பொருள் சாத்திரங்களிற் கூறப்படும் பலமொழிக்கும் இடங்கொடுப்பதாகலின் அச்சொற்பொருளை. பழகுவது என்றது அவ்வுபதேசப்பொருளைச் சிரவணஞ் செய்தவாறே சிந்தித்தலை. பழக்கந்தவிர என்றது சிந்தனைசெய்தவாறே தெளிந்து மும்மலப்பழக்கத்தை விட்டொழித்தலை: உழப்புவது என்றது உபதேசப்பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிதலாகிய உழப்பைவிட்டு நுல்களைச்சிரவணமாத்திரஞ்செய்யும் உழப்பின் வழிநிற்றலை. என் என்றது அவ்வுழப்பு அறிவாய் நின்று அறியுமாறு செய்யத் தலைப்பட்டிருப்பதையும் உணரப்பெற்றால் ஆன்மாக்களாகிய நம்மிடத்தில் ஒப்பற்ற அம்மையப்பராகிய அச்சத்தி சிவங்கள் வேறாகாது நம்முள் நிலைத்திருப்பர். அங்ஙனம் நிலைபெற்றிருக்கும் அந்நிலையில் நமது தற்போதத்தை நீக்கித் தமது ஞானக்கிரியைகளுள் நமது ஞானக்கிரியைகளை நிலையாக நிற்கும்படிச் செய்து நம்மை முனைத்து நிற்கச்செய்யாது தாமே முனைத்து நிற்கத்தலைப்படுவர் என்பதாம்.

ஓரிருவர் தம்மில் தலைப்படுவர் நீக்கி நிலையாக்கி அத்தலை தாம் தலைப்படுவர் எனக் கூட்டுக.

தம்மில் தலைப்பட்டார் – என்பது அருளாளராகிய ஆசிரியரை. தம்மில் தலைப்படுதல் என்பது - அறிவினுள் அறியுமாறு செய்யத்தலைப்பட்டிருத்தலை. ஓரிருவர் என்பது – அம்மையப்பரை. நீக்கி என்பது– தற்போதத்தை விலக்குதலை. நிலையாக்கி-என்பது ஓரிவருவருடைய ஞானக்கிரியைகளுள் மாணவனுடைய ஞானக்கிரியைகளை நிலையாக நிற்கும்படிச் செய்தலை. தாம் என்பது - அம்மையப்பரை. அத்தலை என்பது — நம்மை முனைத்து நிற்கச் செய்யாதிருத்தலை.

அதிகாரியும் வந்த வழியும்.

(3) என்னறிவு சென்றளவில் யான்நின் றறிந்தபடி
என்னறிவிலார் அறிக என்றொருவன் சொன்னபடி
சொல்லக்கேள் என்றொருவன் சொன்னான்
சொல்லக்கேள் நான் உனக்கச் சொல்.

(எ-து.) எனது பசுஞானம் போன அளவிலேயே நான் பதிஞானத்திலே நின்று அறிந்த முறையை என்னைப்போலும் பசுஞானம் இல்லாதவர்களாகிய அதிகாரிகள் அறியக் கடவார்கள் என்று ஒப்பற்ற எனது ஆசிரியர் சொல்லியருளியபடி சொல்லக் கேள் என்று எனக்காசிரியராயிருந்த ஒருவர் எனக்கு அவ்வரிய பொருளைச் சொல்லியிருக்கின்றார். நான் உனக்கு அச்சொல்லைச் சொல்லுகின்றேன். மாணவகனே! கேட்பாயாக என்பதாம்.

என்றொருவன் எனக்கு அதனைச் சொன்னான் நான் உனக்கு அச்சொல்சொல்லக் கேள் எனக்கூட்டுக.

என் அறிவு என்பது – பசுஞானம். இப்பொருளை ஈரிடத்துக் கொள்க.

என்றொருவன் சொன்னபடி என்றதில் ஒருவன் என்றது - திருவியலூர் ஆளுடைய தேவநாயனாருடைய ஆசிரியராகிய உய்யவந்த தேவர். ஒருவன் சொன்னான் - என்பதில் ஒருவன் என்றது திருவியலூர் ஆளுடைய தேவநாயனார். எனக்கு என்றதும் நான் என்றதும் - இத்திருக்களிற்றுப்படியார் அருளிய திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனார். உனக்கு என்றது – தமது மாணவகனுக்கு. அச்சொல் என்றது – உய்யவந்தானுரை உண்மை யுணர்ந்தார் என்றிறுதியில் கூறியிருக்கும் திருவுந்தியாரின் பொருள்கொண்ட இந்நூல்.

இம்மூன்று திருப்பாட்டினுள் அப்புறத்தார் ** அல்லார்போல் நிற்பாரவர் ** அப்பரிசே வந்தளிப்பர் என்றதனால் அகளமாயாரும் அறிவரிதப்பொருள் சகளமாய் வந்தது என்னும் திருவுந்தியின் பொருள் நிலையைக் கொண்டதெனவும், தம்மிற்றலைப்பட்டார் பாலே தலைப்பட்டு என்றதனால் பழக்கந்தவிரப் பழகுவது என்னுந் திருவுந்தியின் பொருள் நிலையைக் கொண்டதெனவும், ஒருவன் சொன்னபடி சொல்லக்கேள் என்றொருவன் சொன்னான் அதனைச் சொல்லக்கேள் நான் உனக்கச்சொல் என்றதனால் - கண்டத்தைக் கொண்டு கருமமுடித்தவர் ** பிண்டத்தில்வாரார் என்னும் திருவுந்தியின் பொருள் நிலையையுங் கொண்டதெனவும் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலுமாம். (3)

உரை விளக்கம்

திருவுந்தியார் சூர்ணிகை. திருவுந்தி என்னும் சொற்பொருள் நிற்குநிலை, திருவுந்தியாரும், ஏனைய சித்தாந்த சாஸ்திரங்களும் கொண்ட பொருள் நிலை, திருவுந்தியாரில், சிவஞானபோதம் நிற்குநிலை, திருவுந்தியார் நிற்குநிலை, திருவுந்தியாருக்குத் திருக்களிற்றுப்படியார் நிற்குநிலை, திருப்பாட்டுகளின் அட்டவணை; நூல்வரலாறு, நூல் இம்முறையாக வகுத்து முடித்துள்ளோம். எங்ஙனமெனின், திருவுந்தியின் கருத்துப்பொருள் விளங்க திருவுந்தியார் சூர்ணிகையினையும் உந்தியார் என்பது அருட்சத்தி சாமர்த்தியத்தினால் பாவமுறு தீமையற அரன்சீர் பாடலாகிய ஞானவெற்றி என்னும் பொருள்விளங்க முதலாவது நிலையினையும், – முதல்வழி சார்பாகவுள்ள சிவஞானபோத முதலிய மூன்று நூல்களும் பொது உண்மை என்றிரண்டாக வகுத்துக்கூறுவதெனவும், சங்கற்ப நிராகரணம் பொதுவிற்கூறப்படும் ஆராய்ச்சியைக் கூறியதெனவும், இருபாவிருபஃது முதலிய எட்டும் உண்மையிற்கூறப்படும் அநுபூதியைக் கூறுவதெனவும் திருவுந்தியாரும் திருக்களிற்றுப்படியாரும் அநுபூதியில் முடிந்த பயனாயுள்ள நிட்டையினைக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலென்னு முறையால் கூறுவதெனவும் விளங்க 2-வது நிலையினையும்,– சிவஞான போதம் உண்மை யதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள ஆறு சூத்திரப்பொருளும் முன்னுள்ள (7) உந்தியில் அடங்கி நிற்கும் முறை விளங்க 3-வது நிலையினையும், - அந்த ஏழனுள் ஒன்றாகிய கண்டதை – என்னும் ஓர் உந்தியில் ஏனைய (6) உந்தியும் அடங்கி நிற்கு முறையும், பின்னர் – கண்டத்தை-என்ற அவ்வுந்தியின் பொருளையே கொண்டு அஃதாவது– கண்டது-கருமம், பிண்டத்தில் வாரார், பிறப்பிறப்பில்லை என மூன்றாக வகுத்த அந்த வகுப்பினுள் 32-உந்தியும் அடங்கி நிற்கு முறையும், விளங்க 4-வது நிலையினையும், – திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனார் தாம் இயற்றிய திருக்களிற்றுப்படியாரில் "என்னறிவு சென்றளவில் யான் இன்று அறிந்தபடி, என்னறிவிலார் அறிக என்றொருவன்-சொன்ன படி, சொல்லக்கேள் என்று ஒருவன் சொன்னான் எனக்கு அதனைச் சொல்லக் கேள் யான் உனக்கு அச்சொல்" என்று தமது ஆசிரியர் திருவியலூர் ஆளுடைய தேவ நாயனாருக்கு அவர் ஆசிரியர் உய்யவந்த தேவநாயனார் அருளிய திருவுந்தியாரையே தமது உள்ளத்துட்கொண்டு அப்பொருளையே திருக்களிற்றுப்பாடியாரென ஒர் நூலாக இயற்றி தமது மாணாக்கருக்கு உபதேசித்ததாக வெளிப்படுகின்றமையானும் உந்தியாரின்கண் வரும்சொற்றொடரையும்

பொருட்டொடரையுமே கொண்டு நூலை முடித்திருக்கின்றமையானும் அம்முறை விளங்க 5-வது நிலையினையும் தொகுத்தும் வகுத்தும் கூறி திருப்பாட்டுகளின் முதற் குறிப்புவிளங்க அட்டவணைகளையும், நூல்வரலாறுகளையும் பின் திருக்களிற்றுப் படியாரைச் சார்ந்த கடவுள் வாழ்த்து முதலாகத் தொடங்கி அமைத்து, நூலினுள் திருவுந்தியார் செய்யுளும் அதன்கீழ் அது நுதலியதும், அவ்வுந்தியாரின் பொருள் விளங்கப் பொழிப்புரையும் அரும்பதங்களுக்கு விசேடவுரையும் வேண்டும் இடத்தில் கருத்துரையும் அதற்கு காரணம் போலும் அவ்வத்திருவுந்தியார் கருத்தமைத்த திருக்களிற்றுப்படியார் செய்யுளும் அதன் பொழிப்புரையும் விசேடவுரையும் திருவுந்தியாரின் சொற்பொருளையே திருக்களிற்றுப் படியாரில் சொற்பொருளாக அமைந்துள்ளதை ஒவ்வொரு செய்யுளும் அதன் பொழிப்புரையும் விசேடவுரையும் திருவுந்தியாரின் சொற்பொருளையே திருக்களிற்றுப் படியாரில் சொற்பொருளாக அமைந்துள்ளதை ஒவ்வொரு செய்யுளீற்றில் எடுத்துக்காட்டியும் விளக்கியும் உள்ளோம்.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திரு உந்தியார் சூர்ணிகை

(1) ஆசிரியனாய்வருதல் அகளமயனாகிய இறைவனே. அவன் தருவது தானாகச் செய்வதாகிய அருளே.

(2) அவ்வருளால் ஆசிரியர் முகமாய்ச் சிரவணாதி பழக்கங்களைச் செய்யின் மும்மலப் பழக்கங்கள் தவிரும். ஆசிரியர் வழியன்றிச் சாத்திரங்களை யாராயின் அவை தவிரா.

(3) ஆசிரியரைக் கொண்டு சிரவணாதி கருமங்களை முறையாக முடித்துக் கொண்டவர் முடிவுபெறாத பிறப்பிறப்பை முடித்திடுவர்.

(4) சிரவணாதிகளைச் செய்து நிட்டைகூடினார்க்கு உண்டாகும் ஆனந்தம் சொல்லொணாது.

(5) அவ்வானந்த நிலையில் நிற்குங்கால் ஆனந்தரூபியாகிய சிவன் - அவர்களை ஏகனாயும் அனேகனாயும் நாதனாயும் ஆளுமுறை.

(6) இறைவன் அங்ஙனம் ஆளத்தலைப்படுங்கால் அவர் செயலெல்லாம் தன் செயலாகக் கொண்டு அவருக்குத் தன்னைத் தருவன்.

(7) இறைவன் - அவரது செயலைத் தன்செயலாகவும் அவரைத் தாமாகவும் கொண்டு நிற்கப்பெறவே, அவர் அவ்வருமையை நாடிச் சரியா கிரியைகளை வன்மை மென்மைவழியான் இயற்றி தமது உள்ளமுருகி இறைவனுடனாய் சிற்பரச் செல்வராய் நிற்பர்.

(8) உள்ளம் உருகச் செய்யவல்ல அன்பின் வழியான் ஆதார நிராதார யோகமுறையானே விமலனுக்கிடமாகிய மீதானத்தை யடைவர்.

(9) அவற்றுள் - ஆதாரயோக நிலை.

(10) ஆதாரயோகத்தால் அதன் பயனாகிய பஞ்சாக்கரப் பொருளுணர்வர்.

(11) நிராதார யோகநிலை

(12) நிராதார யோகநிலையில் கொண்டு வந்த தன்னாசிரியரைப் புகழ்வர்.

(13) ஆதார நிராதாரங்களைக் கடந்த மீதானம் - ஆன்மாவே.

(14) அம் மீதானத்தையே சிவன் இடமாகக் கொண்டிருக்கு முறை.

(15) அம்முறையிலும் போதம் எழுமாகலின் அப்போதப்பற்றை அறுப்பதாகிய அருட்பற்றைப் பற்றல் வேண்டும். அதனைப் பற்றா தொழியின் சிவ பாவனை யொழியும்.

(16) அருளைப் பற்றிச் சிவபாவனையில் நிற்கும் சிவயோகிகள் தற்போதந் தோன்றற்குரிய செயல்களைச் சாராது காழ்மணி நாவேபோல்நிற்பர்.

(17) அவ்வாறு நின்றவிடத்து திருச்சிலம் போசை கேட்கும். அவ்வோசை வழியே சென்று நின்று நிருத்தனைக் கண்டு கும்பிடுவர்.

(18) அவ்வாறு கும்பிடப்பெறினும் அவ்வளவில் மகிழாது அவனருளை மறவாதிருப்பர்

(19) அருளைமறவா திருக்கவே நிருத்தன் அங்ஙனமே நில்லாது உள்ள முருக அவருள்ளத்தில் விரைந்து செல்வன்.

(20) இறைவன் குடிபுகுந்தபின் அறிவேயாய்விளங்கும் அருளாலும், அவ்வருளேயாய் விளங்குஞ் சிவத்தாலும் விளையும் பேரின்பவிலக்கணம்.

(21) பேரின்ப விளைவில்-சிரவணஞ்செய்யுங் காலத்தில் தனக்கு வேறாகவும், சிந்தனைசெய்யுங் காலத்தில் தனக்குள்ளாகவும், கண்டதுபோல் அல்லாமல் சிவம்தானேயாய் நின்றருளும் சிவநிலை.

(22) அச்சிவநிலையில் மனமும் பிராணவாயும் அடங்கி நிற்க முயலுதல் வன்மையன்று; அது துன்பம். அந்நிலையில் உணரும் தன்னறிவு அடங்கி யிருக்கச் செய்தல் வன்மையுள் வன்மை; அது இன்பம்.

(23) தன்னுள்ளங் கவர்வானாகிய அச்சிவனிடத்தில் தற்போத முதலிய கரணங்களோடு கலந்து விடின் அக்கள்வனால் கூடத்தக்க முத்தியாகிய வீடு மிக எளிதாம்.

(24) நிலநீர் முதலிய எட்டினையும் இறைவன் வீடாகக் கொண்டு அவற்றினுள் இருத்தலால் அவ்விறைவனோடு கலந்த இவர் முன்போல் உலகினைக் கலவாது உலகினுள்ளாயிருக்கின்ற இறைவனையே கலந்து நிற்கும் நிலையினராவர்.

(25) சீவன் தான் சிவாகாரமாகும் போது கரண முதலியவைகளும் சிவாகாரமாம் என்பது ஒவ்வாது என்பது ஒவ்வாது, யாவும் சிவாகாரமாம், என்பதே ஒவ்வும்.

(26) ஆன்மாவோடு யாவும் சிவாகாரமாகும்பொழுது சிவானந்தம்மொள்ளா அமுதாய்ப் பெருகும்; அப்பெருக்கால் பந்தம் முளையாது.

(27) அப்பெருக்கில் அன்பு தோன்றும், அவ்வன்பினால் பந்தக்கட்டு அவிழும், கட்டு அவிழவே பந்தம் முளைப்பதற்கின்றிப்போம்; அந்த அன்பன்றிப்பந்தம் அவிழாது.

(28) பந்தக் கட்டினை யறுப்பது மெய்ஞ்ஞானமென் றெண்ணி அந்தஞானம் பிரகாசித்த பின்னர் அன்பு விளையும் வகையை எண்ணாதொழிவாராயின் அவர்கள் பித்தேறினார் போல் பெறவேண்டிய ஆனந்தத்தைப்பெறா தொழிவர்.

(29) ஞானத்தில் முளைக்கும் சிவத்துக்கு எல்லையா யுள்ள இடம் அன்பே யன்றி ஏனையோராற் கூறப்படும் இடங்களன்று. இவ்வாறு ஆன்றோர் ஏனைய இடங்களை ஒழித்ததற்கு நாம் என்செயலாம்.

(30) சிவானந்தானுபவத்தை விளைவிப்பதாகிய அன்பினை வெளிப்படுத்தற்குரிய உடம்பினைப் பெற்றும் அவ்வுடம்பில் அவ்வன்பாகிய வாளைச் சாத்தப்பெறாதவர் துறவறத்தைப் பெற்றாலும், அன்றியில்லறத்தைப் பெற்றாலும் பயனில்லை.

(31) அன்பிலார்க்கு இருவகையறமும் பயனில்லை என்றதுபோல் சைவ சமயமொழிந்த ஏனைச்சமயங்களும் பயன்படுவனவல்ல. அவையெல்லாம் சாவிபோன சமயங்கள். அச்சமயவுரைகளைக் கேட்கத் தலைப்படின் நெல்லை வேண்டினோன் நெற்பதரை விசாரிப்பதனோ டொக்கும்; ஆகவின் அவைகளைக் கேட்டலாகா.

(32) அன்பினையுடைய மெய்ஞ்ஞானிகளே துறவிகள். அவர்கள் தான் துரியங்கடந்த தொண்டர்கள். அவர்களிடத்தில் தான் துரியப் பொருளாகிய சிவனது செயலெல்லாம் நிகழும். சிவச் செயலன்றி அவர்களிடத்தில் வேறு செயல்கள் நிகழ்வதில்லை.

(33) தமக்கென்று ஓர் செயலும் இலராய்ச் சிவன்செயலே செய்யும் இவர் - உடம்புடையராயினும், அவ்வுடம்பால் அனுபவிக்கும் இன்பம் பேரின்பமே; சிற்றின்பமன்று. அதனால் மாயை முளையாது.

(34) சிற்றின்பம் பேரின்பமாதற்கும் மாயை முளையாமைக்குங் காரணம் - பேரின்பமான பிரமக்கிழத்தியோனாகிய இறைவனால் இவர்கள் ஆளப்பட்டமையே யாம்.

(35) இச்சிற்பரச்செல்வர்கள் இறைவனால் ஆளப்படுமுறைமை - பெண்டிர் பிடிபோல ஆண்மக்கள் பேய்போல.

(36) இங்ஙனம் அன்பரை ஆளும் அவ்விறைவன் வாழும் இடம் - துவாத சாந்த ஸ்தானமாகிய அவ்விடம்.

(37) துவாத சாந்தவாசியாகிய இறைவனது செந்நெறியே எங்கும் நிற்றலால் பேதம் அபேதம் பேதாபேதம் என்றெண்ணுஞ் செயலொழிக.

(38) அங்ஙனம் ஒழியாது அச்செயல் செய்தால் - பொற்கொழுக்கொண்டு வரகுக்கு உழுவதுபோலாம்.

(39) வேதாந்த மஹாவக்கியங்களாகிய நான்கிற்கும் சித்தாந்தத் தெளிவாகிய உண்மைப்பொருள் விளக்கம்.

(40) ஆன்மா சிவமாவது சிவனருளால். சிவனருளைவிட்டு ஆன்மா சிவமாவதில்லை. ஆன்மா - என்றும் ஆன்மாவே.

(41) சிவனருளால் ஆன்மாசிவமாதல் என்னும் அவ்வுண்மையிற் பற்றுதலொழிந்து ஆன்மாவே சிவம் என்னும் அந்த ஆன்ம ஞானத்தைப் பற்றின் அது முத்தி முதலைக் கெடுக்கும் மோகக் கொடியாம். ஆகலான் அந்த ஆன்மஞானத்தைக் கொள்ளாது ஒழிக்க வேண்டும்.

(42) ஆன்மஞானத்தினால் யான் எல்லாம் ஆயினேன் என்று சிவமாகிய செல்வத்தை யிழந்துபோதலொழிந்து

எல்லாமாயிருக்கும் சிவத்தைப் பெற்று குறைவற்ற செல்வராயிருத்தல் வேண்டும்.

(43) உடம்புடையரா யிருக்கும் ஆன்மஞானிகள் சோஹம்பாவனையால் சிவமாகிய மெய்ஞ்ஞானத் தேனையுண்ணாது அகம்பிரமமெனும் மாயக்கள்ளுண்பவராதலால் அவர்கள் வரட்டுப்பசுக்களோடு ஒப்பாவர்.

(44) ஆன்மஞானிகளாகிய அவ்வரட்டுப்பசுக்களோடு யானும் ஒருவனாய்ப் போகாமல் என் சிந்தையிலும் என் சென்னியிலும் வந்தவனாகிய இறைவன்-அருளாகிய அம்மையோடு வாழக்கடவன்.

(45) இங்ஙனம் உய்யவந்த உரையை உணராதவர் ஆன்மாவையும் உணர்ந்தவரல்லர், பிரமத்தையும் உணர்ந்தவரல்லர், அவர்கள் பிறப்பிறப்பினின்றும் நீங்கி உயர்ந்தவருமல்லர். சத்தினிபாதத்து உத்தமரெல்லாம் உய்யும் வண்ணம் உரைத்தருளிய இந்தவுரையை உணர்ந்தவரே வேதாகம வுண்மையை உணர்ந்தவருமாவர், உய்ந்தவருமாவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவுந்தியார் சூர்ணிகை முற்றிற்று

1. திருவுந்தியார் எனும்

சொற்பொருள் நிற்குநிலை

திருவுந்தியார் என்பது பாவமுறு தீமையற்ற அரன்சீர் பாடலேயாம். இது அருட்சக்தி சாமர்த்தியத்தினால் உண்டாவதாகலின் ஞானவெற்றி எனப்படும். எனவே இந்நூல் அருட்சக்தி இது வெனவும் அதன் சாமர்த்தியம் இத்திற மெனவும், ஞான வெற்றி இத்துணைத்தா மெனவும் விளக்குவதென்க.

1-வது உந்தியில் – தானாகத் தந்தது என்றதும், 2-ல்-ஒரு பொருள் என்றதும், அருட்சக்தி இது என்பதையும், 4-ல்- எங்ஙனிருந்தது என்றெடுத்து அறியும் அறிவதன்று என்று முடிந்ததும், 5-ல்-இறைவன்– ஏகனுமாகி அநேகனுமானவன் பின் நாதனுமாகி நம்மையாளச் செய்த தென்றதும், 6-ல் நஞ்செயலறச் செய்த தென்றதும், பின் இறைவன் தன்செயல் ஆனது என்றதும், தன்னையே தந்தான் என்றதும், அருட் சக்தியின் சாமர்த்தியம். இத்திறத்தது என்பதையும், 7-ல் உள்ளமுருகி உடனாவர் அல்லது தெள்ள அரியர் என்றதும், சிற்பரச் செல்வர் என்றதும் ஞானவெற்றி இத்துணைத்து என்பதையும் விளக்கியவாறாமென்க.

இனி முடிந்தது முடித்தல் என்னும் உந்தியாலும் மாட்டெறிந் தொழுக லென்னும் உந்தியாலும் மேற்கூறிய மூன்றினையும் ஏனைய (38) உந்தியாரானும் விளக்கியுள்ளன. எங்ஙனமெனின்– ஆதார நிராதார யோகங்களைக் கூறும் உந்திகளில் 10-ல் துய்ய பொருள் இது என்றதும், 15-ல் பற்றை யறுப்பதோர் பற்றென்பதும், 18-ல் அதுவே இங்குள்ள தென்றதும் அருள்.

19-ல் கருதுவதன் முன் கருத்தழியப் பாயும் என்றதும், 22-ல் காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினுள் ஆற்றுவது ஆற்றல் என்றதும், 23-ல் வீடும் எளிதாம் என்றதும், 24-ல் வீடேவீடாகும் என்றதும், 25-ல் சித்தமும் தீய கரணமும் சித்திலே ஒத்ததே ஒத்தது என்றதும் 26-ல் மொள்ளா அமுதாம் முளையாது பந்தம் என்றதும், 27-ல் அவிழ விருக்கும் இவ்வல்லல் என்றதும் 38-ல் பொற்கொழு என்றதும் 40-ல் அவனிவனானது அவனருளால் என்றதும் அருட்சக்தியின் சாமர்த்தியம்.

28-ல் வித்தினைத்தேடி முளையைக் கைவிட்டவர் பித்தேறினார் என்றதும், 29-ல் என்றால் நாம் என்செய்கோம் என்றதும், 30-ல் வீட்டிலிருக்கிலென் **கூடப்படாதது என்றதும், 31 ல்-சாவிபோம் மற்றச்சமயங்கள் என்றதும், அவைகளில் புக்கு நின்று ஆவியறாதே என்றதும், 32-ல் தொண்டர்க்குச் சாக்கிரம் துரியமாய் நின்றது என்றதும், அவர்களைத் துறந்தவர் என்றதும் 33-ல் முளையாது மாயை என்றதும், 34-ல் இறைவன் பேரின்பமான பிரமகிழ்த்தியோடு உன்னை யாண்டான் என்றதும், 35-ல் பெண்டிர் பிடி போல ஆண்மக்கள் பேய்போலக் கண்டார் என்றதும், 42-ல் குறைவற்ற செல்வம் என்றதும், 43-ல் காயத்துள் மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்டல் என்றதும், 44-ல் சிந்தையினுள்ளும் என் சென்னியிலும் சேரவந்தவர் என்றதும் ஞானவெற்றி.

அல்லதூஉம் திருவுந்தியார் என்பது பெரியோர் தும்பி முதலியவற்றை முன்னிலையாகக் கூறுதல் போல் தன்னிலையினின்று உயர்வதற்கு விருப்பமுடைய ஒருஈயைப் பார்த்துச் சொல்லப்பட்டது என்று கொள்ளலு மொன்று. அங்ஙனங் கொள்ளுங்கால் நல்லபொருள்களிருக்கவும் இழிந்தவற்றைக்காமுறுதல் ஈக்கு இயல்பாதல்போல் ஆன்மாவும் அவ்வியல்புடைத்தாகலின் ஆன்மாவை நோக்கி ஈண்டுக் கூறியதுமாம்.

இதுபற்றி நூல் இறுதியினுங் காண்க.

2. திருவுந்தியாரும் ஏனைய சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுங் கொண்ட

பொருள் நிலை

சிவஞானபோதம் - பன்னிரண்டு சூத்திர ரூபமாகவும், பொது - உண்மை என்னும் இரண்டதிகாரம் உடையதாகவும், பிரமாணவியல் இலக்கணவியல் சாதனவியல் பயனியல் என நான்கு பாதங்களையுடையதாகவும் உள்ளது.

பாடொழிந்துச் சுகம் விரும்பும் அதிகாரிகளுக்குத் துன்பந்தரும் பாட்டை ஆராய்ச்சி வழியான் உணர்த்தினாலன்றி அத்துன்பந்தரும் பாடொழியாது. ஆகலான் ஆராய்ச்சியைப் பொது என்றும், சுகத்தை அனுபூதி - (அனுபவ) வழியாற் காட்டினாலன்றிச் சுகத்தை யடையார் ஆகலான் அனுபூதியை உண்மை என்றும் இரண்டதிகாரமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆன்மாக்கள் - அருந்துயர்க்குரம்பையான் அனவரதமும் துன்பங்களை அனுபவிப்பரேயன்றித் துன்பம் வருதற்குக் காரணம்

என்னையென்று அக்காரணத்தை அறியார். ஆகவே, அக்காரணத்தை அனுமானம், ஆகமம் என்னும் இருவகைப் பிரமாணங்களால் விளக்கிப் பின்னர் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் காட்டி அதன் பின்னர் ஆராய்ச்சி வழியான் உணர்த்தவேண்டுதலின் முன்னர்-அனுமானத்தால் சிறிது அறிவிலே துன்பங்கட்குக் காரணம் இதுவென்று தோன்றவும், அதன் பின்னர் - ஆகமப் பிரமாணத்தால் தோன்றச்செய்த அக்காரணம் சித்தத்தில் நிலைபெறவும், அதன் பின்னர் - பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் - துன்பத்துக்குக் காரணமாயிருப்பது இது வென்று தெளியவும் செய்தலாகிய பிரமாண வியலையும், அங்ஙனம் தெளிந்த பின்னர் - துன்பங்கட்குக் காரணம் இதுவென்றறியவந்த - பாச விலக்கணமும், அத்துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றவனிலக்கணமும், தானறியாதனவா யிருக்கின்றதுன்பங்கள் தன்மாட்டு வரும் அச்செயலும், அவற்றை நீக்கும் வகையறியவொட்டாது யனுபவிக்கச்செய்கின்ற அச்செயலும், செய்வோனையின்றி அமையாவாகலான் செய்வோனிலக்கணமும் உணரும்வகை செய்தல் இன்றியமையாத செயலாகலின் இலக்கணவியலையும் பொதுவில் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம் துன்பங்களைத் தருதற்குக் காரணமாயுள்ள மலத்தினிலக்கணமும் அம்மலத்துக்குள்ளாய் துன்பத்தை அனுபவிக்கும் ஆன்ம இலக்கணமும் துன்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்வோனாகிய பதி யிலக்கணமும் உணர்ந்த பின்னர் அவன் துன்பங்களினின்றும் நீங்கி துன்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்த அப்பதியினிடத்தில் சுகானுபவத்தை யடைய விரும்புவானாகலின் முன்னர் துன்பங்களினின்றும் நீங்குவதற்கான சாதனங்களைச் செய்ய சாதன வியலையும் அச்சாதனம் கைவந்தபின்னர் சுகப்பயனை விளைவிக்கப் பயனியலையும் உண்மையில் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இம்முறையையே கொண்டுள்ளன - சிவஞானசித்தியும், சிவப்பிரகாசமும் என்க. சங்கற்ப நிராகாரணம் ஆராய்ச்சி யுணர்வுக் குரியது. ஏனைய இருபா இருபஃது முதலிய பத்து நூல்களும் அனுபூதி உணர்விற்குரியன. அவற்றுள் திருவுந்தியாரும் திருக்களிற்றுப்படியாரும் சூத்திரமும் பாடியமும்போல சிவ ஞானபோதம் உண்மையதிகாரத்திற் கூறப்படும் அனுபூதி விஷயத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு துன்பந்தருவதாகிய பாசத்தை உந்தும் வகையினையும், இன்பந்தருவதாகிய சிவானுபவத்தைப் படிமுறையாக அனுபவிக்கும் வகையினையும் திருவுந்தியாரும், திருக்களிற்றுப்படியாரும் மிக எளிமையாய் உணர்த்த வல்ல சிறப்பினையுடையன.

3. திருவுந்தியாரில்

சிவஞான போதம் நிற்குநிலை

சிவஞானபோதம் பொதுவில் ஆறு சூத்திரம் போக உண்மை யதிகாரத்தில் சூத்திரம் - ஆறு. அவ்வாறனுள் முன்மூன்றும் சாதனவியல், பின் மூன்றும் பயனியல், சாதனவியலில் அனுபூதியாகிய பயன் பெறுதற்பொருட்டு அப்பயனைச் சாதித்தற்குரிய அதிகாரியினியல்பை ஏழாஞ் சூத்திரத்தானும், சாதனத்தை எட்டாஞ்சூத்திரத்தானும், சாதிக்கும் முறைமையை ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தானும் கூறியுள்ளது. பயனியலில் பாசநீக்கத்தை பத்தாஞ்சூத்திரத்தானும், சிவத்தை யடைதலை பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தானும், சிவப்பேறடைந்த பின்னர் உடலூழ் இருக்குமளவும் வந்து அடுப்பதாகிய பிரார்த்த வாசனை தாக்காதிருத்தலைப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தானும் கூறியுள்ளது.

இங்ஙனம் ஆறு சூத்திரங்களால் கூறப்பட்ட சாதன வியலின் பொருளையும் பயனியலின் பொருளையும் முதல் ஏழு உந்தியார்வரையில் கூறியுள்ளார்.

இந்த ஏழுனுள் சாதனவியலில் ஏழாஞ்சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்டது - அதிகாரியினியல்பு. எனவே அனுபூதிப் பயன் பெறுதற்குரியான் ஆன்மா. அவ்வான்மா சத்தும் அல்ல அசத்தும் அல்ல சதசத்து என்பதேயாம். இதனைப் "பழக்கந்தவிரப் பழகுவதன்றி" என்னும் உந்தியாராற் கூறியுள்ளார். எங்ஙனமெனின் பழக்கம் என்றால் - ஆணவாதி மலப்பழக்கம். அவைகளோ அசத்து; அவ்வசத்தின் பழக்கத்தை யுடையவன் ஆன்மா என்றாயிற்று. தவிர என்றதனால் - அப்பழக்கத்தை விடவேண்டுமென்றாயிற்று. ஆகவே ஆன்மா அவ்வசத்துமல்ல என்று வெளிப்பட்டது. பழகுவது - என்றால் சத்துப் பழக்கம். அச்சத்தோ - சிவசத்து. அச்சிவசத்தின் பக்கம் இல்லாதவன் - ஆன்மா என்றாயிற்று. அன்றி உழப்புவது என்-என்றதெனால் ஆன்மா அப்பழக்கத்தைச் செய்யாதிருத்தலைச் செய்யவேண்டும் என்றாயிற்று. ஆகவே ஆன்மா அச்சிவ சத்துமல்ல என்று வெளிப்பட்டது.

இதனால், ஆன்மா அசத்தின் பழக்கத்தினையே யுள்ளவன் ஆதலால் அசத்தாகவே கிடந்தான். அப்பழக்கத்தை விட்டு சத்துப் பழக்கத்தைச் செய்யின் சத்தாவான் - ஆகவே ஆன்மா பழக்க விசேடத்தான் அசத்தும் சத்தும் ஆவனேயன்றி இவன் அசத்தினிலக்கணம் உடையவனு மல்லன். சத்தினிலக்கணம்

உடையவனுமல்லன். அந்தந்தப் பழக்கத்தால் அது அது வாவதனால் சதசத்தென்னும் பெயருடையவன் என்று ஆன்மாவாகிய அதிகாரியினிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

எட்டாஞ்சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்டது - சாதனம். அவ்வதிகாரியினால் செய்யப்படும் சாதனத்துக்கு ஓர் பொருள் வேண்டுமாகலான் அதனை "ஓர் பொருள்" என்றார். அப்பொருளை அளிக்கும் ஆற்றலுடையான் தமது முதலாகிய இறைவனே யாகலான் அவ்விறைவனை "அகளமாயாரும் அறிவரிதப் பொருள்" என்றும் "அப்பொருளே சகளமாய் (குருவாய்) வந்தது" - என்றும் அவன் தந்த பொருள் தான் தானாகதந்தது என்றும் கூறினார். மேலே ஒரு பொருளென்று சொல்லியதும் அது.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்டது - சாதிக்கு முறைமை. அம்முறைமை - மேற்கூறிய ஒரு பொருளைக் கொண்டு சாதிப்பதாகும். அதனை "கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவர்" - என்று கூறினார்.

இனிப்பயனியலில் பத்தாஞ்சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்டது - ஒரு பொருளாகிய உபதேசத்தால் அடையப்படும்பயன் மூன்று. அதனுள் முதலாவது பாசநீக்கம். அதனை "பிண்டத்தில்வாரார்" என்றும் "பிறப்பிறப்பு இல்லை" என்றும், "எங்ஙன் இருந்ததென்று எவ்வண்ணம் சொல்லுகேன்" என்றுங் கூறினார். எனவே "அவனே தானேயாகிய அந்நெறி ஏகனாகி இறைபணி நிற்க மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே" என்பது சூத்திரம், இதனுள் மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே - என்றதனை - பிண்டத்தில் வாரார் - என்றும், பிறப்பிறப்பில்லை - என்றும், அவனே தானே*** இறைபணி நிற்க என்றதனை - எங்ஙனிருந்தது அங்ஙனிருந்ததென்றுங் கூறினார்.

பதினோராஞ் சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்டது - இரண்டாவது பயன் - சிவப்பேறு. அஃதாவது - சிவத்தையடைதல், அதனை "ஏகனுமாகி அனேகனுமானவன் நாதனும் ஆனான் நம்மையேயாண்டான்" என்றும், "நஞ்செயலற்று இந்த நானற்றபின் நாதன் தன் செயல்தானே" என்றுங் கூறினார்.

எனவே "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல், காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின் அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே" என்பது சூத்திரம். இதனுள் - காணுங்கண்ணுக்கு கண்டு காட்டலின்-என்றதனை- "ஏகனுமாகி நாதனும் ஆனான்" என்றும்,

"நம்மையே யாண்டான்" என்றும், "அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே" என்றதனை, நஞ்செயலற்று இந்த நானற்றபின் நாதன் தன் செயல் தானே என்றும், "தன்னையே தந்தான்" என்றுங் கூறினார்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்டது மூன்றாவது பயன் பிராரத்தவினை தாக்காதிருத்தல். அஃதாவது:- பிராரத்தவினை தாக்குதற் குரியன இச்சாஞானக் கிரியை. இம்மூன்றனுள் ஞானம் மலங்கழுவுவதிலும் இச்சை அன்பரொடு மருவுவதிலும் கிரியை ஆலயத்தையும் திருவேடத்தைத் தொழுவதிலும் அன்பினால் உருகி அயராது செலத் தலைப்படுமாயின் பிராரத்தவினை தாக்காவாம். இதனை "உள்ளம் உருகி உடனாவரல்லது தெள்ள அரியர்" என்றும், "சிறப்பரச்செல்வர்" என்றுங் கூறினார்.

இவ்வாறு சிவஞான போதம் உண்மை யதிகாரம் ஆறு சூத்திரப் பொருளும் ஏழு உந்தியாரில் அடங்கியுள்ளன.

4. திருவுந்தியார்

நிற்குநிலை

"கண்டத்தைக்கொண்டு கருமம் முடித்தவர் பிண்டத்தில் வாரார் என்றுந்தீபற, பிறப்பிறப்பில்லை என்றுந்தீபற" என்ற உந்தியில் சித்தாந்தப் பொருளும் இந்நூற்பொருளும் அடங்கியுள்ளன.

சித்தாந்தப் பொருள் என்றது என்னை யெனின் :- "காணுங் கண்ணுக்கு என்ற சிவஞானபோதம் (11)-ம் சூத்திரத்திற் கூறிப் போந்த பொருளேயாம்.

என்னை யெனின் காணுங் கண்ணுக்கு - காட்டக் காணுந்தன்மையுடைய கண்-உருவத்தைக் காணும்படி அக்கண்ணோடு உயிர் வேறின்றிக் கலந்து நின்று காட்டி அவ்வுருவத்தை அறிகின்ற ஆன்மாப்போல அறிவிக்க அறியும் இயல்புடைய ஆன்மா விடயத்தை அறியும்படி முதல்வன் அவ்வான் மாவோடு ஒருங்கியைந்து நின்று அறிவித்து அறிந்துவருதலான் அவ்வத்துவித நிலையை மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பானே அம்முதல்வன் திருவடியாகிய சிவானந்தானுபூதியைத் தலைப்படும் என்பதேயாம்.

இதனை - வார்த்தீக வுரையானுந் தெளிக. அஃதாவது வார்த்தீகவுரை யாகிய அதிகரணம் - (2) அவற்றுள் - (1) இவ்வான்மாக்கள் அவனை யின்றி யமைந்து ஒன்றையும் விடயியாவாகலான் அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணரும் என்றது.

அஃதாவது-கண்-சடமாகலானும் காணுதலாகிய பயன் உயிர்க்கே யாகலானும், கண் - காணுங்கால் உயிரும் உடனின்று காண்டல் பெறப்படும். எனவே - விளக்கொளி கண்ணொளியோடு கலந்து கண்ணொளியோடுகூட உருவத்தினுங் கலந்தாலன்றி அவ்வுருவத்தைக் காணுதல் இல்லையாமாறு போல அறிவிக்க அறியும் இயல்பினவாகிய உயிர்களோடு முதல்வனது உணர்வு கலந்து பின் விடயத்தினுங் கலந்து நின்றால் அவ்விடயத்தையறியும் அறிவு விளங்கி அதனை யறியு மன்றித் தனித்தறியவுமாட்டா; தனித்து ஒன்றனை விடயிக்கவுமாட்டார். ஆகலான் அறிவு விளங்குதல் மாத்திரைக்கேயன்றி விடயத்தைப் பற்றுதற்கண்ணும் முதல்வன் உடனின்றறிதல் ஒரு தலையான் வேண்டப்படுதலான் இறைவனும் ஆன்மாக்களது விடயத்தையுணரும் என மேற்கோள் கூறிற்று.

(2) அவன் (முதல்வன்) அந்நியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப்பயன் விளைத்து நிற்றலான் பத்தியினான் மறவாதேத்த அவனது சீபாதத்தை யணையும் என்றது. அஃதாவது - அம்முதல்வன் வேறு நில்லாது செய்வோர் செய்வனவற்றை அறிந்து அவ்வச்செய்திக்குத் தக்க பயனை அவ்வப்பொழுதே விளைவித்தும் அன்றிக் காலாந்தரத்தில் விளைவித்தும் உடனாய்நிற்பனாகலான் இனிப் பத்தியினால் மறவாதேத்தலே அம்முதல்வன் சீபாதத்தை அணையுமென மேற்கோள் கூறிற்று

இதனாற்போந்த தொகைப் பொருளாவது:-ஞானிக்கு வருகின்ற விடயங்களை அரனே அனுபவிப்பன் என்பதும், அரனை மறவாமல் அன்பிருந்தால் அவ்வரனிடத்திலே ஐக்கியமாய்ப் போவன் என்பதுமாம்.

இனி இந்நூற்பொருளென்றது என்னை யெனின், ஞானியானவன் அவனே தானே யாகிய அந்நெறி யுணர்ந்து அஃதாவது இறைவன் ஆன்மாவாகிய தானே யாய் நிற்கும் அந்த அத்வைத நிலையைக் காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல் என்ற உவமான உவமேயப் பொருள்களால் உணர்ந்து அம்முதல்வனிடத்து ஏகனாகி நிற்பன். அங்ஙனம் நிற்பவே அவனுக்கு வருகின்ற விடயங்களை முதல்வனே அனுபவிப்பானாயினான் என்பதே யாம்.

இப்பொருளைத்தான் திருவுந்தியாரில் கண்டது என்றார். அங்ஙனம் அரன் அனுபவிக்கவே உடலூழாய் வரும் பிராரத்தவினை தாக்கி வருத்தும் அச்செயலொழிந்தது. அது வொழிய முதல்வனோடு ஏகனாகி நின்ற ஞானி அம்முதல்வனிடத்து விளையும் ஆனந்தத்தை அயரா அன்பினால் கழல் சென்று அனுபவிப்பானாயினான். அங்ஙனம்

அனுபவிப்பதே ஏகனாகி நின்றவிடத்துச் செய்து முடிக்க வேண்டிய செயல். இப்பொருள் தோன்றவே உந்தியாரில் கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவர் என்றார்.

இங்ஙனமான கருமத்தை முடித்துக்கொண்ட அந்த ஞானிகள்பால் பிண்டத்தில் புகுவதற்கும், பிறப்பிறப்பில் அலைவதற்குங் காரணமாகிய மலம் மாயை வல்வினை என்னும் அம்மூன்றும் இல்லையாய் ஒழியும். இப்பொருள் தோன்றவே - உந்தியாரில் பிண்டத்தில் வாரார், பிறப்பிறப்பில்லை என்றார்.

இனி, - முன் எடுத்துக்கொண்ட ஏழனுள் - கண்டத்தை என்ற உந்தி யொன்றே இந்நூற்பொருளும் சித்தாந்தப் பொருளுமாயின் ஏனைய ஆறும் என்னை போவென், ஐய நிகழுமாகலன் அதனை முன்னர் ஒட்டியாம்.

கண்டதாகிய அப்பொருள் ஆசிரியனையன்றி உணர்வதில்லை யாகலான் அவ்வாசிரியரைப் பற்றி அகலமாய், பழக்கந்தவிர என (2) உந்தியும், அயரா அன்பினால் கருமமுடித்தலைப் பற்றி ஏகனுமாகி, நஞ்செயலற்று என (2) உந்தியும், அரன்கழலில் சென்ற நிலையைப் பற்றி எங்ஙனிருந்தது, உள்ள முருகி என (2) உந்தியும் எழுந்தன. இதனால் ஆறுந்தியும் ஒருந்தியிலடங்கினமை காண்க.

இனி, (38) உந்தியும் நிற்குநிலையைக் கூறுவாம்:- கருமம் அஃதாவது அயரா அன்பு. எனவே அயரா அன்பின் செயல்கள் இவையாமென - ஆதாரயோகம் என்ற (8-வது) உந்தியார் முதல் அவிழ விருக்கும் என்ற (27-வது) உந்தியார் வரையினும், இந்நிலை யுணராதாரது சிறுமையும், ஏனைய நிலைகளின் இழிவையும், அந்நிலைகளைக் கொள்ளாமையும்-(28-வது) முதல் (31-வது) உந்தியார் வரையினும் கூறியவாறாமென்க.

அயரா அன்பாகிய கருமத்தைச் செய்யவல்ல தொண்டர்களாகிய சீவன் முத்தர்களிடத்து சிவனது கலப்பும், அவனது கலப்பினால் அச்சீவன் முத்தர்கள் சிவ துரிய நிலையுடையாராய்ப் பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாகப் பெற்றதும், பெற்ற அந்நிலையில் அச்சீவன் முத்தர்களைச் சிவன் பெண்டிர் பிடிபோல ஆண்மக்கள் பேய்போல ஆளும் முறைமையும்-(32-வது) துரியங் கடந்த என்ற உந்தியார் முதல் (35-வது) பெண்டிர் பிடி என்ற உந்தியார் வரையிலும், அங்ஙனம் ஆளுகின்ற முதல்வனது இடத்தை - (36-வது) நாலாய என்ற உந்தியாரிலும் கூறியவாறாமென்க.

(39-வது) அது விது என்றதும் (40-வது) அவனிவனானது என்றதும் கண்டதை என்ற அதன் பொருளிலக்கணத்தைக் கூறியவாறாமென்க.

(37-வது) சென்ற நெறி-என்றதும், (38-வது) பொற்கொழு என்றதும் (41-வது) முத்தி முதலுக்கே என்றதும், (42-வது) அண்டமுதலாய் என்றதும் - கண்டத்தை என்ற அதன் சித்தாந்தப் பொருளை யுணராது வேதாந்த மயக்கப் பொருள்கொண்டு இடர்ப்படுவாரது கொள்கையைக் கொள்ளா தொழிய வேண்டுமென்பதையும், அப்பொருள் முத்தி முதலில் பழுத்த மோகக்கொடி என்பதையும், (43-வது) காயத்துள் என்றது - அது மாயக்கள் என்பதையும், ஆகலான் மோகக் கொடியறுத்து மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்டு வாழவேண்டு மென்பதையும் கூறியவாறாமென்க.

(44-வது) சிந்தையினுள்ளும் என்ற உந்தியாரால் பிண்டத்தில் வாரா வண்ணம் சிந்தையினுள்ளும், பிறப் பிறப்பில்லாமற் போதற்கு சென்னியிலும் சேர வந்தவர் என்று நன்றிமறவாமையும் (45-வது) வையம் முழுதும் என்றவுந் தியாரால் நூற்சிறப்புங் கூறியவாறாமென்க.

இவ்வாறு, முன் ஏழு உந்தியாரினுள் ஒருந்தியில் சித்தாந்தப் பொருளும் இந்நூற் பொருளும் அடங்கியும், அவ்வோருந்தியில் கண்டதாகிய அப்பொருளைப் பற்றி 2-உந்தியும் கருமமுடித்தலைப் பற்றி 2-உந்தியும் பிண்டத்தில் வராது அரன்கழலில் செல்லு நிலையைப் பற்றி 2-உந்தியும் ஆக 6-உந்தியார் அடங்கியும், அவ்வுந்தியிலேயே கண்டத்தைக் கொண்டு கண்ட கருமத்தைப் பற்றி 24-உந்தியும், அதைச் செய்யவல்லவரிடத்துச் சிவனது கலப்பும் அதனால் சிவ துரிய நிலையினராதலும் அந்நிலையில் சிவனால் ஆளப்படுதலும் பற்றி 4-உந்தியும், ஆளும் முதல்வனது இடத்தைப் பற்றி ஒரு உந்தியும், ஆசிரியனால் கண்டத்தின் பொருளிலக்கணத்தைப் பற்றி 2-உந்தியும் இப்பொருளுக்கு மாறுபட்டாரது கொள்கையைக் கொள்ளா தொழுகவேண்டு மென்பதைப்பற்றி 5-உந்தியும், பிண்டத்தில் வராதீ பிறப் பிறப்பொழித்தலைப் பற்றி ஒருந்தியும், நூற் சிறப்பைப்பற்றி ஒருந்தியும் ஆக 38-உந்தியார் அடங்கியும் உள்ளன.

5. திருவுந்தியாருக்குத் திருக்களிற்றுப்படியார் நிற்கு நிலை.

	திருவுந்தியார்		திருக்களிற்றுப்படியார்	
	--------------------------------	1.	அம்மையப்பரே	
	--------------------------------	2.	தீம்மிற்றில்லப்பட்டோர்	
	--------------------------------	3.	என்னறிவு	
க.	அகளமாய்	4.	அகளமயமாய்	
		5.	ஆகமங்களெங்கே	(2)
உ.	பழக்கந்தவிர	6.	சாத்திரத்தை	
		7.	இன்றுபசுவின்	(2)
ந.	கண்டத்தை	8.	கண்டத்தை	(1)
ச.	எங்னிருந்தது	9.	அன்றுமுதல்	
		10.	ஒன்றுங்குறியே	(2)
ரு.	ஏகனுமாகி	11.	ஆற்றால்	(1)
சு.	நஞ்செயலற்று	12.	பாலைநெய்தல்	
		13.	தூங்கினரை	(2)
எ.	உன்னமுருகி	14.	உள்ளமுதலனைத்தும்	
		15.	நல்லசிவதன்மத்தால்	
		16.	மெல்வினையே	
		17.	ஆதியையர்ச்சித்தற்கு	
		18.	வரங்கள்தரும்	
		19.	பாதகமென்றும்	
		20.	செய்யிலுறுத்த	
		21.	செய்யுஞ்செயலே	(8)
அ.	ஆதாரத்தாலே	22.	ஆதாரயோக நிராதாரயோகமென	(1)
சா.	ஆக்கிலங்கே	23.	ஆக்கியொருபொருளை	
க0.	அஞ்சேயஞ்சாக	24.	கொண்டதொரு	(2)
கக.	தாக்கியேதாக்காது	25.	அஞ்செழுத்துமே	(1)
கஉ.	மூலையிருந்தாரை	26.	ஆக்கப்படாத	(1)
		27.	காண்கின்றதோர்பொருளை	
கந.	ஒட்டற்று	28.	பேசாமைபெற்றதனில்	(2)
கச.	கிடந்தகிழ்வியை	29.	ஒட்டற்று	(1)
கரு.	பற்றையறுப்பதோர்	30.	உணராதே	(1)
கசு.	உழவாதுணர்கின்ற	31.	பற்றினுட்பற்றை	(1)
கஎ.	திருச்சிலம்போசை	32.	அறிவறிவாய்	(1)

கஅ. மருளுந்தெருளும்	ஓசையெலாமற்றால் 33.	(1)
ககூ. கருதுவதன்முன்	சார்புணர்ந்து 34.	(1)
உ0. இரவுபகலில்லா	அன்றிவரும் 35.	(1)
	உண்டெனில் 36.	
உக. சொல்லும்பொருள்களும்	தூலவுடம்பாய 37.	(2)
	எத்தனையோ 38.	
	சாம்பொழுதும் 39.	
உஉ. காற்றினைமாற்றி	வேண்டுங்கால் 40.	(3)
உங. கள்ளரோடு	அரணவுணர்வு 41.	(1)
	இன்றிங்கசேதனமாம் 42.	
உச. எட்டுக்கொண்டார்	அநாதிசிவனுடைமை 43.	(2)
	தம்மிற்சிவலிங்கம் 44.	
உரு.சித்தமும் தீயகரணமும்	தன்னைப்பெறுவதன்மேல் 45.	(2)
	துன்பமாமெல்லாம் 46.	
	செத்தாரேகெட்டார் 47.	
	கண்ணுங்கருத்தும் 48.	
உசு. உள்ளும்புறம்பும்	வானகமும்மண்ணகமும் 49.	
	உள்ளும்புறம்பும் 50.	
உஎ. அவிழவிருக்கும் ருங.	கண்ணப்பனொப்பதோர் 51.	(2)
	அவிழ்ந்ததுணியில் 52.	
	சுரந்ததிருமுலைக்கே 53.	
	அன்பேயென்னன்பே 54.	
உஅ.வித்தினைத்தேடி	எல்லாறிவுகளின் 55.	(4)
உகூ.சொல்லுமிடமன்று	வித்துமதனங்குரமும் 56.	(1)
	ஒன்றன்றிரண்டன்று 57.	
	செய்யாச்செயலை 58.	
	ஏதேனுங்காலமுமாம் 59.	
	செய்தற்கரியசெயல் 60.	
ஙo. வீட்டிலிருக்கிலென்	இப்பொருள்கள் 61.	(5)
	வீட்டிலேசென்று 62.	
ஙக.சாவிபோமற்றை	சிவன்முதலேயன்றி 63.	(2)
	இன்றிச்சமயத்தில் 64.	
	விரிந்துங்குவிந்தும் 65.	
	ஆதனமுமாதனியும் 66.	
ஙஉ. துரியங்கடந்த	தாமடங்க 67.	(சு)
	துரியங்கடந்த 68.	

	69.	ஓடுஞ்சிவிகை
	70.	கொல்கரியினீற்றறை
	71.	மோகமறுத்திடின்
	72.	பாய்பரியொன்ற
	73.	அம்மையிலும் இம்மையிலும்
ஙங. பெற்றசிற்றின்பமே	74.	மன்னனருள் (7)
ஙச. பேரின்பமான	75.	உடம்புடைய (1)
ஙரு. பெண்டிர்பிடிபோல	76.	பேரின்பமான (1)
	77.	நங்கையினால்
ஙசு. நாலாயபூதமும்	78.	பொன்னிறங்கட்டியினும் (2)
	79.	தாரத்தோடொன்றாவர்
ஙஎ. சென்றநெறி	80.	ஒன்றுரைத்த (2)
	81.	யாதேனுங்காரணத்தால்
ஙஅ. பொற்கொழு	82.	நின்றபடி நின்றவர்கட்கன்றி (2)
ஙகூ. அதுவிதுவென்னா	83.	சிவமேசிவமாக (1)
	84.	அதுவிதுவென்றும்
	85.	ஈறாகியங்கே
	86.	உன்னுதரத்தே
	87.	அவனேயவனி
	88.	இன்று தானீயென்னை
	89.	கடலலைத்தே
சO. அவனிவனான	90.	சிவனென்னவே (7)
சக. முத்திமுதலுக்கே	91.	அவனிவனாய்நின்ற (1)
	92.	முத்திமுதற்கொடிக்கே
சஉ. அண்டமுதலா	93.	அகளத்தில் (2)
	94.	குற்றமறுத்து
சங. காயத்துள்	95.	அருளுடையான் (2)
	96.	தூலத்தடுத்த
	97.	இக்கணமே
சசு. சிந்தையிலும்	98.	என்னையுடையவன் (3)
சரு. வையமுழுதும்	99.	சிந்தையிலும் (1)

இவ்வாறு உந்தியாரில் திருக்களிற்றுப்படியார் அடங்கியுள்ளது.

திருவுந்தியார் அட்டவணை.

திருக்களிற்றுப்படியார் அட்டவணை

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவுந்தியார் வரலாறு

தவயோக முதலிய நன்மைகளுக்கெல்லாம் சாதனமாய்விளங்கும் உத்தர பூமியில், ஞானசூரியனா யெழுந்தருளியிருந்த உய்யவந்த தேவநாயனார் தஷிண பூமியிலுள்ள ஆன்மகோடிகள் உய்யுநிமித்தங் கிருபைகூர்ந்து, சேதுபரியந்தஞ் சென்றருளி மீண்டு காவேரி தீரத்தில் எழுந்தருளியிருக்குநாளில், திருவிசலூரில் ஆளுடைய தேவநாயனார், அம்மூர்த்திகளைத் தரிசித்து அத்தரிசன விசேஷத்தால், கன்மத்தில் உபேக்ஷையும் ஞானத்தில் அபேக்ஷையும் பிறந்து அவரை வணங்கி அநாதிதொடங்கி யின்றளவுஞ் சனனமரணமாகிய துக்கசாகரத்தில் அழுந்தித் தடுமாறிக் கரைகாணாது உழல்கின்ற அடியேனை தேவரீரது காருணியத்தால் அதினின்றும் எடுத்துத் திருவடிகளாகிய கரையிற் சேர்த்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அப்பெரியாரும் இவரது பரிபக்குவத்தை நோக்குற்றுத் திருவுளங்கூர்ந்து திருக்கண்சாத்தித் திருவடியுஞ் சூட்டியருளிப் பழையவாதனை தீரும்படிப் பரமநிட்டையும்

அனுக்கிரகித்து அந்நிலைதிரிந்தால் மீண்டுங் கூடும்படி ஒரு சாத்திரமும் இவருக்கு வேண்டுமெனத் திருவுளங் கொண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளியது இத்திருவுந்தியாரென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார் வரலாறு

திருவுந்தியாரைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உய்யவந்த தேவநாயனார் அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றவர் திருவிசலூர் ஆளுடைய தேவநாயனார். அவருடைய திருவடியையடைந்தவர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்.

இத்தேவர் பெரும்பற்றப்புலியூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் நாளில் பன்னாள் தமது திருவடிச்சேவை பண்ணிவந்த ஓர் அதிபக்குவர்க்குத் தாம்பெற்ற பிரமோபதேசத்தை உபதேசித்துத் திருவுந்தியாரை உள்ளுறையாகவுடைய இத்திருக்களிற்றுப்படியாரையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளி அவருக்கு அனுக்கிரகித்தனர்.

ஆயின் இந்நூற்குத் திருக்களிற்றுப் படியாரெனத் திருநாமம் வந்த வரலாறியாதெனின், இவ்வுய்யவந்த தேவநாயனார் இதின் மகிமையை யாவரும் உணர்ந்துய்ய தில்லையில் நடேசர் சந்நிதியிற் சென்று அவரைத் தரிசித்து இந்நூலைத் திருக்களிற்றுப்படியில் வைக்க அத்திருக்களிற்றுக்கை நிமிர்ந்து கருணாநிதியாகிய நடேசரது குஞ்சிதபாதத்தில் வைத்தமையால் அதனைக்கண்ட அத்திருப்படை வீட்டிலுள்ள எழு நூறு திருமடத்து முதலிகளும் தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிர வரும் மகேசுரர் நாற்பத்தெண்ணாயிரவரும் திருக்கோயிற்றிருத்தொண்டு செய்யும் திருப்பேர் ஏழாயிரத்துத் தொளாயிரவரும் பிறரும் அதிசயித்து இந்நூற்குத் திருக்களிற்றுப் படியாரெனத் திருநாமந் தரித்தனரென்க.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்களிற்றுப்படியார்

*ஆசிரியர் வாழ்த்து

அம்மையப்பரே உலகுக் கம்மை அப்பர் என்றறிக
அம்மையப்பர் அப்பரிசே வந்தளிப்பர் - அம்மையப்பர்
எல்லா உலகுக்கும் அப்புறத்தார் இப்புறத்தும்
அல்லார்போல் நிற்பார் அவர்.

(எ-து) எல்லா வுலகத்தையுங் கடந்து வேறாயிருப்பவரு மல்லர், எல்லாவுலகாயும் ஒன்றாயிருப்பவரு மல்லர், இவ்விரண்டுதன்மையுஞ் சொல்லக்கூடாமல் உடனாய் விடாது நிற்பவருமல்லர். இவ்வாறிருப்பவர் யாவரெனின் பராசக்தி யுக்தனாகிய பரசிவனார். இச்சொரூப வடிவினராகிய பரசிவனாரே பஞ்சமூர்த்திகளாய் இவ்வுலகினை ஆக்கியும் காத்தும் அழித்தும் மறைத்தும் அநுக்கிரகித்தும் வருகின்றாராகையால் அவரே உலகினுக்குத் தாய் தந்தையரென்று அறியக்கடவாய். இவ்வாறு பஞ்சமூர்த்திகளாய் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்வதுபோல் ஆசிரியத்திருமேனி கொண்டுவந்து ஞானானுக்கிரகமுஞ் செய்து சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வளிப்பர் என்பதாம்.

எல்லாவுலகுக்கும் அப்புறத்தார் (அல்லார்போல் நிற்பார்) இப்புறத்தும் (அல்லார்போல் நிற்பார், அப்புறத்தார் இப்புறத்தும்) அல்லார்போல் (உடனாக) நிற்பார் (அல்லர் ஆகிய) அவர் (தாம்) அம்மையப்பர். அந்த அம்மையப்பர் அப்பரிசே வந்தளிப்பர் என்று கொண்டுகூட்டுக.

அம்மை – என்பது - ஞானக் கிரியாவடிவமாயிருக்கின்ற பராசத்தியாம். எனவே அறியவேண்டிய விஷயங்களை அறிவதாகிய ஞானரூபமாயும், செய்யவேண்டிய விஷயங்களைச் செய்வதாகிய கிரியாரூபமாயும் உள்ளதென்பதாம்.

அப்பர்-என்பது-அந்த ஞானக்கிரியாரூபமாயுள்ள பராசத்தியினால் அறியவேண்டியவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யும் தலைவராம் எனவே –, சுதந்திரர் எனப்படும் சர்வகர்த்தர், அவ்யயர் - (நாசமில்லாதவர்) சகலவித் (சர்வஜ்ஞர்) சுயம்பிரகாசர், அசலர் (அசைவற்றவர்) அமேயர் (அளவிடக் கூடாதவர்) பிரஹ்மபரர் (வேதாந்த சாத்திரங்களால் பிரஹ்மமென்று சொல்லப்படும் சொல்லுக்கு மேம்பட்ட பொருளாயுள்ளவர்) அதுலர் (ஒப்பற்றவர்) வியாபகர் என்பதாம்.

உலகுக்கு - என்பது – விஞ்ஞான கலர், பிரளயா கலர், சகலர் என்று சொல்லப்படும் ஆன்மவர்க்கங்களுக்கு என்பதாம்.

அம்மையப்பர் என்றறிக - என்பது – அந்த மூவகை ஆன்மாக்களுக்கும் ஒரு மலம் இருமலம் மும்மலம் எனப்படும் பாசபேதங்களைக் கழுவும் தாயாகியும் சிவப்பேறளிக்கும் தந்தையாகியும் உள்ளாரென்பதை சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சித்தாந்த வசனங்களால் அறிவாயாக என்பதாம்.

எனவே - மேலே சொல்லிய ஆன்மவர்க்கங்களெல்லாம் சுதந்தரமில்லாதவராயும், பிரளயங்கள்தோறும் நாசத்தையடை கின்றவராயும், சிற்றறிவினையுடையவராயும், அப்பிரகாகராயும், இன்பத் துன்பங்களால் மொத்துண்டு அலைகின்றவராயும், ஒருமலமுடையவர், இருமலமுடையவர், மும்மலமுடையவர் என்று அளவிடப்பட்டவராயும், சீவர்கள் என்றும், பசுக்களென்றும் இழித்துச் சொல்லப்பட்டவராயும், வியாபகத் தன்மையற்று ஏக தேசப்படுத்தன்மையுடையவராயும், இருப்பவராதலால், சர்வதர்த்தர் என்று தொடுத்து, வியாபகத்தன்மை யீறாகக் கூறிய நாமார்த்த சொரூபவடிவினராகிய பரசிவனார் - அருவமாகிய சிவமாகியும், அருவுருவமாகிய சதாசிவமாகியும், உருவமாகிய மஹேஸ்வரமூர்த்தி யாயும் விளங்கும் தடத்தவடிவினராய், லய போக அதிகாரம் என்னும் மூன்றுநிலையில் நின்று முறையே சத்தியும் உத்தியோகமும் பிரவிர்த்தியும் என்னும் தொழில்களைப்பற்றி அவ்வான்மாக்களுக்குப் பாசநீக்கமும் சிவப்பேறும் அளிப்பரென்பதை ஆகமசித்தாந்த நூல்களைக் கொண்டு அறியத்தலைப்படுவாயாக என்பதாம்.

அம்மையப்பர் அப்பரிசே வந்தளிப்பர்-என்பது-அங்ஙனம் அறியத்தலைப்பட்டவர்க்கு - மேலே சொல்லியவாறு சொரூபவடிவினராயும், தடத்தவடிவினராயும் உள்ள பரசிவனார் அவ்விரண்டு வடிவத்தோடு எண்ணப்படாத ஆசிரியவடிவினராய்வந்து உண்டியுறக்கம் பயம் இன்பம் ஒத்தொழுகி ஞானாசொரூபமாகிய அருளைத்தந்து சிவமாந்தன்மைப் பெரு வாழ்வளிப்பர் என்பதாம்.

---

*"பரப்பிரம்மம் : இவனென்றும் பரசிவன்றானென்றும் பரஞானம் இவனென்றும் பராபரன்றான் என்றும் அரன்றருஞ் சீர் நிலையெல்லாம் இவனே என்றும் அருட்குருவை வழிபட" என்ற சித்தாந்த வசனத்தால் இத்திருப்பாடல் ஆசிரியர் வாழ்த்தாயிற்று.

எனவே "உருநாம் அறியவோர் அந்தணனாய்" என்ற திருவாசகப் படிமானுடனாய் வந்து, "பிறவிக்கருவேரறுத்து, உருக்கும்பணிகொண்டு, நவமாய செஞ்சுடராகிய பரஞ்சோதியைத்தந்து, நாமென்பதையொழித்து உளம்புகுந்து பூவார் அடிச்சுவடு தலைமேல்வைத்து, கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போடு இறப்பென்னும், அறம்பாவம் என்று இரண்டச்சந் தவிர்த்து, கன்னார் உரித்தென்ன தண் கருணையினால், பொன்னார் கழல்பணித்து, தாயிற்பெரிதும் தயாவுடையனாய் வல்வினையின் வாயிற் பொடியட்டி, வணங்கத்தலைவைத்து, வார்கழல் வாய் வாழ்த்தவைத்து, இணங்கத் தன்சீர் அடியார் கூட்டமும் வைத்து, முறிசெய்து முழுதுடற்றும் பழ வினையைக் கிறிசெய்து, பாலும் அமுதமும் தேனுடனும் பராபரமாய் உள்ளங் குளிர்வித்து, சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கி" அம்மையப்பனாய் அன்பினில் விளைந்த ஆராவமுதா யிருந்தருளும் அப்பரிசைத் தந்தருளுவன் என்பதாம்.

இங்ஙனம் கூறிவந்த அரும்பொருளைத் திருவாசகம் - திருத்தெள்ளேணத்தினும், திருப்பூவல்லியினும் அருளியவாற்றானறிக.

அம்மையப்பர் எல்லாவுலகுக்கும் அப்புறத்தார் இப்புறத்தும் அல்லார்போல் நிற்பார் அவர் என்பது – "சிவன் உரு அருவும் அல்லன் சித்தினோடு அசித்தும் அல்லன், பவமுதல் தொழில்கள் ஒன்றும் பண்ணிடுவானும் அல்லன், தவமுதல் யோகபோகம் தரிப்பவனல்லன் தானே, இவைபெற யியைந்தும் ஒன்றும் இயைந்திடா இயல்பினானே" என்ற சித்தாந்த வசனப்படி நின்றருளும் சிவனது - அத்துவிதநிலை என்பதாம். (1)

நூற் சிறப்பும் நூற்கருத்தும்.

2. தம்மில் தலைப்பட்டார் பாலே தலைப்பட்டுத்
தம்மில் தலைப்படுதல் தாமுணரில் - தம்மில்
நிலைப்படுவர் ஒரிருவர் நீக்கி நிலை ஆக்கித்
தலைப்படுவர் தாம் அத் தலை.

(எ-து) அம்மையப்பர் நம்மைப்போலும் எளிய வுருவங்கொள்ளும் பொருட்டு தலைப்பட்டு வருதலினால் அவ்வருளாளரிடத்தில் நாமும் தலைப்பட்டு, அம்மையப்பர் ஆசிரியராய் வந்து உபதேசிப்பதே யல்லாமல் அங்ஙனம் உபதேசித்த பொருளை நமது அறிவினுள்

ஆன்மாவாகிய இவன் மும்மலத்தோடும் எப்பொழுதும் உள்ளவனாகலினானும், அம்மலகாரியங்களிலேயே பழகிவருகின்றவனாகலினானும், இவனுக்கு அறிகருவியாயுள்ள கருவிகரணங்களும்

மாயாகாரியத்தினால் ஆன்வைக ளாகலினானும், மலம் நீங்கும் பழக்கம் ஏவ்விதத்தும் இல்லாதவ னாகலினானும், அம்மலப்பழக்கத்தைச் சொற்பழக்கம் ஒன்றினால் நீக்குந்தன்மை யுடையவனாவனோ ஆகான். ஆகலான், ஆசிரியன் நின்மலப் பொருளாகிய இறைவனாகலின், அவ் வாசிரியவசனங்களைக் கொண்டு பாசநீக்கமெனப்படும் மலநீக்கமும், சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வெனப்படும் சிவானுபவமும் வர, சாஸ்திரங்களில் முயல்வதே பயன்தரும் முயற்சிவகையாம். ஆசிரியனை விட்டு நூல்களிற் பழகும்பழக்கம் பயன்தரும் முயற்சியாக வென்றொழிக என்பதாம்.

இப்பாட்டான், தன்னறிவால் சாத்திரங்களை ஆராயும் பழக்கத்தை விட்டுக் குருமொழியாற் பழகி, மலப்பழக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. இதனால் கசிந்துருகும் அடிமைத்திறத்தை யுணர்த்துந் திருவருள்ஞானத்தை விசேடித்தும், அடி மைத்திறத்தை உணர்த்தப் பெறாதபாசஞான பசுஞானங்களை இழித்துங்கூறியவாறுமாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

6. சாத்திரத்தை யோதினர்க்குச் சற்குருவின் தன்வசன
மாத்திரத்தே வாய்த்தவளம் வந்துறுமே - ஆர்த்தகடல்
தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகம் தணிந்திடுமோ
தெண்ணீர்மையாய் இதனைச் செப்பு. (1)

7. இன்று பசுவின் மலம்அன்றே இவ்வுலகில்
நின்ற மலம் அனைத்தும் நீக்குவதிங் – கென்றால்
உருவுடையான் அன்றே உரு அழியப் பாயும்
உருஅருள வல்லான் உரை. (2)

(எ-து.) ஞானாசாரியர் உபதேசிக்கும் வசனமாத்திரத்தினால் வாய்க்கத்தக்க பிரயோஜனம், ஞானசாஸ்திரங்களைத் தமது மதிநுட்பத்தால் ஓதுகின்றவர்களுக்கு வந்து கூடுமோ கூடா. ஏனெனில், – தாகமுடையார், அலையினால் ஓசைமிக்க தண்ணியகடல் நீரைக் குடிப்பாராயின், அவர்கட்குத் தாகத்தாலுண்டாகிய விடாய் தணியப்பெறுமோ? தெளிந்த அறிவுடையவனே! இதனை நீயே சொல்லுவாயாக. (1) இவ்வுலகின்கண் அசுத்தமாகக்காணப்படும் மலவாசனைகள் னைத்தையும், இப்பொழுது போக்குவது பசு வின்மலத்தா லல்லவா, இங்ஙன்மிருக்குமாயின், ஆன்மாக்களுக்குள்ள தேகாதிகளுக்குக் காரணமாகிய மலவாசனைகளைப் போக்கவல்ல

ஞானசொரூபத்தை அனுக்கிரகஞ் செய்ய வல்லவன், அந்த நின்மலஞானமே திருமேனியாக வுடைய ஆசிரியனல்லவா? இதனை நீயே சொல்லுவாயாக (2) என்பதாம்.

சற்குருவின் தன்வசன மாத்திரத்தே வாய்த்த வளம், சாத்திரத்தை யோதினர்க்கு வந்துறுமேசெப்பு (1) எனவும், இவ்வுலகில், நின்றமலமனைத்தும், இன்று நீக்குவது, பசுவின் மலமன்றே என்றால், இங்கு உருவு அழியப்பாயும் உருவு அருளவல்லான் உருவுடையானன்றே உரை (2) எனவுங்கூட்டுக.

இவ்விரண்டுபாட்டானும், உந்தியுட்கூறப்பட்ட ஆசிரியவசனத்தின் சிறப்பையும், அதனால் எளிதில் அடையப்படும் பெரும் பிரயோசனத்தையும், அவ்வாசார்யவசனத்தை விட்டு சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்யும் உழப்பினால் உழப்பேயன்றி வேறுபயனின்மையும் திட்டாந்தமுகத்தால் விதந்துகூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின், - இவ்வாசிரியர் ஒரு பொருள் என்றதை உருவழியப்பாயும் உரு வருளவல்ல உருவுடைய சற்குரு எனவும், பழக்கம் என்றதை சாத்திரத்தையோதுதல் எனவும், பழகுவது என்றதை இன்று பசுவின்மலன்றே இவ்வுலகில் நின்றமல மனைத்தும் தவிர்த்தல் போல், வளம்வாய்ந்த சற்குருவின் தன்வசனமாத்திரமெனவும், உழப்புவதென்றதை ஆர்த்தகடல் தண்ணீர்குடித்தவர்க்குத் தாகந்தணிந்திடுமோ (அது போல்) சற்குருவின் தன்வசனத்தைவிட்டுச் சாத்திரத்தை யோதுதல் எனவும்,என் ஏன்னும் வினாப்பொருளைக் கொண்டு இதனைச் செப்பு எனவும், உரை எனவுங்கூறினார்.

அல்லதூஉம், மலம் அநாதியே யுள்ளதாகலின் நின்றமல்மெனவும், அம்மலத்தின் காரியங்கள் பலவாகலான் அனைத்தும் எனவும், ஆசிரியவடிவம் அசத்தாகிய அம்மல மனைத்தையும் போக்கும் சத்ரூபமாகலான் சற்குருவெனவும், அம்மலவாசனைகளைப் போக்கும்வகை பசுவின்மலம்போ லெனவும், அப்பசுவின்மலமன்றி உலகிலுள்ள மலங்களைப் போக்குவது வேறொன் றின்மைபோல் ஆன்மாக்களிடத்துள்ள ஆணவாதிமலங்களைப் போக்குவது ஆசிரியவசனமன்றி வேறொன்றின்மையால் அவ்வாசிரியவுருவம் சித்ரூப உருவமெனவும், கடல்நீர் மேகசம்பந்தத்தால் உண்ணீர் ஆவதுபோல் மலம்நீங்கப் பெற்ற ஆன்மாக்கள் வாக்குமனாதீதமாகிய சிவானந்தம் அனுபவிக்கப்பெறுதல் ஆசிரியர் தமது வசனத்தோடு சாஸ்திரார்த்தங்களைக் கலந்து உபதேசிக்கும் உபதேசங்களாலாகலான் அவரது உருவம் ஆனந்தஉருவம் எனவும், இங்ஙனமான சச்சிதானந்தத்

திருமேனி யுடையராகிய ஆசிரியரன்றி சச்சிதானந்த சாஷாத்கார சிவானுபவமாகிய வளம், சாத்திரத்தை யோதினர்க்கு வாராதாகலான், சாத்திரத்தை யோதினர்க்கு வாய்த்தவளம் வந்துறுமே எனவும் வகுத்துக்கூறினாரென்க.

இதனால் பழக்கந்தவிரப் பழகுவதன்றி உழப்புவது என் என்பதனைத் திட்டாந்த முகத்தானும், அனுபவமுகத்தானும் விளக்கிப் பின்னர் மாணவகனை நோக்கி, இனி நீ ஆசிரியவசனத்தினாலே மலப்பழக்கந்தவிரச் சிரவணாதிகளை நீங்காது பழகிவருவாயாக. ஆசிரியனை நம்மைப்போலும் உருவுடையனே என்றெண்ணி அவனைக் கைவிட்டு நீ சாத்திரம் ஓதுவதை விட்டொழிவாயாக என்று வலியுறுத்திக்கூறப்பட்டது.

ஆகவே, சாத்திரத்தை என்றதை சற்குருவின் தனவசனத்தைக்கொண்டு பழகுவதாகிய உடன்பாட்டிற்கும், சற்குருவின் தன்வசத்தை விட்டு உழத்தலாகிய எதிர்மறைக்குங் கொள்க. எனவே, குருவனத்தைக் கொண்டு சாத்திரத்தைப் பழகவேண்டுமென்பது உடன்பாடெனவும், குருவசனத்தைவிட்டுச் சாத்திரத்தைப் பழகுவது உழப்பேயாகலான் அது எதிர்மறை எனவும் கூறியவாறாமென்க. (2)

கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவர்

பிண்டத்தில் வாராரென் றுந்தீபற

பிறப்பிறப் பில்லையென் றுந்தீபற.

எ-து உ-ர் என்சொல்லிய வாறோஎனின், ஆசிரியரைக் கொண்டு மும்மலப்பழக்கம் ஒழியப்பெற்றவர் பிறப்பிறப்பொழிவரென்று சொல்லிற்று.

(இ-ள்.) காணும்படி அருளால்வந்ததிருவுருவத்தை ஆசிரியமூர்த்தியாகக் கொண்டு, ஞானசாதனமாகிய கருமங் கைகூடப்பெற்றவர்கள், சரீரப்பற்றை யடையும்நெறியை யடையார் (அடையாராகவே) அவர்களுக்கு மீண்டும் சனனமுமில்லை, மரணமும் இல்லை என்க.

கண்டத்தைஎன்றது சிவம் குருவடிவாய் வரக்காணப்பெற்றதை. கருமம் என்றது கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை. முடித்தவர் என்றது அந்த நான்கால் சிவானுபவம் வரப்பெற்றவர். பிண்டத்தில் வாரார் என்றது பிராரத்தானுபவத்தை அனுபவித்தற் கெடுத்த தேகத்தில் அப்பிராரத்தத்தை அனுபவிக்கும் இடைக்காலத்தில்

விருப்புவெறுப்புக்களை யுண்டாக்கி அவ்வழியான் பிறத்தற்கிடஞ்செய்யும் ஆகாமியவினைக்கு இடங்கொடார். பிறப்பிறப்பில்லை என்றது சுவர்க்கம் நரகம் பூமி என்னு மூவிடத்தும் அண்டாண்ட புவனகோடிகளிலும் செல்லுதற்குரிய பூதசாரசரீரம் யாதனாசரீரம் பூதபரிணாம சரீரம் ஆகிய சரீரங்களில் மாறிமாறி இறந்துஇறந்து பிறந்துபிறந்து வருவதாகிய தொழில் இல்லையாதல்.

இதனால் மலப்பழக்கங்கள் தவிர்தற்காகக் கண்ட ஆசிரியரிடத்தில் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் என்னும் இம்மூன்றின் முறைமைகளையும் நன்குணர்ந்து நிட்டை கூடுதலாகிய கருமத்தை முடித்துக் கொண்டவர் மேல் கீழ் நடு சுற்றுப்பக்கம் என்னும் எவ்விடங்களினும் போய்வருவதற்குரிய சரீரங்களில் வரார். வந்துமரணமடைதலும், மீண்டும் சனனமெடுத்தலுமாகிய அல்லலை யடையாரென்க.

இப்பாட்டான் கருமமுடித்தல் இத்தன்மைத்தா மென்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்

8. கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவரே
அண்டத்தின் அப்புறத்த தென்னாதே - அண்டத்தின்
அப்புறமும் இப்புறமும் ஆரறிவும் சென்றறியும்
எப்புறமும் கண்டவர்கள் இன்று. (1)

எ-து. (அளவிடப்படாத பெரியவேதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட (எட்டப்படாத) தாய், உள்ளதன்றோ சச்சிதானந்தரூபமாகிய சிவம், (அச்சிவசொரூப சாஷாத்காரம் நமக்காதல் எவ்வாறென்று சொல்லுவதைவிட்டு,) தம்மால்காணப்பட்டதாகிய குருவடிவத்தைக் கொண்டு, தாம் செய்யவேண்டிய சிரவணாதிகளைச் செய்து, அச்சாதனங்களால் சொரூப சாஷாத்காரத்தை முடித்துக்கொண்டவர், அண்டகோடிகளுடைய நிலைகளில், தம்மறிவைச் செலுத்தி நன்றாயுணரப் பெற்றவர்களால் சொல்லப்பட்ட அண்டங்களுடைய மேலிடங்களிலும், கீழிடங்களிலும், சுற்றுப் பக்கங்களிலும் போய் காணத்தக்கவராகார். எனவே அவ்விடங்களில் பிறந்திறக்குந் தொழிலை யுடையவரகார்(1) என்பதாம்.

அண்டத்தின் அப்புறத்தது என்னாதே கண்டத்தைக் கொண்டு கருமமுடித்தவர், யாரறிவும் சென்றறியும் என்று கூட்டுக.

இப்பாட்டான் உந்தியுள்கூறப்பட்ட குருவடிவத்தைக் காண்டற்கெளிய உருவமென் றெண்ணாது. காண்டற்கரிய பரம்பொருளுருவமெனக் காணல்வேண்டுமென்றும், அங்ஙனங் கண்டபின்னர் அவ்வாசிரியரால் பிறவாநெறிக் கேதுவான அரிய ஞான கருமத்தை முடித்துக் கொண்டவரே, எங்கும் பிறப்பதற் கிடமில்லா தொழிவரென்றும் விதந்து கூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின், – இவ்வாசிரியர் கண்டத்தை என்றதை அண்டத்தின் அப்புறத்தது என்றும், கொண்டு கருமமுடித்தவரென்றதை என்னாதே கொண்டு கருமமுடித்தவரே என்றும், பிண்டத்தில்வாராரென்றதை கண்டவர்களின்று என்றும், பிறப்பிறப்பில்லை என்றதை ஆர் அறிவும் சென்றறியும் அண்டத்தினப்புறமும் இப்புறமும் எப்புறமும் என்றுங்கூறினார்.

"பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத்தார் புறத்தார் ஆராலுங் காண்டற்கரியான், எமக்கெளிய பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான்" எனவும், "வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனோ டிந்திரனும், கால் நின்று வற்றியும் புற்றெழுந்தும் காண்பரிய, தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றளையளித்திட்டு" எனவும், "செங்கணெடுமாலும் சென்றிடந்துங் காண்பரிய" எனவும், தமது ஆசிரியர் திருவுருவத்தினது அருமையும், அவ்வரிய வுருவுடைய இறைவனது கருணையும் தோன்றுமாறு கூறிய மணிவாசகத்திறத்தையே ஈண்டுணரவேண்டுமென்பார் கண்டதாகியகுருவடிவத்தை அண்டத்தினப்புறத்தது எனவும், அங்ஙனமான அரியபொருள் குருவடிவங்கொண்டு வந்தது "காட்டாதனவெல்லாங் காட்டி நாமேலை வீடெய்தவேயாகலான் அக்குறிப்புணர்ந்து, குருவடிவத்தைக் காணப்பெறா தார் எண்ணுவதுபோல் எண்ணும் எண்ணத்தை யொழிக்க வேண்டு மென்பார் என்னாதே எனவும், அவ்வெண்ணத்தை யொழித்து அக்குருவடிவத்தைக் கொண்டு சாத்திரங்களாற் காட்டாதனவெல்லாங் காணவும், அங்ஙனங்கண்ட வுணர்ச்சியால் சிவத்தைக்காணவும், சிவத்தைக் கண்டபின்னர் அந்தஞானக்கிரியைகள் தனது ஞானக்கிரியைகளோடு கலந்து அவைகளால் விரும்பப்படுவனவாகிய வேம்பெனப்படும் சிற்றின்பங்களையெல்லாம் தீங்கரும்பெனவே நுகர்வித்து, அங்ஙன நுகருங்கால் அவைகளிலுள்ள வேம்பின் திறத்தைக்காட்டி, அச்சிற்றின்பானுபவத்தை யொழித்துப் பின் பேரின்பத்தேனை நாடும் நாட்டத்தைத்தரும் கருணையை நாடவும், அந்நாட்டம் மேலிடுங்காலத்து உலகத்தாராகிய நாட்டார் நகைசெய்தலைக் காணவும், அதனைக்கண்டு நாணாது மகிழ்ந்து,

பின்னர் பிறவியிற்பட்டுப் பாழ்படுதலைவிட்டு, பிறவாநெறியாகிய வீடெய்துவதில் விரையவும் வேண்டுமென்பார் கொண்டு கருமமுடித்தவரே எனவும், இங்ஙனங் கூறிவந்தமுறைப்படி கண்டத்தைக்கொண்டு கருமமுடித்து எல்லாநிலங்களுக்கு மேனிலமாகிய வீட்டினைச்சேர்ந்தவர்க்குப் பிண்டத்தில் வரும்வழி யடைபடுமென்பார் கண்டவர்களின்று எனவும், மேனிலமாகிய வீட்டினைச் சேராதவர் சேருமிடங்கள் இத்தன்மையாமென்பார் அண்டத்தின் அப்புறமும் இப்புறமும் எப்புறமும் எனவும், அப்புறமென்றது சுத்தமாயா புவனமெனவும், எப்புறமென்றது சுத்தாசுத்த மாயாபுவனமெனவும், இப்புறமென்றது அசுத்தமாயா புவனமெனவும் அப்புவனங்களெல்லாம் ஒருமலம் இருமலம் மும்மலம் என்னும் மலங்களையுடையார் ஆங்காங்குஞ் சென்று ஆங்காங்குள்ள விடயங்களை நுகர்ந்து நிலங்களாயும், மும்மலப்பற்றொழிந்த சுத்தான்மாக்கள் அந்நிலப்பற்றுக்களை யொழிக்கவேண்டி நூல் வழியான் அறியப்படுவனவாயும் உள்ளனவாயிருத்தலென்பார் ஆர் அறிவும் சென்றறியு மெனவுங்கூறினார்.

இதனால் சொரூபமாத்திரமாகவே யிருக்கும் இறைவன் தடத்த வருவங்கொள்ளுதல் அனுக்கிரகிக்கு நிமித்தமே யாகலினானும், அங்ஙனங் கொண்டுவரினும் அவ்வுருவம் இப்பிரகிருதிவுலகில் நிற்றல் கூடாதாகலினானும், அவ்வுருவத்தைக் கண்டபொழுதே கேட்டல் முதலிய மூன்றினும் தீவிரமிருத்தல் வேண்டுமெனவும், தீவிரமற்றிருப்பின் பிண்டத்தில்வந்து போதலென்னும் பெருந்துன்பமாகிய அல்லல் நீங்காதெனவும், ஆகலின் மாணவகன் கண்ட ஆசிரியவடிவத்தைக் கொண்டு அப்புறம் இப்புறம் எப்புறமென்னும் எவ்விடங்களிலும் சேராவண்ணம் ஞானநெறியாகிய சன்மார்க்கத்தில் தலைப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

அப்புறத்ததென்னாதே என்றதனால் வேதங்களால் வாக்குமனாதீதமென்று சொல்லப் படுமானால் அப்பரம்பொருளை நாம் எவ்வாறு கேட்கக் கூடுமெனவும், கேட்டாலன்றோ சிந்திக்கலாமெனவும், சிந்திக்கவந்தாலன்றோ தெளியலாமெனவும், தெளிந்தாலன்றோ நிட்டைகூடவருமெனவும், எண்ணிச் சோர்வடையும் மந்தபரிபாகிகளது இலக்கணத்தையும்; கருமமுடித்தவரே என்றதனால் இது சாதிக்கற்பாலது, இது சாதிக்கப்பாலதன்று என்றெண்ணுதலொழிந்து பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாமிக்குடையவராய் குருவடிவத்தைக்கண்டு கருமத்தை முடித்துக்கொள்ளும் தீவரதரமுடைய அதிகாரிகள் இலக்கணத்தையுங் கூறியவாறுமாம்.

இச்செய்யுளுக்கு — ஞானத்தி னிலக்கணமாகவும், அதனுடைய அனுபவ இலக்கணமாகவும் உரைகூறியுள்ளார்; அவ்வுரை ஈண்டு சிறிதும்பொருந்ாதென்க.

எங்ஙன் இருந்ததென் றெவ் ண்ணஞ் சொல்லுகேன்

எ-து. உ-ர். என்சொல்லியவாறோ வெனின், கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவர்க்கு உண்டாகும் சுகம் சொல்லமுடியாதென்று சொல்லிற்று.

(கு - ள்.) ஆசிரியரைக்கொண்டு சிரவணாதிகளால் நிட்டைகூடிய அவ்விடத்திற்கு காணும் சிவசொரூபமும், அச்சொரூபத்தால் விளையும் இன்பசுகமும் எதுபோ லிருந்த தென்று எப்படிச் சொல்லுகேன்? சொல்லமுடியாது, நீயும் உன்னறிவால் அறியப்படும் தன்மை யுடைத்தன்றும் அன்று என்க.

அங்ஙனிருந்த்து, எங்ஙனிருந்த தென்றுகூட்டுக.

அங்ஙன் என்றது இடம். அஃதாவது – கருவிகரணச் சேட்டையற்றுச்சீவன் சிவத்தைநோக்க, சிவம் தன்னைநோக்கும்படி அதுவரையில் செய்துவந்த செயலைவிட்டு அச்சீவனை நேர்நோக்க, அவ்விருநோக்கமுங் கூடுமிடம். இருந்தது என்றது அவ்விடத்தில் விடயானந்தத்தை யழித்தெழுந்த சிவானந்தம். எங்ஙனிருந்தது என்றது அவ்வானந்தம் இப்படியன் என்றெண்ண வொண்ணாத சிவனது ஆனந்தமாம். ஆகவே எவ்வண்ணஞ்சொல்லுகேன் என்றார்.

இப்பாட்டான், சிவனைப்போல் சிவானந்தமும் சொல்லவொண்ணாத தென்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

9. அன்றுமுதல் யாரேனும் ஆளாய் உடனாகிச்
சென்றவர்க்கும் இன்னதெனச் சென்றதிலை - இன்றிதனை
எவ்வா றிருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அவ்வா றிருந்த தது. (1)

10. ஒன்றும் குறியே குறியாதலால் அதனுக்
கொன்றும் குறியொன்றி லாமையினால் - ஒன்றோடு
உவமிக்க லாவதும் தானில்லை ஒவ்வாத்
தவமிக்காரே இதற்குச் சான்று. (2)

(எ-து.) (இன்றுயான்ஒருவனன்று) அன்று (அநாதி) முதலாக,) என்னைப்போலும் ஆரியர்களாய்ப் போதிக்கவந்த

சிவானுபூதிமான்களாகிய எவ்வளவு பெரியோர்களாலும், தங்கட்கு ஆட்பட்டுத் தேகத்தைவிட்டுப் பிரியாத நிழல்போலும் தம்முடனிருந்து வழிபட்டுக்கேட்டு, கேட்டவண்ணஞ் சிந்தித்துத் தெளிதலில் சென்றவர்கட்கும் சமாதியனுபவத்தி லுண்டாகும் சிவானந்தம் இத்தன்மைத்தாமென்று சொல்வதற்குத் தெரிந்ததில்லை. அங்ஙனமான அருமையுடைத்தான அவ்வானந்தத்தை, இப்பொழுது எப்படி யிருந்ததென்று எவ்வகையாகச் சொல்லுவேன், மாணவகனே! சொல்லும்வகையற்றதாகிய அந்நிலையில் அவ்வானந்தம் இருந்தது (1) அவ்வானந்த சிவசொரூபத்திற்குச் சமானமான ஓரடையாளம் ஒன்றும் இல்லாமையினால், அவ்வானந்த சிவசொரூபத்தை யடையப்பெற்றவர், அவ்வானந்த நிலையராய்ச் சும்மாயிருப்பதே அடையாளமாம். ஆதலான் அச்சிவானந்த சொரூபத்தோடு ஒப்பாகச்சொல்வதற்கு ஒருபொருளு மில்லையாயிற்று. ஆகவே ஒருவரோடுஞ் சேர்த்து எண்ணப்படாத தவத்திற்சிறந்த சும்மா யிருப்பவராகிய சிவயோகிகளே சாக்ஷியா யிருப்பவர் (2) என்பதாம்.

இதனை இன்று எவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன் (1) எனவும், அதனுக்கு ஒன்றுங்குறி ஒன்றிலாமையினால் ஒன்றுங்குறியே குறி ஆதலால் - ஒன்றோடு உவமிக்கலாவதும் தானில்லை (2) எனவும் கூட்டுக.

இவ்விரண்டுபாட்டானும், உந்தியுட்கூறப்பட்ட சிவானந்தச்சிறப்பும், அது அறியும் அறிவதன்று என்றதன் பொருளின் திறமும் விதந்துகூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின் இவ்வாசிரியர் எங்ஙனிருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன் என்றதை அன்றுமுதல் யாரேனும் ஆளாய் உடனாகிச் சென்றவர்க்கும், இன்னதெனச் சென்றதிலை (ஆதலால்) இன்றிதனை எவ்வாறிருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன், அவ்வாறிருந்தது எனவும், அங்ஙன் இருந்தது அறியும் அறிவதன்று என்றதை ஒன்றுங் குறியே குறியாதலால் அதனுக்கு ***தவமிக்காரே இதற்குச் சான்று எனவும் கூறினார்.

பிறப்பிறப்பையொழிக்க ஆசிரியரைக்கண்டு அவரைக்கொண்டு நிட்டைகூடுதற்கான தெளிதலையும், அத்தெளிதற்கேற்ற சிந்தனையும் கைகூடுமாறு, கேட்கவிரும்பும் மாணவர்கட்குக் கேட்குமுறை இத்துணைத்தாமென்பதுதோன்ற - ஆளாயுடனாகிச் சென்றவர்க்கும் எனவும், "ஆட்பாலவர்க்கருளும்" என்றபடி ஆளாயுடனான மாணவர்கட்கு அருளவல்ல நல்லாசிரியராகிய தொல்லோரும் அநாதிமுதல் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும்

நான்கினது முறையை முறையாகக் கூறவல்லுனரா யிருந்தனரேயன்றி நிட்டையின்கண் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை இவ்வகைத்தான இனிமைத்தன்மை யுடைத்தென்று சொல்லவல்லுன ரல்லராயிருந்தனரென்பது தோன்ற - அன்றுமுதல் யாரேனும் இன்னதெனச்சென்றதிலை எனவும், அவ்வானந்தம் சொல்லிறந்துநின்ற தொன்மைத்தாயும் ஆதிகுணமொன்றும் இல்லாததாயும் உள்ள பெருஞ்சிறப்பினை யுடைத்தென்பதுதோன்ற – இன்றதனை எவ்வாறு இருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேனெனவும், இவ்வாறு சொல்லவொண்ணாதத்தாக இருந்தது என்பதுவே அவ்வானந்தத்தின் தன்மைஎன்று அதன்ருமைதோன்ற - அது அவ்வாறிருந்தது எனவும், "திரியேனாயேன், தானெனைச் செய்தது தெரியேன், ஆவா செத்தேன் அடியேற்கு அருளிய தறியேன். பருகியும் ஆரேன், விழுங்கியும் ஒல்லகில்லேன், செழுந்தண்பாற்கடல் திரைபுரைவித்து, உவாக்கடல் அள்ளுநீர் உள்ளந்ததும்ப வாக்கிறந்து, அமுதம் மயிர்க்கால் தோறும் தேக்கிடச்செய்தனன், கொடியேன் ஊன்தழை, குரம்பைதோறும் நாயுடலகத்தே, குரம்பைகொண்டு இன்தேன்பாய்த்தி, நிரம்பிய அற்புதமான அமுததாரைகள், ஏற்புத்துளைதொறும் ஏற்றினன், அதனால் உள்ளம் உருகுவது கொண்டு, ஓர் உருச் செய்தாங்கெனக், கள்ளூறு ஆக்கை அமைத்தனன், அருளொடு பராவமுதாக்கினன், என்னையும் இருவானந்தத்திறம் இத்திறமென அறியலாம் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற – ஒவ்வாத்தவமிக்காரே இதற்குச்சான்று எனவும், இத்தன்மையான தவசீலரன்றி வேறெத்தகைய உவமைகளும் இதற்குஒவ்வாதென்பது திண்ணமென்பது தோன்ற - ஒன்றோடு உவமிக்க லாவதுவும் தானில்லை எனவும், ஆனந்தவிசப்பட்டார் அருளொடு பராவமுதாயிருத்தலே ஆனந்தவசப்பட்டாரது நிலைமை என்பதுதோன்ற ஒன்றுங்குறியேகுறி எனவும், அவ்வருளையறிவதற்கு அவ்வருளேகுறியாய் நிற்கவேண்டுமன்றி அவ்வருளைக் காட்டுங்குறி ஒன்றிலை என்பது பிரமாணமென்பதுதோன்ற அதனுக்கு ஒன்றுங்குறி ஒன்றிலாமையினால் எனவும் கூறினார்.(சு)

ஏகனும்ஆகி அநேகனும் ஆனவன்
நாதனும் ஆனான்என் றுந்தீபற
நம்மையே ஆண்டான் என் றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர். என்சொல்லியவாறோவெனின், ஆனந்தவடிவாய் நின்றவரை அச்சிவம் ஆண்டருளு முறைமை இதுவாமென்று சொல்லிற்று.

(இ-ள்.) ஒன்றாயும் பலவாயும் ஆனவனே பதியுமானான் பின் குருவுமாகிவந்து தம்மையே அண்டவன் என்க.

மேலேகூறிய நிட்டையின்கண் காணப்படும் ஞானசொரூப னென்பார் ஏகனுமாகி எனவும், அவன் அவனவளதுவாகிய பிரபஞ்சரூபமா யிருக்கும் சத்திரூப மாயினனென்பார். அநேகனுமானவன் எனவும், இவ்வாறு தாதான்மியத்தான் சிவசத்திஎன இருதிறப் பட்டுப் பின் ஐந்தொழில் செய்யும் பதியென நிற்பனென்பார் நாதனும்ஆனான் எனவும், இவ்வாறு இறைவன் சிவமாயும், சத்தியாயும், பதியாயும், நின்று மலபரிபாகம் வருவித்துப் பின் ஆசிரியனாய் வந்து நம்மை அடிமைகொண்டு நம்மையே ஆளும்தலைவனாயின னென்பார் நம்மையே ஆண்டான் எனவுங்கூறினார்.

இப்பாட்டான் இறைவன் ஒன்றாயும் பல்வாயும் பதியாயும் குருவாயும் வந்து நம்மை யாண்டருளும் முறைமைகூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்

11. ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்தநீர் அந்நீர்மை
மாற்றிஅவ் வாற்றான் மறித்தாற்போல் - தோற்றிப்
புலன்க ளெனப் போதம் புறம்பொழியும் நந்தம்
மலங்களற மாற்றுவிக்கும் வந்து.

(எ-து.) ஆற்றின்வழியே வரும் நீரானது அவ்வாற்றின்வழியே வந்து அலையுடைய கடற்கண்ணே பாய், பாய்ந்த அந்நீரை, அக்கடலானது அதன் தன்மையைமாற்றி அது தானேயாய், முன் அந்நீர்வந்த ஆற்றின்வழியே மீண்டுஞ் சென்று வருதல்போல, சிவானந்தாகாரமாகிய ஞானிகள் அறிவானது ஐம்புல அறிவினையுடைத்தாய் அவ்வறிவேயாய், ஐம்பொறிகளின்வழியே வந்துபோதலையுடைத்தாயினும், வந்துபோதலையுடைய அச்செய்கை நம்மைவிட்டுப் பாசங்கள்போக நம்முடைய அறிவைச் சிவமயமாக்குவிக்கும் தன்மையுடைத்தென்பதாம்.

போதம் புலன்களெனத் தோற்றிப் புறம்பு வந்தொழியும் எனக்கூட்டுக.

இப்பாட்டான் உந்தியிற் கூறப்பட்ட சிவானந்தச் செல்வமுடைய சிவஞானிகளது போதம், பொறிபுலன்களின் வழியே போதல்வருதலை யுடைத்தாயினும், அது கடனீருட்பட்ட ஆற்றுநீர் அக்கடனீரின் தன்மையினின்றும் நீங்க அறியாதென்னும் உவமானத்தைப்போ லாகுமென்று, அவரறிவின் செயலை விதந்தெடுத்துக் கூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின், இவ்வாசிரியர் ஏகனுமாகி அநேகனுமாயவன் நாதனுமானான் என்றதை போதம் புலன்களெனத் தோற்றிவந்து

புறம்பொழியும் என்றும், நம்மையே ஆண்டான் என்றதை நந்தம் மலங்களற மாற்றுவிக்கும் என்றும்கூறிப் பின்னர் அப் பொருளுண்மையை வலியுறுத்த ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்தநீர், அந்நீர்மை மாற்றி அவ்வாற்றான் மறித்தாற்போலென்று ஒருவமையும் எடுத்துக்கூறினார்.

சிவானந்தம் இத்தன்மைத்தாமென்று அறிதற்குத் திருவுருவமாய் நின்றருளும் சிற்பரச்செல்வர்கள் தமதறிவை நோக்குங்கால் ஓங்கொளியாகிய ஏகமெனப்படும் சிவசொரூபமாகவும், அவன் அவள் அதுவாய்க் காணப்படும் பிரபஞ்சத்தை நோக்குங்கால் அநேக மெனப்படும் சத்திசொரூபமாகவும், பிரபஞ்சச் செயல்களை நோக்குங்கால் சிவசக்தி சொரூபமாகவிளங்கும் பதியெனப்படும் நாதனது பஞ்சகிருத்தியங்களாகவும், பஞ்சகிருத்தியத்துட்பட்டு இயங்கும் பிரபஞ்சச்செயலுள் தமது பொறிபுலன்கள் சென்று அவ்வழியாய்ச் செய்யும் செய்லை நோக்குங்கால் பசுகரணங்களெனப்படும் தமது கரணங்களாற் செய்யப்பட்ட செயலாகக் கருதாமல், ஆன்மாக்களுடைய மலங்களைப் போக்குவிப்பதற்கு இறைவன் தம்மாட்டுச் செய்யுஞ் செயலாகவுங் கருதுந் தன்மையரேயன்றிச் சிவசொரூபத்தை விட்டுத் தம்மறிவையும், சக்திசொரூபத்தை விட்டுப் பிரபஞ்சத்தையும், பதிச்செயலைவிட்டு ஜீவச்செயலையும், சிவகரணத்தைவிட்டுப் பசுகரணத்தையும் கருதுந் ழியுமாயினும் அது, நந்தம் மலங்களற மாற்றுவிக்கும் என்றார். அது எதுபோ லென் பார்க்கு, ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்தநீர், அந்நீர்மை மாற்றி, அவ்வாற்றால் மறித்தாற் போலென்றார். எனவே தன்னிடத்தேவந்துகலந்தநீரைத் தன்மயமாக்கலென்றார். எனவே தன்னிடத்தே வந்து கலந்தநீரைத், தன்மயமாக்கிக் கொண்டதேயன்றி, கடலானது மீண்டும் முன் அந்நீர் வந்த ஆற்றின்கண்ணேவந்து மோதினும், கடனீர்மயமாகவே யிருக்குமன்றி முன்னுள்ள ஆற்றுநீர்மயத்தை எய்தாமைபோலென்க.

அதுவேயுமன்றி முன் நீங்காதமலம் நிட்டையின் கண் நீர்ப்பாசிபோல் நீங்கியிருப்பினும், உடல் நீங்குங்காறும் புலனறிவுநீங்கா. ஆகவே அப்புலன்கள் நிட்டை வழி கூட நிற்கும் போதத்தை ஒர்கால் சிறிதே பேதப்படுத்தி ஐம்புல வழியிற் கூட்டி நிட்டையை மாற்றி, சத்தாதிவிடயங்களில் அலைக்கத் தலைப்படும். அங்ஙனம் தலைப்படுங்காலத்து அவ்விடயங்களால் ஏறும் கன்மமலங்களை யெல்லாம் நீக்கி, முன்போல் இறைவன் நிட்டையிற்கூட்டுவன். எங்ஙனமெனின் நாதனாகிவந்து ஆண்டு, அநேகனுமாகிவந்து கூட்டுவன். எனவே போதவழியேகூடி, புலன்களைச் சேர்ந்த

ஆன்மாவாகிய நாமும், நம்மால் அனுபவிக்கப்படுவனவாகிய பலவிடயங்களும், இறைவனுக்கு அடிமையாயும், உடைமையாயும் இருப்பனவென்று முன்னே கேட்டும் சிந்தித்தும் தெளிந்திருக்கின்றோம். ஆகலான் நாம் இவ்வழிவந்ததும், இவ்வழியில் நம்மைக் கொண்டுவந்த போதமுதலியவைகளும், நாமும், போதமுதலியனவும், கூடிவந்த விஷயங்களும் அவனேயாகி யிருக்கின்றான். எப்படியெனில் போதமுதலியவற்றில் வேறாகாது அவைகளோடு கலந்து அனேகனாகி அசைப்பித்ததும், அசைப்பித்தவழியே வந்துகூடிய அவ்விஷயங்களிலெல்லாம், தனித்தனிகலந்துநின்று அவ்வப்பயன்களை அனுபவிக்கச் செய்ததும், அப்பயன்களிலுள்ள இன்பவேற்றுமைகளை நாம் அறிந்து அனுபவிப்பதற்கு நம்மோடு ஏகனாகியும் நிற்கின்றான் என்பதை அருளாலுணர்த்தி, நாம் போதத்தோடும் புலனோடும்சேர்ந்து விஷயானு பவங்களில் தலைப்பட்டதாகிய யாவும், அவன் பணித்த பணியே என்று தெளிவுபெறச் செய்து, பழையபடி நிட்டையிற்கூட்டி, விஷயானுபவங்களால் அப்பொழுது ஏறிய காமியாதிமலங்களை யொழித்து ஆண்டருளுவன். ஒழித்து ஆளாது அவ்வழியேபோய் உழலும்படிச் செய்யான். எதுபோல் என்னில் ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்தநீர் அந்நீர்மை மாற்றி அவ்வாற்றால் மறித்தாற்போல் என்று ஒருவமைகூறினார்.

அஃதாவது, ஆற்றுநீரானது ஆற்றின்வழியேசென்று அலையையுடைய கடலில் ஒன்றாய்க்கலந்து தன் தன்மைகெட்டிருக்கும். அது மறுபடியும் அந்த ஆற்றிலே நெடுந்தூரம் சென்று எதிர்த்தாலும், உப்புநீராகவே யிருக்கும், அதாவது கடனீரைக்கலந்ததனா லுண்டாகிய உப்புமயமாகவே யிருக்கும் என்பதாம்.

சு. நஞ்செயல் அற்றிந்த நாம்அற்ற பின்நாதன்
தன்செயல் தானேஎன்றுந்தீபற
தன்னையே தந்தான் என் றுந்தீபற

(எ-து) உ-ர் என் சொல்லியவாறோவெனின், – யானெனன்பதற்றுச் சிவமேயாய்ச் சிவானந்தமுற்றவர்க்குச் சிவன் தன்னை அவர்களுக்குத் தந்து, அவர்செயலைத் தன்செயலாகக் கொள்ளுமுறைமை இதுவாமென்று சொல்லிற்று.

(இ-ன்.) செயல் நமது என்பதும் அற்று, அகங்காரத்துக் கிடஞ்செய்யும் நான் என்பதும் அற்று(ப் போனபின்னர்)ச் செயலெல்லாம் சிவனெனும் நாதனாகிய தனது செயலே யாகவும், கரணமும் தனதேயாகவும், அவனுக்கு அருளுடைய தன்னையே கொடுத்தனன் என்க.

நஞ்செயல் என்பது - செயல் நமது என்றும் மமகாரம். நாம் என்பது – செயலை தெனக்கருதும் அச்செயலெல்லாம் சிவனது செயலே என்க. தன்னையே தந்தான் என்பது - அகங்கார மமகாரங்களைத் தன்பால் கொடுத்தவனுக்கு இறைவன் சிவமாகிய தன்னைக் கொடுத்தல். தன்னையே என்பதில் ஏகாரம் தோற்றம். அகங்காரமமகாரம் அற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும்பொருள் தானன்றி வேறில்லை என்பதும், அஃதேபோல் அவர்களால் விரும்பப்படும் பொருளும் தானேயன்றி வேறில்லை என்பதுமாம். எனவே நிட்டையினால் சிவசொரூபமாகிய ஞானமேயாய் நிற்கப் பெற்றவர் தன்னை நானென்றறிந்து அகங்காரத் துள்ளாகாது சிவனுக்குள்ளாவர். செயலை என்னுடைய தென்க்கருதி மமகாரத்துக்குள்ளாகாது அருளுக்குள்ளாவர். அகங்காரத்தைவிட்டுத் தன்னுள்ளும் மமகாரத்தைவிட்டு அருளுள்ளும் ஆன தவமுடையார்க்குக் கொடுக்கும்பொருள் தானன்றி வேறுபொரு ளில்லையாகலான் தன்னையேதந்து தானேயாய், அவரென்பதையுங் காட்டாது அவர்செயலென்பதையும் காட்டாது தன்னையும் தன்செயலையுமே காட்டுவான். அவரும் சும்மாயிருப்பர். அவர் செயலும் சும்மாஇருக்கும். இதனால் நிட்டைகூடினார் சும்மாயிருக்கும் செயல் இத்தன்மைத்தாமென்று கூறியவாறாம்.

இதனால், விடயானந்தானுபவச் செயலுக்கு நம்செயலென்னும் மமகாரமும், நாம் என்னும் அகங்காரமும் முனைத் துநிற்பதுபோல், சிவானந்தானுபவச்செயலுக்கு அவ் வகங்கார மமகாரங்களையடக்கும் அருள் முனைத்துநிற்குமெனவும், அகங்கார மமகாரங்கள் முனைத்துச் சீவனைத் தந்தது போல் அருள்முனைத்து சிவனைத் தருமெனவும், சிவனைத்தரவே சீவன் சிவமயமாயும், சீவச்செயல் அருண்மயமாயும், நிற்கப்பெறுமெனவும் உணர்த்தியதாமென்க.

இப்பாட்டான் அகங்காரமமகாரங்கள் சீவனைமுனைத்து நிற்கச் செய்து, அச்சீவனை விடயானந்தத்தை இடைவிடாது அனுபவிக்கச் செய்ததுபோல், அருள் சிவனை முனைத்து நிற்கச்செய்து, அச்சீவனை சிவானந்தத்தையிடைவிடாது அனுபவிக்கச் செய்யுமென்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்

12. பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலனையன் றேவிக் கராக்கொண்ட - பாலன்
மரணம் தவிர்த்ததுவும் மற்றவர்க்கு நம்தம்
காரணம்போல் அல்லாமை காண். (1)

13. தூங்கினரைத் தூய சயனத்தே விட்டதற்பின்
தாங்களே சட்ட உறங்குவார்கள் - ஆங்கதுபோல்
ஐயன்அருட்கடைக்கண் ஆண்டதற்பின் அப்பொருளாய்ப்
பைய விளையும் எனப் பார். (உ)

(எ-து.) திருஞான சம்பந்த மூர்த்திகள் பாலைநிலம் நெய்தநில மாகும்படிப் பாடியதும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பாம்பின்விடம் நீங்கப் பாடியதும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நெடுங் காலத்துக்குமுன் முதலையினால் உட்கொள்ளப்பட்ட பாலனது மரணத்தைக் காலனை யேவி நீங்கச் செய்ததுமாகிய செயலுடைய அவர்களுக்கு, நமது கரணம் போல் அல்லாமையாகிய தன்மையைக் காண்பாயாக. (1) இறைவனது கடைநோக்கமாகிய அருள்நோக்கம் ஆளப்பெற்றால், அதன்பின்னர் அவர் கருவிகரணச் சேட்டையற்று தன்னையாண்ட இறைவனேயாய், அவ்விறைவனிடத் துண்டாகும் அருளும் சிறிதுசிறிதாய்த் தோன்றிய பின் பெரிதாக அவ்வருட் செயலுக்கும் உரியராவர். எதுபோலெனின், சுழுத்தியவத்தையில் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியாதிகளுடைய செயலற்று உறக்கத்துக்குள்ளாயினாரை அவ்வுறக்கத்துக்குரிய மேன்மையான சயனத்திற்கொண்டுபோய்விடின் பின் அவர்களே மெல்லமெல்லச் சிறிதுசிறிதாய்ப் பேருறக்கத்துக் குள்ளாகின்றனர். இது போல் அதுவென்று எண்ணிப் பார்ப்பாயாக (2) என்பதாம்.

இவ்விரண்டு பாட்டானும் மேலே உந்தியுட்கூறப்பட்ட நம்செயல் நாதன் தன் செயல் ஆவதன் சிறப்பும், தன்செயலான பின்னர் அவர்க்கு நாதன் தன்னைத் தருதலும் விதந்துகூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின், இவ்வாசிரியர் நஞ்செயலற்றிந்த நானற்றபின்னாதன் தன்செயல் தானே என்றதை மற்றவர்க்கு நந்தம்கரணம்போலல்லாமைகாண் என்ற திருப்பாசுரத்தானும், தன்னையேதந்தான் என்றதை ஐயனருட்கடைகண் ஆண்டதற்பின் அப்பொருளாய்ப் பையவிளையுமெனப் பார் என்ற திருப்பாசுரத்தானும் அறியக்கூறினார்.

இவ்வுந்தியாரற் கூறப்பட்ட பொருளுக்குச்சைவாசாரியர்களன்றிப் பசுத்தன்மையும். பாசச்செயலு முடையராய்ப் பின்னர், அவ்விருதன்மையும் நீங்கப்பெற்ற சிவானு பூதிமான்களிடத்தும் ஏதேனும் ஓர்காலவிசேடத்தில் பசுபாசத்தன்மைகள் அணுகவரும் ஆகவினானும், அவை அணுகவரின், நஞ்செயல் என்பதும் நான்என்பதும் முனைத்து நாதன் தன்செயலும் நாதனும் தோன்றாவாகலான், அவர்களின் யாரையேனும் ஈண்டெடுத்தோதாது சிவத்தன்மையும் சிவச்செயலுமே

யுடைய சைவாசாரியர்களுடைய செயல்களே ஈண்டெடுத்தோதினாரென்க. ஏனெனின், அவ்வாசிரியர்கள் பசுத்தன்மை யடைந்து பின் பதித்தன்மையடைந்தவர்களன்று. அவர்கள் எப்பொழுதும் சிவஸ்வரூபிகளே; அவரது கரணாதிகளும் அப்படியே, அங்ஙனமாயினும், அவர்கள் நாடகமாய்க் கொண்ட கோலத்துக்கேற்ப, அவர்கள் சிவமாயினார், அவர்கள் கரணம் சிவகரணமாயிற்று எனச் சொல்லவந்ததென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற ஈண்டு ஆசிரியர் "மற்றவர்க்கு நந்தம் கரணம்போ லல்லாமைகாண்" என்றார். எனவே இது பாலைநிலமென்றும், இப்பிள்ளையைக் கடித்தது பாம்பென்றும், முதலையுண்டபாலனைக் கொண்டுபோனது இயமன் என்றும் அறிந்தகாலத்தும், அதையதை மாற்றியகாலத்தும், பொறிபுலன் கரண முதலியவற்றோடும் கூடிச்செய்தனரேயன்றி அவை நீங்கிச் செய்தாரில்லை; அவர்கள் பசுத்தன்மையுடையராயும். அவர்களுடைய கரணாதிகள் பாசத்தன்மை யுடையனவாயும் இருப்பின் அவையெல்லாம் மாறுதலையடையா. அவர்கள் நானென்பதை யறியார். சிவனை முதலென்றறிவார். எனதென்பதை யறியார். அருளென்பதை யறிவார். எனவே அவர்கள் நான் என்பது சிவத்தை எனதென்பது அருளை. ஆகவே சிவன் முதலாய் நின்று அருள்செய்யத் தொடங்கின் எது எவ்வண்ணம் ஆகவேண்டுமோ அது அவ்வண்ணமே ஆகுமன்றோ! இவ்வுண்மை உய்த்துணரற்பாற்று. (சு)

7. உள்ளம் உருகி உடன் ஆவர் அல்லது
தெள்ள அரியர் என் றுந்தீபற
சிற்பரச் செல்வர் என் றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர். என்சொல்லியவாறோவெனின்,-ஞானசொரூபாகாரமாகிய சிவனைப்பெற்ற செல்வர்கள் செயலைச் சொல்லிற்று.

(இ-ள்.) ஞானசொரூபியாகிய சிவாகாரமாகவே நிற்கப்பெற்ற சிவஞானச்செல்வர்கள் (இறைவன் தமக்குச் செய்த உபகாரங்களைக் கருதுந்தோறும்) உள்ளமுருகி அவ்வுருகும் வழியானே இறைவனுடனாவர். அப்படியல்லாமல் சிவமாயினேமென்று சொல்லத் தெரியார் என்க.

உருகுதல் என்பது இறைவன் நமது செயலைக் கெடுக்காது அச்செயலையே தன் செயலாகக் கொண்டதனையும், நம்மைக் கெடுக்காது நம்மையே தானாகக்கொண்டதனையும் எண்ணுந்தோறும் அன்புபெருகுதல். உடனாவர் என்பது முன் இவன் செயலிடத்தும்

இவனிடத்தும் இறைவன் வேறாகாது உடனாய் நின்றமைபோல் இப்போது தன் செயலும் தானும் அவனது செயலும் அவனுமானபோது தான் வேறாய் செயலையும் தன்னையும் வேறுகருதாது உடனாய்நிற்பர். தெள்ளஅறியர் என்பது நான் சிவமாயினேன் எனதுகரணம் சிவகரணமாயிற்று என்றறிந்து சொல்லத்தெரியாதிருப்பர். சிற்பரச்செல்வர் என்பது நிட்டையின்கண் காணப்பட்ட மேலான சித்ரூபமாகிய ஞானசொரூபமாகவேயிருக்கப்பெற்ற செல்வவான்கள். முதற்செய்யுள்முதல் ஆறாஞ்செய்யுள்வரையில் முறையே இரண்டுசெய்யுளால், மாணாக்கனுக்கு ஆசிரியன் வருவதும், வந்த ஆசிரியன்பால் கேட்டலாதிகளை மாணவகன் தொடங்கவேண்டுமென்பதுங் கூறி, மூன்றாவது முதல் கேட்டலாதிகளால் வரும்பயனைத் தொகுத்துக்கூறி, இச்செய்யுளால் சிவனுரு அன்பென்பதையும், அதனை ஆன்மா அடையும் வகையும் கூறியவாறாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்

14. உள்ள முதலனைத்தும் ஒன்ற உருகவரில்
உள்ளம் உருகவந் துன்னுடனாம் – தெள்ளி
உணருமவர் தாங்கள் உளராக என்றும்
புணர்வர் நில்லாப் பொருள். (1)

(எ-து.) மாணவகனே! கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த ஞானத்தினால், உருகும் வகையறிந்து அவ்வழியான் இறைவனுடனாந் தன்மையை யறியாது ஞானத்தினால் இறைவனுண்மையை நீ அறியத் தொடங்குவையாயின், உன்னை என்றும் உணரும்வகை யிற்றானே நிறுத்தி, நீ அவனோடு கலந்து உடனாய் நிற்கும் வகைக்கு இடனில்லாமல் தோன்றாதொழிவன். அங்ஙனம் தோன்றாது நிற்கும் பொருளாகிய இறைவனை ஞானத்தினால் உணருந் தன்மையைவிட்டு உள்ளமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாத்தத்துவங்களும் ஒருதன்மையாய்க் கலந்-துருகுந்தன்மையைப் பெறுவையாயின் அவ்விறைவன் எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் முதலாயுள்ள உனது உள்ளமானது அத்தத்துவங்களின் வழி செல்லாது தன்பாலே உருகும்வகையாக அவ்வுள்ளத் துள்ளானாய் வந்து உன்னுடனாய் நின்றருளுவன் என்பதாம்.

தெள்ளி உணருமவர் தாங்கள் உளராக என்றும், புணர்வர நில்லாப்பொருள். உள்ள முதலனைத்தும் ஒன்று உருகவரின் உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனாம் எனக் கூட்டுக.

இப்பாட்டான் மேலே உந்தியுட் கூறப்பட்ட நஞ்செயலற்று நானுமற்று நாதனாகு முறையும், நாதன் இவர்கள் செயலைத் தன்செயலாகக்கொள்ளும் விதமும் கூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின், ஆசிரியர் உள்ளமுருகி யுடனாவர் என்றதை உள்ளமுதலனைத்தும் ஒன்ற உருகவரின் உள்ளம் உருகவந்து ஊன்னுட்னும் என்றும், அல்லது தெள்ளவரியர் என்றதை தெள்ளி உணருமவர் தாங்கள் உளராக என்றும் புணர்வர நில்லாப் பொருள் என்றுங்கூறினார்.

சிரவணத்தால் திரிபதார்த்த வுணர்ச்சியும், மனனத்தால் பாசத்தினின்றும் வேறுப்டுதலும், நிதித்தியாசனத்தால் வேறுபட்ட ஆன்மாவாகிய தன்சொரூபத்தைக் காண்டலும்; சமாதியால் சிவசொரூபமாகிய ஞானத்தைக் காண்டலும், ஞானசொரூபத்தைக் கண்டு அச்சொரூபியாகிய இறைவனால் ஆளப்பட்டுப் பின்னர் இறைவனே தன்னைக் கொடுக்க அவனைப் பெற்ற சிவஞானச் செல்வர்கள் அவனைப் பெற்ற அவ்வளவிலேயே அருள் வசத்தராய் அவசமுற்று உள்ளமுருகப் பெறுதலும், உருக்ப்பெற்ற அவர் ஏனைய தத்துவங்களும் அவலமாய்ப் போகாவண்ணம் அவ்வருளோடு உள்ளமுதலனைத்தும் பொருந்தி உருகும்படி முயல்வதும், அவைகளும் உருகவருமாயின் உள்ளமுதலனைத்தும் ஒன்றவுருக வந்ததனை இறைவன் உணர்ந்து அவனும் கருணைநிறைந்த உள்ளத்தனாய் அவருள்ளத்திலே கலந்து அவரேயாய் விடுவன். அஃதாவது, வேறாகாது அவருடனாய் நிற்க அவர் தானாக எண்ணுவாராயின் அப்பரம்பொருள் இவர் தானாக எண்ணமாட்டான். ஏனெனில், என்றும் இவரது உணர்ச்சி உணர்விக்க உணரும் உணர்ச்சியேயன்றித் தானாக உணரும் உணர்ச்சியன்று. ஆகவே தானாக வுணரும் உணர்ச்சியற்ற இவரது உணர்வு உணர்விக்கும் உணர்ச்சியை எங்ஙனம் அறியக்கூடும். அவ்வுணர்ச்சி தான் இவ்வுணர்ச்சியில் எப்படி அடங்கும்? எனவே, அது பேருணர்வு; இது சிற்றுணர்வு. சிற்றுணர்வு பேருணர்விலடங்குமேயன்றி பேருணர்வு சிற்றுணர்வி லடங்குமோ? அடங்கா! என்பதும் அதுவுமன்றி அப்பொருளுக்கு ஓரியற்கையுண்டு. அஃதாவது, உணரும் உணர்வுக்குத் தன்னையுணர்த்தி அவ்வுணர்வுக்கு ளடங்குதலும், உருகும் உணர்வல்லாத உணர்வுக்குத் தன்னையுணர்த்துவதும், அவ்வுணர்வுக்குள் அடங்குவதுமின்றி வேறாக இருத்தலுமாம் என்பதும், உணர்விக்கும் உணர்வுக்கு உணரும் உணர்வு வேறாய்நிற்றலின் இவ்வுணர்வு அவ்வுணர்வை என்றும் அறியா. உணர்விக்கும் உணர்வும் உணரும் உணர்விற்குத் தன்னை என்றும் உணர்விக்கா என்பதும் அப்பரம்பொருளின் உண்மை.

இச்செய்யுளால் உள்ளமே யன்றி ஏனைய தத்துவங்களெல்லாமும் உருகப்பெற்றால் இறைவனும் உருகிய உள்ளமுடையனாய் வந்து நம்மைப் பிரியாது உடனாயிருப்ப னென்று விளக்கியவாறாம்.

உள்ளமுதலிய தத்துவங்களெல்லாமும் அந்த ஞானநிலையிலேயே உருகுந் தன்மையைப் பெறுமானால், அந்த ஞானசொரூபியாகிய இறைவனும், உள்ளமுருகவந்து உன்னுடனாம் என்று அவனிவனுடன் ஆதற்குரிய ஓர் எளிமையைக்கூறினார். அங்ஙனங் கூறினாரேனும், அஞ்ஞானநிலையில் நிற்கும் உள்ளமுதலிய தத்துவங்களெல்லாம் புறம்பே காணப்படும் நாமரூபங்களாகிய பதார்த்தங்களில் உழன் றுழன்றும், அஃதேபோல் அகத்தின்கண்ணும் அந்த நாமரூப் பதார்த்தங்களை யெண்ணியெண்ணி மறந்துமறந்தும், அவ்வப் பதார்த்தங்களிலுள்ள பற்றினால், தானும் அவ்வப் பொருள்களும் வேறாயிராமல் ஒன்றாய்க் கலந்து தான் தோன்றாமல் அவைகள் தோன்றுதலும், அதன்பின்னர் தானும் அவைகளுந் தோன்றாமலும் போதலாகிய அநுபவம் வுண்மையான், அவ்வனுபவப் பழக்கமுடைய தத்துவங்களுக்கு இந்த ஞானநிலையின்கண்ணும், அப்படியே பழகும் வண்ணஞ்செய்து அந்தஞானநிலைகளில் பற்றுதலாகிய ஆசையுண்டாக்கலும் ஒருவரானும் ஒருசாதனங்களானும் போக்குதற்குரிய நானென்னும் அகங்காரத்தை யழிக்கும் வன்மையும், சிவனிடத்து என்றும் வராத அன்பினை வருவிக்கும் ஆற்றலும் உடையன நல்லசிவதன்மமும் நல்லசிவயோகமும் நல்லசீவஞானமும் ஆகலின், அம்மூன்றையுங் கொண்டு அகங்காரத்தை யழித்தலும், அன்பினைவருவித்து யாரேனுங்காணா அரன் தலைப்படுமாறு செய்தலும், சிற்பரச் செல்வர் செய்யும் இன்றியமையாச் செயலாகலின் அவற்றை இனிவரும் ஏழுசெய்யுளானுங் கூறுகின்றார்.

15. நல்லசிவ தன்மத்தால் நல்லசிவ யோகத்தால்
நல்லசிவ ஞானத்தால் நானழிய - வல்லதனால்
ஆரேனும் அன்புசெயின் அங்கே தலைப்படுங்காண்
ஆரேனும் காணா அரன். (2)

(எ-து.) சரியை கிரியை எனப்படும். நல்லசிவதன்மத்தினாலாதல், நல்ல சிவ யோகத்தினாலாதல், நல்ல சிவஞானத்தினாலாதல், நானென்னும் அகங்காரம் கெடவல்ல தாகலான். யாவராயினும் அந்த மூன்றிலொன்றினால் அகங்காரத்தையழித்து இறைவனிடத்து அன்புசெய்ய வல்லராயின் அன்பின்செய்கை நிகழும். அவ்விடத்து எத்தகைய ஞானமுடையோரானும் காணப்பெறாத இறைவன் முற்பட்டுவருவன் என்பதாம்.

தர்மம் யோகம் ஞானம் என்னாமல் மூன்றிடத்தும் நல்ல என்னும் அடைமொழியைச் சேர்த்துக் கூறுவானேன் என்னில் ஞானம் முதலிய மூன்றும் அகங்காரத்தை அன்புமிகும்வண்ணஞ் செய்தலால் சிவென்பதையுஞ் சேர்த்தனரென்க. அத்தகைச் சிறப்புடைய சிவதன்ம முதலிய மூன்றனுள் ஒன்றேனும் இரண்டேனும் மூன்றேனும் உயிர்த்துணையாகக் கொண்டு, சிவபெருமானிடத்து அன்பு ஒன்றே வேண்டி அவற்றை அன்புடன் யாவர் செய்யவல்லராயினும் எத்தகைத்தான தருமங்களாலும் தானங்களாலும் தவங்களாலும் யோகங்களாலும், ஞானங்களாலும், எங்குங் காண்டற்கரியனாகிய இறைவன் தன்னை மிக எளியனாய்க் காண்டற்குத் தானே முயற்சியுடையனாய் முன் வந்தருளுவன் என்க.

இச்செய்யுளால் அகங்காரம் போதற்கும் அன்புண்டாதற்கும் இறைவன் தலைப்படுதற்கும் சாதனங்களாயுள்ளவை இவையென்று கூறியவாறாம்.

சரியையாவது - அஞ்ஞானவழியில் உடல் யாதொரு சோம்பலின்றி யுழன்றும் அப்படி யுழல்வதே இன்பமாயும், உழலாவிடின் துன்பமாயும், உழல்வதனாலுண்டாகும் உடற்கஷ்டத்தைச் சிறிதும் எண்ணாமல் அதன் கஷ்டத்தா லுண்டாகும் யாதொரு பொருளோ அதனைமாத்திரம் எண்ணி யின்புற்றிருப்பதுபோல் ஞானவழியாகிய சரியையில், உடலை யுழலச்செய்து அதனாலுண்டாகும் இறைவனது பற்றைமாத்திரம் எண்ணி யின்புற்றிருப்பச்செய்வதாகும்.

கிரியையாவது - உடலுள்ளிருந்து உழலுவதாகிய கரணாதிகள், புறம்பே உடலானது எந்தெந்தப்பொருள்களில் உழலுகின்றதோ அந்தந்தப் பொருள்களையெல்லாம் எண்ணுவதும், எண்ணி அவைதம்மைக் கூடுவதற்கான செயல்களெல்லாம் உள்ளத்திலே செய்தும், அங்ஙனஞ் செய்வதில் சலிப்பற்றும், புறம்பேயுழலும் உடல் ஓய்ந்தாலும் தாம் ஓயாமலும் அதற்குரிய வற்றை யெண்ணி யுழல்வதே யின்பமாக அப்பொருளையே எண்ணியுழல்வதுபோல் வெளியேகண்ட சிவவுருவத்தை உள்ளேகண்டு அவ்வுருவத்துக்கு உள்ளிடத்தும் வெளியிடத்தும் செய்வனவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன வெல்லாம் செய்து அதில் சலிப்பற்றிருக்கச் செய்வதாகும்.

யோகமாவது - புறம்பேயுள்ள கருவியாகிய உடலாலும், அகத்தேயுள்ள கருவியாகிய கரணாதிகளாலும் கருதிச்செய்யப்பட்ட தொழில்களுக்கு ஏற்றவரை, முன் எண்ணுதலும், பின் அவர்கள் இருக்குமிடங்களைத் தெரிவதும், தெரிந்து அவரவரேபரமாக

அவரவர்களை வழிபடுதலும், அவர்களைச் சிலபொழுது காண்டலும், சிலபொழுது காணாதிருத்தலும், ஒருவரைக் கண்டபொழுது மற்றொருவரைக் காண்பதற்கில்லாமற் போதலும், இப்படியெல்லாம் உழன்று, அவரவர்களால் வேண்டியவை முற்றுப்பெற்றால், அவர்களை மறந்துபோதலும், மறந்து அவர்களாலானவற்றைப் பற்றலும்போல, விநாயகர் முதலிய மூர்த்திகளை, எண்ணுவதும், ஆறாதாரங்களில் அவர்களையமைத்து வழிபடுதலாகிய முறைமைகளில் சிறிதேனும் தவறாதிருத்தச் செய்தலாகும். இவற்றின்விரிவைப் யோகமுறைமைகூறும் பின்வருஞ் செய்யுள்களாற்காண்க.

ஞானமாவது :- ஞானநிலையின்கண் ஞானசொரூபியாகிய இறைவன் தன்னுடனாய் நிற்குங்கால் உள்ளமுதலிய தத்துவங்க ளனைத்தும், உருகுதலைப்பெற்று அன்புடையன வாய் நிகழுங்காலத்து, அந்நிகழ்ச்சியினின்றும் அத்தத்துவங்கள் நீங்காவண்ணம் இறைவனைப் பற்றச் செய்வது சரியையும், பற்றிய இறைவன் மாட்டுச் செய்யும் வழிபாட்டில் சலிப்பற்று அவ்விறைவனோடு ஈடுபடச்செய்வது கிரியையும், சலிப்பற்ற அவ்வீடுபாட்டான் ஏனைய நாமரூபத்தோற்றங்களைச் சிறிதேனுந் தோற்றச் செய்யாது சிவரூபங்களே தோற்றச்செய்வது யோகமும்போல், அங்ஙனந் தோன்றிய தடத்தவுருவங்களையெல்லாம் சொரூபசிவமாகவே காணச்செய்தலாகும்.

16. மெல்வினையே என்ன வியனுலகில் ஆற்றரிய
வல்வினையே என்ன வருமிரண்டும் — சொல்லில்
சிவதன்மாம் இவற்றில் சென்றதிலே செய்வாய்
பவ கன்மம் நீக்கும் படி

(எ-து.) பரந்திருக்கும் இவ்வுலகின் கண் யாவரானும் செய்தற்கு எளிய மெல்வினை யென்றும், யாவரானுஞ் செய்தற்கரிய வல்வினையென்றும் இரண்டுவினை சொல்லப்படும். அவ்விரண்டினையும் சொல்லப்புகின் சிவதன்மமென்று சொல்லப்படும்; எனவே பிறவிக்கிடஞ்செய்யும் கன்மங்களினின்றும் நீங்கவேண்டுமென்பார்க்கு நீங்கும்வகையாக ஆகமங்களில் வகுக்கப்பட்டனவாகும். ஆகையினால் இவ்விரண்டில் எதனிடத்தில் உன் உள்ளஞ்செல்லுகின்றதோ அதனைச் செய்வாயாக என்பதாம்.

இத்திருவெண்பாவால் நல்லசிவதன்மம் இது என்பது கூறப்பட்டது.

ஈண்டு ஞானமொன்றே நானென்பதை யழிக்கும்வன்மை யுடையதென்னாமல், ஏனைச் சரியையாதிகளையும் உடன்தழுவிக்

கூறினமையான் இச்சரியையாதிகளும் ஞான சம்பந்த முடையனவென்று அவற்றின் சிறப்பும், அச்சிறப்புடைமையான் ஞானத்தைச் சரியை கிரியா யோகங்களாற் பெறவேண்டுமென்றும், அந்தஞானத்தால் அன்பைப் பெறவேண்டும் என்றும் எண்ணவேண்டாம். அன்பைப் பெறுதற்கு ஞானம் ஏதுவாதல் போல் அந்த ஞானசம்பந்தமான சரியையாதிகளும் எதுவாகவே யுள்ளன என்று அவைகளின் ஆற்றலும்தோன்ற — இவற்றில் சென்றதிலே செய்வாய் — என்றார்.

17. ஆதியை அர்ச்சித்தற் கங்கமும் அங்கங்கே
தீதில் திறம்பலவும் செய்வனவும் — வேதியனே
நல்வினையா மென்றே நமக்குமெளி தானவற்றை
மெல்வினையே என்றதுநாம் வேறு. (4)

(எ-து.) நூன்முறை யுணரவல்ல மாணவகனே! நாம் (முன்னே) மெல்வினை நல்வினை யென வேறுவேறாகக் கூறிய இரண்டனுள் யாவர்க்கும் முதலாயுள்ள இறைவனை யர்ச்சிப்பதற்கு அங்கமாகக் கூறியுள்ளபடி அவைகளிற் றவறாமல் அர்ச்சித்தலாகிய கிரியாங்கமும், கிரியாவான்களுக்கு அங்கமாயுள்ள பூஜாத்திரவியங்களோடு அவைகட்கேற்பச் செய்வனவாகிய பணிகளும், இறைவன் வீற்றிருக்கும் ஆலயங்களில் செய்யத்தகுவனவாகிய திருவலகிடுதல் முதலிய திறமானபணிகளும், ஆகிய சரியாங்கமும், தீமையில்லாதனவாகலின் அவ்விரண்டும் நல்வினையாமென்றும், நாம் செய்வதற்கு எளிமையா யிருத்தலினால் மெல்வினையாமென்றும் கூறினாரென்பதாம்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவதன்மம் இரண்டனுள் மெல்வினை இதுவென்பது கூறப்பட்டது.

எனவே சிவபெருமான் எங்கெங்கு திருக்கோயில் கொண்டிருக்கின்றனரோ, அங்கங்கும் திருவலகு திருமெழுக்கு திருவிளக்கு திருநந்தனவனம் திருப்பள்ளித்தாமம் ஆனந்தக் கூத்து தோத்திரம் ஆகிய இவைகளைச் செய்தல் சரியையெனவும், விதிப்படி செய்யத்தகும் சௌச ஸ்நானாதிகளால் புறச்சுத்தியுடையனாயும் அநுட்டான ஜபத் தியானாதிகளால் அகச்சுத்தி யுடையனாயும், பின்னர் பூதசுத்தி திரவியசுத்தி ஆத்மசுத்தி மந்திரசுத்தி இலிங்கசுத்தி முதலாகச்சொல்லப்பட்ட பஞ்சசுத்திகளைச் செய்து இறைவனை யர்ச்சித்தல் கிரியையெனவும். இவ்விரண்டும் எளிதாகச் செய்யப்படுவதாயிருத்தலானும், இறத்தல் பிறத்தல்களாகிய பெருந்துன்பங்களை மிக எளிதாய்ப் போக்கச்செய்தலினானும்,

அஃதேபோல் சஞ்சிதப் பிராரத்தங்களுக்கு இடஞ்செய்யும் ஆகாமியவினைக்கு இடனில்லையாம்படிச் செய்தலினானும், — மெல்வினையேயென்றும், — இவ்வகைத்தான மெல்வினையான் சனனமரணதுக்கத்தையும் ஆகாமியவினையையும் போக்கிச் சுகத்தைத்தருதலால் - நல்வினையாமென்றே - ஏனவும் துணிவுபடக்கூறினார்.

18. வரங்கள் தரும்செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
கரங்களினால் அன்றுகறி யாக்க - இரங்காதே
கொல்வினையே செய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை
வல்வினையே என்றதுநாம் மற்று.

(எ-து.) (மாணவகனே!) இனிநாம் வல்வினையென்றது (யாதெனின், பெருந் தொண்டைச்செய்து சிறுத்தொண்டரென்ற பெரியோர் தம்மையடைந்தார்க்கு) வரங்களைத் தந்தருளும் வயிரவகோலங்கொண்டு வந்தார்க்கு, அன்று பிள்ளைக்கறிசமைக்க (வேறொருவரை வேண்டாது,) சிறிதேனும் இரக்கமின்றித் தாங்களே தங்கள் கைகளினால் கொல்லும் வினையையே செய்த கொடியவினையாகிய அதனையே என்பதாம்.

நாம் வல்வினையென்றது, வரங்கள்தரும் செய்யவயிரவர்க்கு அன்று கறியாக்க, தங்கள் கரங்களினால் இரங்காதே கொல்வினையே செய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை எனக்கூட்டுக.

இரங்காதே என்பதன் ஏகாரம் - சிறிதும் இரக்கமின்மையையும், கொல்வினையே என்றதன் ஏகாரம் - செய்தது கொலையேயன்றி வேறல்ல என்பதையும், கொடுவினையே என்றதன் ஏகாரம் - இதைப்போலுங் கொடுந்தொழில் வேறொன்றில்லை என்பதையும், வல்வினையே என்றதன் ஏகாரம் - இறைவனுக்குச் செய்யும் வன்றொண்டில் இதைப்போலும் வன்றொண்டு ஒன்றில்லை என்பதையும் உணர்த்தியவாறாம். மனைவியையும் தங்கொள்கைக்கு உடனாக்கிக்கொண்டியற்றியதனால் தாங்கள் என்றார்.

வயிரவகோலங்கொண்டு வந்தாரைத் தாம்பற்றும் பொருளாகப் பற்றி அவ்வழியாய்ச் செய்யத்துணிந்த அச்செயலைக் கொல்வினையாகக்கருதாது, சீவனை நானென்று முனைத்து நின்றெழுந்திருக்கச்செய்து பிரபஞ்சப்பொருளை பற்றும் பொருளாக்கி விடாதுபற்றச் செய்து, பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தும் வல்வினையைச் செய்யவல்ல எனதென்னும் மமகாரத்தைக் கொல்லவல்ல

கூறினமையான் இச்சரியையாதிகளும் ஞான சம்பந்த முடையனவென்று அவற்றின் சிறப்பும், அச்சிறப்புடைமையான் ஞானத்தைச் சரியை கிரியா யோகங்களாற் பெறவேண்டுமென்றும், அந்தஞானத்தால் அன்பைப் பெறவேண்டும் என்றும் எண்ணவேண்டாம். அன்பைப் பெறுதற்கு ஞானம் ஏதுவாதல் போல் அந்த ஞானசம்பந்தமான சரியையாதிகளும் எதுவாகவே யுள்ளன என்று அவைகளின் ஆற்றலும்தோன்ற — இவற்றில் சென்றதிலே செய்வாய் - என்றார்.

17. ஆதியை அர்ச்சித்தற் கங்கமும் அங்கங்கே
தீதில் திறம்பலவும் செய்வனவும் — வேதியனே
நல்வினையா மென்றே நமக்குமெளி தானவற்றை
மெல்வினையே என்றதுநாம் வேறு. (4)

(ஏ-து.) நூன்முறை யுணரவல்ல மாணவகனே! நாம் (முன்னே) மெல்வினை நல்வினை யென வேறுவேறாகக் கூறிய இரண்டனுள் யாவர்க்கும் முதலாயுள்ள இறைவனை யர்ச்சிப்பதற்கு அங்கமாகக் கூறியுள்ளபடி அவைகளிற் றவறாமல் அர்ச்சித்தலாகிய கிரியாங்கமும், கிரியாவான்களுக்கு அங்கமாயுள்ள பூஜாத்திரவியங்களோடு அவைகட்கேற்பச் செய்வனவாகிய பணிகளும், இறைவன் வீற்றிருக்கும் ஆலயங்களில் செய்யத்தகுவனவாகிய திருவலகிடுதல் முதலிய திறமானபணிகளும், ஆகிய சரியாங்கமும், தீமையில்லாதனவாகலின் அவ்விரண்டும் நல்வினையாமென்றும், நாம் செய்வதற்கு எளிமையா யிருத்தலினால் மெல்வினையாமென்றும் கூறினாரென்பதாம்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவதன்மம் இரண்டனுள் மெல்வினை இதுவென்பது கூறப்பட்டது.

எனவே சிவபெருமான் எங்கெங்கு திருக்கோயில் கொண்டிருக்கின்றனரோ, அங்கங்கும் திருவலகு திருமெழுக்கு திருவிளக்கு திருநந்தனவனம் திருப்பள்ளித்தாமம் ஆனந்தக் கூத்து தோத்திரம் ஆகிய இவைகளைச் செய்தல் சரியையெனவும், விதிப்படி செய்யத்தகும் சௌச ஸ்நானாதிகளால் புறச்சுத்தியுடையனாயும் அநுட்டான ஜபத் தியானாதிகளால் அகச்சுத்தி யடையனாயும், பின்னர் பூதசுத்தி திரவியசுத்தி ஆத்மசுத்தி மந்திரசுத்தி இலிங்கசுத்தி முதலாகச்சொல்லப்பட்ட பஞ்சசுத்திகளைச் செய்து இறைவனை யர்ச்சித்தல் கிரியையெனவும். இவ்விரண்டும் எளிதாகச் செய்யப்படுவதாயிருத்தலானும், இறத்தல் பிறத்தல்களாகிய பெருந்துன்பங்களை மிக எளிதாய்ப் போக்கச்செய்தலினானும்,

அஃதேபோல் சஞ்சிதப் பிராரத்தங்களுக்கு இடஞ்செய்யும் ஆகாமியவினைக்கு இடனில்லையாம்படிச் செய்தலினாலும், — மெல்வினையேயென்றும், — இவ்வகைத்தான மெல்வினையான் சனனமரணதுக்கத்தையும் ஆகாமியவினையையும் போக்கிச் சுகத்தைத்தருதலால் - நல்வினையாமென்றே - எனவும் துணிவுபடக்கூறினார்.

18. வரங்கள் தரும்செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
கரங்களினால் அன்றுகறி யாக்க - இரங்காதே
கொல்வினையே செய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை
வல்வினையே என்றதுநாம் மற்று.

(எ-து.) (மாணவகனே!) இனிநாம் வல்வினையென்றது (யாதெனின், பெருந் தொண்டைச்செய்து சிறுத்தொண்டரென்ற பெரியோர் தம்மையடைந்தார்க்கு) வரங்களைத் தந்தருளும் வயிரவகோலங்கொண்டு வந்தார்க்கு, அன்று பிள்ளைக்கறிசமைக்க (வேறொருவரை வேண்டாது,) சிறிதேனும் இரக்கமின்றித் தாங்களே தங்கள் கைகளினால் கொல்லும் வினையையே செய்த கொடியவினையாகிய அதனையே என்பதாம்.

நாம் வல்வினையென்றது, வரங்கள்தரும் செய்யவயிரவர்க்கு அன்று கறியாக்க, தங்கள் கரங்களினால் இரங்காதே கொல்வினையே செய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை எனக்கூட்டுக.

இரங்காதே என்பதன் ஏகாரம் – சிறிதும் இரக்கமின்மையையும், கொல்வினையே என்றதன் ஏகாரம் - செய்தது கொலையேயன்றி வேறல்ல என்பதையும், கொடுவினையே என்றதன் ஏகாரம் - இதைப்போலுங் கொடுந்தொழில் வேறொன்றில்லை என்பதையும், வல்வினையே என்றதன் ஏகாரம் – இறைவனுக்குச் செய்யும் வன்றொண்டில் இதைப்போலும் வன்றொண்டு ஒன்றில்லை என்பதையும் உணர்த்தியவாறாம். மனைவியையும் தங்கொள்கைக்கு உடனாக்கிக்கொண்டியற்றியதனால் தாங்கள் என்றார்.

வயிரவகோலங்கொண்டு வந்தாரைத் தாம்பற்றும் பொருளாகப் பற்றி அவ்வழியாய்ச் செய்யத்துணிந்த அச்செயலைக் கொல்வினையாகக்கருதாது, சீவனை நானென்று முனைத்து நின்றெழுந்திருக்கச்செய்து பிரபஞ்சப்பொருளை பற்றும் பொருளாக்கி விடாதுபற்றச் செய்து, பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தும் வல்வினையைச் செய்யவல்ல எனதென்னும் மமகாரத்தைக் கொல்லவல்ல

கொடுவினையாகக் கொண்டனர் என்பார் – கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே ஆனவற்றை வல்வினையே என்றது - என்றார்.

உயிர்களால் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களெல்லாம் அவனுடைமையேயாக, அப்பொருள்களை நம்முடையனவாகக் கொண்டு ஆளவந்தது, நாம் அவன் பணிசெய்து வேண்ட அவ்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, நாம் வேண்டியவாறே அவன் அளிக்கும் வரத்தால் அப்பொருளெல்லாம் நம்முடையனவாய் ஆயிற்றேயன்றி, அவைநம்முடையனவே யன்று என்பார் – வரங்கள் தரும் செய்ய வயிரவர் - என்றார்.

இறைவன் வேண்டியவாறு அவனுடைமையாயுள்ள பொருள்களை அவன்பர மாக்காது, நம்பரமாகவே வைத்துக்கொண்டிருக்கத்துணிதல் கொடுவினையேயாகிய கொல்வினையாமேயன்றி, அவனுடைமையை அவன் வேண்டியவாறே மகிழ்ந்தளித்தல் நல்வினையாகிய வல்வினையாமென்பார் - தங்கள் கரங்களினா லன்று கறியாக்கியது வல்வினையே – என்றார்.

இவ்வல்வினையைச்செய்ய இரங்குவாராயின் அது "ஏதங்கொண்டு ஊதியம்போகவிடல்" என்னும் பேதைக்குணமாய் முடியுமென்பார் - இரங்காதே – என்றார். எனவே *"தனக்குக் கேடுபயப்பனவற்றைக்கைக்கொண்டு, உறுதிபயப்பனவற்றைக் கைவிடுதல்" என்ற பரிமேலழகர் உரையிற்காண்க. அஃதாவது - பேதமைத்தன்மையான இரக்கங்கொள்வாராயின் கேடுபயப்பனவாகிய மமகாரத்தைக் கைக்கொண்டவராயும், ஆக்கந்தருவனவாகிய அருளைக் கைவிட்டவராயும் ஆவரன்றோ என்பதாம்.

19. பாதகம் என்றும் பழியென்றும் பாராதே
தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும் – சேதிப்பக்
கண்டீசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
சண்டீசர் தன்செயலால் தான். (6)

(எ-து.) இச்செயல் பாதகச்செயலென்றும், இச்செயலால் விளைவது பழியென்றும் எண்ணிப்பாராமல் தமக்குத்தந்தையாயும், பார்ப்பாராயும், இருக்கின்றவரை இரண்டு கால்களையும் வெட்டியெறிந்தனர். அவ்வரிய செயலுக்குரியராயிருந்த சண்டீசப் பெருமானாரை; ஈசனாகிய இறைவர்நோக்கி அவர்செய்தசெயலால் அவருக்குத் தாமேயாகும் சன்மானத்தைத் தந்தருளினர். மாணவகனே! இதனை நீ ஆராய்ந்தனையா என்பதாம்.

சண்டீசர் – தந்தையைச் சேதிப்பது பழியென்றும், வேதியரைத் துன்புறச்செய்வது பாதகமென்றும் அறியவல்ல கல்வியுடைய வராயிருந்தும், கல்லாதார்போலத் தமது தந்தையினது காலிரண்டும் போம்படிவெட்டியதும், அப்பாதகச்செயலுக்குப் பதைபதைக்குந் தண்டத்தைச்செய்து பாவரூபியாக்காது தாமாக்கித் தம்பரிசெலாம் கொடுத்து என்றும் சுகித்திருக்கும் வாழ்வைத்தந்து உலகெலாந் தொழவைத்ததும் ஆராயத்தக்க தென்றறிவித்தவாறாம்.

சண்டீசர் தன்செயலால் ஈசர்கண்டு தாமாம்பரிசளித்தார் கண்டாயே எனக்கூட்டுக.

இனி, சிறுத்தொண்டப் பெருமானார்போல், சண்டீசப் பெருமானாரும் பேதமை யொழித்த "ஆவதறிவதாகிய அறிவுடையாரும், அஞ்சுவது அஞ்சலாகிய அறிவுடைய தொழிலாரும், எதிரதாக்காக்கும் பேரறிவாளரும் ஆகலான், தாதையைவேதியனைத் தாளிரண்டும் சேதிப்பது பாதகமன்றென்றும் பழியன்றென்றும் பாராதே, சேதித்தன ரென்பார் - பாதகமென்றும் பழியென்றும் பாராதே தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும் சேதிப்ப – எனவும், அங்ஙனமான வன்செயலைக்கண்ட இறைவனார், அவ்வறிவிற்சிறந்த பெரியாருக்குத் தாம்செய்யத்தகும் அரியசெயல் தாமாம்பரிசளிப்பதல்லது வேறு இல்லை என்பார் - சண்டீசர் தன்செயல் ஈசர்கண்டு தாமாம்பரிசளித்தார் - எனவுங்கூறினார்.

இதனால் "அரனடிக்கன்பிலாதார் புண்ணியம் பாவமாகும், அரனடிக் கன்பர் செய்யும்பாவமும் புண்ணியமாகும்" என்ற சுருதியின் உண்மையைக் கடைப்பிடித்து நீ உய்வாயாக என்பார் - கண்டாயே – என்றார்.

எனவே, "அரனடிச் சன்புசெய்கை நல்லதோர் அறம், அரன்றன்பாதம் மறந்து செய் அறங்களெல்லாம் வீண்செயல்." அஃதாவது, சிவனடியைக்குறித்துச் செய்யும் செய்கைகளே அறம். அவனடியை மறந்துசெய்யும் செய்கைகளே வீண்செயலாகிய பாவம் என்பதாம். ஏனெனில், இதுபாவம் இது புண்ணியம் என்றறிந்து அவைகட்குரிய பலன்களைக் கொடுப்பவன் சிவ னொருவனேயன்றி ஏனைத்தெய்வங்களல்ல. ஏனைத் தெய்வங்களல்ல என்பது எவ்வாற்றாலெனின், அத்தெய்வங்கள் வேதனைப்படும், இறக்கும், மேல்வருவினையும் செய்யும், தன்மையுடைத்தானவைக ளாகலான் தெய்வங்களாகா. ஆகவே, வேதனைப்படுதலும் இறத்தல் பிறத்தல்களும் அப்பிறப்பிறப்புகள் மாறிமாறி மேன்மேல் வருவதற்கான

இருவினைகளும் சேரா இறைவனொருவனே தெய்வமெனப் படுவான். இவ்விறைவனொருவன்றான் தெய்வத்தன்மையை இயற்கையாகவுடையவனும், தெய்வத்தன்மையை மாற்றும் இருவினைகளில்லாதவனுமாம். இவ னொழிந்தவ ரெல்லாம் செயற்கைவகையான் உடையவராயும், அத்தெய்வத்தன்மையை மாற்றுவதற்கான இருவினைகளையுடையவராயும் இருப்பர். எனவே, அரனடிக் கன்புடையராய் அர்ச்சிப்பாராயின் அவ்வரன் அவ்வர்ச்சனையையேற்று தெய்வத்தன்மையைத் தந்து அவர்களுக்கு உலகினை ஆக்கல் காத்தலாதி அதிகாரங்களைக் கொடுத்து யாவரானும் வழிபடச்செய்து வாழச் செய்வன். அரனடிக் கன்பினைமறந்து அர்ச்சனைச் செயலைச் செய்யா தொழிவாராயின் அக்கணமே அவர்களை அத்தெய்வத் தன்மையினின்று நீக்கி அத்தொழில்களையும் செய்யவொட்டாது ஒழித்து தம்மைவழிபடாதாரோடு ஒன்றாகச் சேர்த்து அலமரச்செய்வன்.

தெய்வம் அரனே; ஏனையரல்லர் என்பதை, - "அத்தேவர் தேவர் அவர் தேவர் என்று இங்ஙன் பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்பழின்ற பூதலத்தே" எனவும், மூவரென்றேவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனநின்பாற் றாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்து தம்மை யெல்லாந் தொழவேண்டி" எனவும், அதிகாரம்பெறுதல் என்பதை,- "இயக்கர்கின்னரர் யமனொடு வருணர் இயங்குதீவளி ஞாயிறு திங்கள் மயக்கமில் புலிவானர நாகம் வசுக்கள் வானவர் தானவரெல்லாம் அயர்ப்பொன்றின்றி நின்றிருவடியதனை யர்ச்சித்தார்பெறும் ஆரருள்கண்டு" எனவும், வருவனவற்றாற்காண்க.

இதனால் அரனிடத்தும் அரனிடத்தன்புடையாரிடத்தும் செய்யத் தகுவனசெய்தலே அறமெனவும், அரனையும், அரனன்பரையும் மறந்தவரிடத்துச் செய்தலே வீண் செயல் (பாவம்) எனவும் வெளிப்பட்டன. படவே, மெய்த்தேவனாகிய அரனிடத்து அன்புசெய்யும் வித்தகராய் பொய்த்தேவரிடத்து அன்புசெய்தலையறியாத வல்லாளராயிருக்கும் சண்டீசர், அரனிடம் அன்பு இழந்து அரன்பாலாகவேண்டிய ஆவின்பாலைத் தனது தந்தை, காலால் இடரச்செய்யவே, அவரது காலை வாளால் தாம் இடரச்செய்தல் அறமேயாமென்று எண்ணிச்செய்தனரென்க.

20. செய்யில்உகுத்த திருப்படி மாற்றதனை
ஐய இது அமுது செய்கென்று - பையவிருந்
தூட்டி யறுத்தவர்க்கே ஊட்டி அறுத்தவரை
நாட்டியுரை செய்வதென்னோ நாம். (7)

(எ-து.) விளைநிலத்தின் கண்ணுள்ள கமரின்கண் சிந்தப்பட்டுப்போன செந்நெல்லரிசி, செங்கீரை, மாவடு என்னும் படிக்கட்டளையைக் கண்டு, என்னையனே! இவையிற்றை இறைவனே! உட்கொண் டருள்வாயாக. நீ உண்டருளாதொழிவையேல், யான் உண்ணப்படுபொருளுக்கு வழியாயுள்ள எனது ஊட்டியை நான் அறுப்பேனென்று அறுத்து, அவ்விறைவர்க்குத் தாம் வீழ்த்திய திருப்படிக்கட்டளையை, அக்கமரின்கண்ணே யிருந்து மெல்ல வூட்டித் தமது பிறவிக்கிடஞ்செய்யும் ஊட்டியை அறுத்தவராகிய அரிவாட்டாயரை; நாம் இத்தன்மையரென்று நாடி, இவ்வுலகின்கண் அவரதுபுகழை நாட்ட முடியுமோ முடியா என்பதாம்.

அபிடேகத் திரவியங்களாயுள்ள பலவும், நிவேதனத் திரவியங்களாயுள்ள பலவும் முறையாகக்கொடுத்தல் திருப்படியென்ப் பெயர்பெறும், சண்டீசனார் சிவலிங்கமூர்த்தியைக் கண்டு ஆவின்பாலை யாட்டினார். சிறுத்தொண்டனார் அடியாரைக்கண்டு தமது சிசுவை யூட்டினார். அரிவாட்டாயனார் தமது திருப்படியை யூட்டியது தாவரரூபமாகிய சிவலிங்கவடிவத்தினு மன்று, சங்கமரூபமாகிய அடியார் உருவத்தினுமன்று, அவ்விரண்டுருவத்தினும் அடங்காத ஒர்கமரின்கண். இறைவன் அக்கமரை வாக்காகக்கொண்டு தவறிவீழ்ந்த பதார்த்தங்களை உபசரித்து ஊட்டியதாக உட்கொண்டும், அவர் தமது ஊட்டியை அறுப்பதற்குத் துணிந்த போது அவரது செவிப்புலனுக்குக் கேட்குமாறு மாவடுவை வெடீரென்று கடித்து ஒலியையுண்டாக்கியும், அவர்புகழை நாட்டியிருப்பாராயின் நாம் அவரதுபுகழை இவ்வுலகின்கண் நாட்டுவதென்பது என்னையோ என்பார் – நாட்டியுரைசெய்வதென்றோ நாம் – என்றார்.

இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் வல்வினை கூறப்பட்டது.

21. செய்யுஞ் செயலே செயலாகச் சென்றுதமைப்
பையக் கொடுத்தார் பரங்கெட்டார் - ஐயா
உழவுந் தனுசும் ஒருமுகமே ஆனால்
இழவுண்டோ சொல்லாய் இது.

(எ-து.) (இங்ஙனஞ் சொல்லிவந்த பெரியோரெல்லாம்) சரியாமார்க்கமாகவும், கிரியாமார்க்கமாகவும், செய்யத்தரும் செயல்களையே, சிவனுடனாம் பேற்றுக்குச் சன்மார்க்கமாகிய ஞான மார்க்கத்தாற் செய்யப்படும் கேட்டலாதி செயல்களைப் போற்கொண்டு பொறிபுலன் கரணாதிச் செயல்களையெல்லாங் கடந்துசென்று, அவைகளின் செயல்களுக்குத் தான்முதலாதல் போல், தனக்கு முதல்

இறைவனென்றுணர்ந்து, பின் தான்முதல் என்னும் பரத்தை அகண்டாகாரச் சச்சிதானந்தப்பிழம்பாகிய இறைவனது கடைநோக்கமாகிய அருள் நோக்கத்தில் கொடுத்தார் எவரோ, அவர் கருவிகரணச்சேட்டையற்று தன்னையாண்ட இறைவனேயாய், அவ்விறைவனிடத்துண்டாகும் அருளும் சிறிதுசிறிதாய்த் தோன்றிய பின்பெருக்கமாய் அப்பெருக்கத்தில் வேறாகாதிருக்கும் பயனைப்பெறுவர். எதுபோ லெனின், கருவிகரணச் சேட்டையற்று, அப்பனே! உழுதற்குரிய இடமும், அதற்குரிய கருவியும், ஒருமுகமாய்க் கூடப்பெறுமானால், அவனுக்கு இழக்கத்தகும் பொருளும் உண்டோ. இதனை நீ சொல்வாயாக என்பதாம்.

"நல்லசிவதன்மம்" என்னும் திருவெண்பாமுதல் இத்திருவெண்பாவுரையில் "சிற்பரச்செல்வர், "உள்ளமுருகி உடனாவரல்லது தெள்ளவரியர்" என்று உந்தியுட்போந்த கருத்தைச் சிற்பரச்செல்வர்களாகிய சண்டேசர் முதலாயினாரது செய்தற்கரிய செயல்களால் விதந்ததுங்கூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின் :– தன் மனையாட்டியுடன் தன்னிருகரங்களாலும் சிறிதும் இரக்க மின்றிக்கொன்று கரியாக்கிப் படைத்ததும், தந்தையைக்கொல்லுவது பழி என்றும், பாதகமென்றும், பாராது காலிரண்டும் போம்படி வெட்டியதும், விளைநிலத்தில் வீழ்ந்து சிதறிய செந்நெல்லரிசியும் செங்கீரையும் மாவடுவும் பாழ்பட்டுப் போகாவண்ணம் இறைவனே! நீ உண்டருளவேண்டும், உண்டருளாதொழிவீராயின் யான் எனது ஊட்டியை யறுப்பேனென்று சொன்னபடியேசெய்ததும் ஆகிய இவை செய்தற்கரிய செயல்களாம். யாவரானும் செய்தற்கரிய இவ்வல்வினைகள் இவர்களுக்கு மெல்வினையாக முடிந்தது எதனாலென்றாராயின், உழவுத்தொழிலில் வன்மையும், அதற்குரிய கருவியும், ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பின் அவன் உழவுத்தொழிலால் எண்ணிய வினைப்பயன் கைகூடும் அதில் ஐயமில்லை. அதுபோல உருகும் எண்ணமுடையோராகிய அவர்களுக்கு உள்ளமும், ஏனைய கருவிகரணங்கள் யாவும் உருகத் தலைப்பட்டமையான் வல்வினையும் மெல்வினையாயிற்று. உள்ளமாத்திரம் உருகியும், ஏனைய கருவிகளெல்லாம் உருகாமையுமாயிருப்பின் அதுசெய்தற்கரிய வல்வினையாகவே முடியும்.

இத்திருவெண்பாவான், நல்லசிவதன்மமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஏழுசெய்யுளான், "உள்ளமுதலனைத்தும் ஒன்றவுருக வந்தமையும், அங்கே யாரேனுங்காணா அரன் தலைப்பட்டமையும் விதந்து

கூறியவற்றை, முடிந்தது முடித்தலென்னும் உத்தியான் ஈண்டு முடித்துக் கூறப்பட்டது.

பிரமாணமுகத்தானும் இலக்கணமுகத்தானும் பதிபசு பாசங்களாகிய முப்பொருள்களை ஆராய்ச்சிசெய்து அனுபவத்தான் உணரவல்ல ரல்லராகிய பூர்வபக்ஷிகளுடைய பக்ஷங்களினின்றும் நீங்கி, சன்மார்க்கமாகிய முத்திநெறிக்கண் செல்லவிரும்பும் தீவிரதரபக்குவ முடையாரை வேறுநெறிக்கண் செல்லவொட்டாது, அந்நன்னெறிக் கண்ணே செல்லுமாறு உந்துவது இந்நூற்பொருளாமென்க.

அப்பொருள், "உள்ளமுருகி உடனாவரல்லது, தெள்ளஅரியர்" என்ற இவ்வுந்தியாற் கூறப்பட்டதேயாம். அஃதாவது, உள்ளமுதலிய தத்துவங்களெல்லாம் உருகினால், சிவத்துடன் கலந்து சிவமேயாய், சிவானந்தம் எய்தப்பெறுவரே யன்றி, உள்ளமுதலிய தத்துவங்கள் உருகும்வகையைச் செய்யவறியாது, அவைகள் மாயாகாரியங்கள், முத்திநெறிக்கு விலக்கானவை, அவைகளின் றொடக்கு ஆகாவென விட்டு, ஞானத்தினால் சிவத்தைக்கலந்து, சிவமேயாய் நிற்கப்பெறுவோம் என்று எண்ணுவாராயின் அவரெண்ணியபடியே நிற்கப்பெறார். சிவன் அவர்களுக்கு அரியரே (எளியரல்லர்) என்பதாம்.

இதுதான் சித்தாந்தநூல்களால் சித்தாந்தமாகக் கூறப்படும் சித்தாந்தப் பொருளுமாம். இவ் வுண்மையறியாதார் கூறும் கூற்றெல்லாம் பூர்வபக்ஷங்களாம்.

சித்தாந்தநூல்களில் தலைமையாயுள்ள நூல்கள் சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் சிவப்பிரகாசம் எனமூன்றன்றோ. அவைகளில் பொது உண்மை என்று இரண்டாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றமை காண்கின்றாமன்றோ. அவ்விரண்டனுள் இந்நூலில் எடுத்துக் கொண்டது உண்மையிற் கூறப்பட்டுள்ள உண்மைப்பொருளேயாம். இவ்வுண்மைப் பொருளுக்குரிய அதிகாரிகள் பொதுநீக்கித் தனை (சிவனை) நினையவல்லாராகிய தீவாதர சத்திநிபாதமுடையவரேயாவர். அவர்களுக்கு என்றும் பெருந்துணையாய் எடுத்துக்கூறுவதாகும். இச்சித்தாந்தப் பொருளென்க. சித்தாந்தம் எனவே - சித்ரூபமாகிய சிவத்தையடைதற்குரிய முடிவுரைகளை யுடைத்தென்பதாம்.

அம்முடிவுரைகள் ஐந்து. அவ்வைந்தினையும் முறையே 8,9,10,11,12, எனப்படும் (5) சூத்திரங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. (7) ஆம் சூத்திரத்தில் அம்முடிவுரைகளுக்கு அதிகாரி ஆன்மாமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இனி அம்முடிவுரைகளாவன (1) சித்ரூபமாகிய சிவத்தையடைதற்குரிய "சாதனங்களும்" (2) அச்சாதனங்களால்

"ஞானத்தினை யுணருமுறைமையும்" (3) அம்முறைமையினை யுணர்ந்தமுறையான் "ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாறும்" (4) ஆன்மசுத்தி பண்ணியபின்னர், "பரமேஸ்வரனது பாதங்களை அணையுமாறும்," (5) அணையப்பெற்ற பின்னர் "அசிந்திதனாய்நின்ற பதியைச் சிந்தித்னாகக்கண்டு வழிபடுமாறு" மேயாம். இவ்வுண்மைப் பொருளையே எடுத்துக்கூறியதாகும் "உள்ளமுருகி" என்னும் இவ்வுந்தியாரென்க.

எங்ஙனமெனின், - சாதனங்களைச் செய்ததற்குப் பிரயோஜனம் ஞானத்தினையுணர்தல், அதனை உணர்ந்ததற்குப் பிரயோஜனம் ஆன்மசுத்திபண்ணுதல், அதற்குப் பிரயோஜனம் பாதங்களை யணைதல், அடிகளை அணைந்ததனால் கிடைக்கப்பெறும் பிரயோஜனம் பதியைக்கண்டுவழிபடுதல் என்றாயிற்று. ஆகவே, அங்ஙனம் வழிபடுதலை மேற்கொண்ட மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு உள்ளமுதலிய தத்துவங்களின்றி வழிபாடு எங்ஙனம் கூடும். ஆகலான், இவ்வுந்தியின் பொருளை உபதேசவாக்கியமாகக்கொண்டு உபதேசிக்க வந்த திருக்களிற்றுப்படியாரும் "உள்ளமுதல் அனைத்தும் ஒன்ற உருகவரின் உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனாம்" என்று கூறினார்.

இங்ஙனமான சித்தாந்தப் பொருளை யுணராதார் யாவரோ அவர்களே பூர்வபக்ஷிக ளாவார். எனவே – முன்னுள்ளதாகிய பாசத்தை அடைந்திருப்பவராவர். எனவே, பாச ஞானக் கொள்கையராயும், பசுஞானக் கொள்கையராயும் இருப்பரென்க.

இனி, "பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லோர்" என்றதனுள் பொது என்றது - ஐம்புல உணர்வுருவாகிய அசத்தெனப்படும் பாசம். அஃதாவது, – பாசம்-ஐம்புல உணர்வுருவமா யிருப்பினும், அவை தம்முள் ஒன்றனை ஒன்று அறியாத தன்மையினையுடைத்து. எனவே, கேட்கும் அறிவினையுடைய செவி அறிவு – காணும் அறிவினை யுடைதாகாது. அஃதேபோல் காணும் அறிவினையுடைய கண்ணறிவு - பரிச அறிவினை யுடையதாகாது. இஃதேபோல் ஐயறிவுகளும் ஒன்றனையொன் றறியாத இயல்பினை யுடையன, ஆகலான், எல்லாஅறிவுகளையும், அவ்வறிவுகளால் செய்யப்படும் செயல்களையும்; ஒருங்கே அறியவும், ஒருங்கே செய்யவுமான அச்சிவத்தின்முன்னர் உணர்வுடைய சத்துப்பொருளாயிருப்பதற்கின்றி அப்பிரகாசப் பொருளாயிருக்குந் தன்மையினை யுடையதாயிருத்தலின் அசத்தெனவும்; சிவத்தின்முன் அசத்தெனப்படினும், அவைதம்மை நோக்கு மிடத்து, கேட்கப்படுபொருளுக்கு கேட்கும் அறிவினையும்,

பார்க்கப்படு பொருளுக்குப் பார்க்கும் அறிவினையும், பரிசிக்கப்படும் பொருளுக்குப் பரிசிக்கும் அறிவினையும், சுவைக்கப்படும் பொருள்களுக்குச் சுவைக்கும் அறிவினையும், கந்திக்கப்படும் பொருள்களுக்குக் கந்திக்கும் அறிவினையும், உடையதாக்க கூடியிருத்தலின் உணர்வுருவெனவும் சொல்லப்பட்டன. இவ்விருவகைத் தன்மையுடைய பாசம், சிவனறிவைப்போல் ஒன்றாய் அறிந்தாங்கறியந் சிறப்புத் தன்மைத்தன்றி, ஐயறிவாய் ஒன்றின்தன்மை ஒன்றெய்தப் பெறாது கூடியிருத்தலின் பொதுவெனப்பட்டது.

இனி, தனை என்றது – அறிகருவிகளாகிய ஐம்புலன்கள் தத்தம் தொழிலைச் செய்தற்கும், அவ்வைம் புலன்களை வேண்டியவாறு ஆளுந்திறமுடைய ஆன்ம அறிவுக்கும் இன்றியமையாத அகண்டாகார அறிவுவடிவாயிருக்கும் சித்தெனப்படும் சிவம். எனவே, சத்தாகிய அச்சிவத்தையன்றி ஐம்புலன்கள் அறிதற்றொழிலைச் செய்யவும், ஐம்புல அறிவின் வழியாய், ஆன்மஅறிவு தனக்குரிய போகத்தை அறிந்து அனுபவிக்கவும் கூடா ஆகலான் அசைவித்தலும் அறிவித்தலுமாகிய சித்துத்தன்மையுடையது சிவமென்க.

இனி, நினையவல்லோர்க் கென்றது - ஐம்புல அறிவாகிய பாசஅறிவானும், ஆன்மா எனப்படும் தன்னறிவாகிய பசுவறிவானும், அச்சிவத்தை அறியநினையாமல் அச்சிவஞானமாகிய பதியறிவால் அறியநினைப்போர்க்கு.

இனி, அவர்களுக்கு என்றும் பெருந்துணையாய் எடுத்துக்கூறுவது இச்சித்தாந்தப் பொருளென்றதனுள், அவர்களுக்கு என்றது – ஐம்புல அறிவுகளை அப்பிரகாசப்படுத்த வல்ல சிவமாகிய சத்தறிவினாலும், நாமரூபத்தோடு கூடியுள்ள பிரபஞ்சபதார்த்தங்கள் தன்பிரகாசத்தால் பிரகாசிக்கச் செய்யும் வன்மை யுடைத்தானதாய், சிவமாகிய சத்தின்முன்னர் பிரகாசித்திருக்கும் வன்மை யுடைத்தான தன்றாயிருக்கும் அசத்தறிவினாலும், பிரகாசிக்கப்படுவதா யிருக்கின்ற அறிவினை யுடைய ஆன்மாக்களுக்கு. எனவே, சத்தறிவினாலும், அசத்தறிவினாலும் பிரகாசிக்கப்படும் அறிவுடையார் ஆன்மாக்கள் என்றாயிற்று. ஆகவே சிவமாகிய பதி சத்தென்றும், பிரபஞ்சமாகிய பாசம் அசத்தென்றும், இவ்விரண்டு மல்லாததாய் இவ்விரண்டின் தன்மையை யடைந்து அது அதுவாயிருக்கும் ஆன்மாக்கள் சதசத்தென்றும் சொல்லப்படும்.

இனி, அவ்வான்மாக்களுக்கு என்றும் பெருந்துணை என்றது – உள்ளமுதலிய தத்துவங்கள், ஆன்மாக்கள் ஆணவபாசத்தினின்றும்

வேறுபட்டு அருள்வசப்பட, இறைவனால் ஆக்கப்பட்ட காரிய ரூபமாயுள்ளன. அவ்வுள்ளமுதலிய தத்துவங்கள் இறைவனால் ஆக்கப்பட்ட காரியங்களெனவே ஆணவம் இறைவனால் ஆக்கப்படாததாய், அனாதியே ஆன்மாவோடு கூடியுள்ளது என்று அறியக்கிடக்கின்றது.

ஆகலான், அனாதியே கூடியுள்ள அப்பாசத்தை வேறுபிரிக்கவேண்டுமாயின் அவ்வாணவத் தோடெண்ணப்பட்ட கன்மமலமும் மாயாமலமும் ஒழியவேண்டும். அவையொழிய வருமாயின் ஆணவபாசம் ஆன்மாவுக்கு வேறாம் அம்முறைமையை இறைவன் திருவுளத்தெண்ணி, மாயாமலத்தினின்றும் உள்ள முதலிய தத்துவங்களைக் காரியப்படுத்தி அவைகளில் கன்மமலத்தைச் சம்பத்தப்படுத்தி அக்கன்மவழியாய்ச் சனனமரணத்துட்படுத்திக் கன்மமலத்தைப் பக்குவப்படுத்துவன். அவ்வழியானே ஆணவசத்தி குன்றுமாறு துன்ப இன்பங்களைப் பெருக்குவன். பின்னர் அவ்விரண்டினுமாறிமாறி யுழன்று அவைகளில் மொதுண்ணார்ச் செய்வன். மொத்துண்ணுதலால் ஒய்வுண்டாக்கி இரு வினையொப்புவருவித்து ஒருவழிப்படச்செய்வன். அங்ஙனம் ஒருவழிப்பட்டவழி அவ்வின்பதுன்பங்கள் எவ்வழியான் வந்தனவென்று நாடச்செய்வன். அங்ஙனம் நாடுங்கால் உள்ள முதலியதத்துவங்கள் கன்மவசப்பட்டு உழன்றசெயல்வகையானென்று உணரச் செய்வன். அவ்வுணர்ச்சிவந்தபின்னர், உள்ளமுதலிய தத்துவங்களை இன்பதுன்பங்களை விளைவிக்கும் கன்மமலத்தின்வழியே செல்லவிடாது, அவ்வின்பதுன்பங்களை மாற்றும் நல்லகன்மங்கள் எவைகளோ அவைகளையறிந்து அவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்கிற அவாவையுண்டாக்குவன். அஃதுண்டாதலே மலபரிபாகம் எனப்படும். அம்மல பரிபாகத்தை யுண்டாக்கிய பின்னர் தானேகுருவாய் வருவன். வந்துசிவ ஞானத்தினை யுணர்த்தத் தலைப்படுவன். அங்ஙனம் உணர்த்துமுகத்தில் உணர்தற்குக் கருவிகளன்றி ஆகுமோ, அக்கருவிகள் உள்ளமுதலியதத்துவங்களன்றோ. ஆகவே அவைகள் பெருந்துணையாயிற்று.

இனி, மலபரிபாகம் வரப்பெற்றசத்தினிபாதருக்கு எடுத்துக்கூறும் சித்தாந்தப் பொருளென்றது முன்னே கூறிய முடிவுரைகளாகிய சித்தாந்தப் பொருள்கள் ஐந்தாம். அவற்றுள் முதலாவது, - சாதனங்கள் அவை – சரியை கிரியை யோகங்களாம். இரண்டாவது, - ஞானத்தினையுணர்தலாம். அது "ஊசல்கயிறற்றால் தாய்தரையேயாம் துணையான்" எனவே ஒருவன் ஏறியிருந்து ஆடுவதற்கு ஆதாரமான

ஊசல்கயிறற்றதாயின் அவனுக்கு உற்றுழியுதவுந் தாய்போல, அப்பொழுது தாரகமாவது பூமியேயன்றிப் பிறிதொன்றில்லை. அதுபோல, சரியையாதி தவ விசேடத்தான் தனது முதல்வன் ஆசிரியனாய்வரப் பெற்று அவனால் இந்திரியங்களின் வழி மயங்கிக்கிடக்கும் தன்னை அவைகளின்வேறென்று அறியப்பெறுவன். பெறவே அவ்விந்திரியங்களின் பற்றற்று அவ்வாசிரியனது பாதமேதாரகமாய் நின்று அவ்வடிஞானத்தையுணர்வான். அதுஞானமாம். மூன்றாவது,– ஆன்ம சுத்திபண்ணுதல், அஃதாவது,— உள்ளமுதலிய பாச அறிவானும் அறியப்பட்டவனல்லன், அப்பாச அறிவுட்பட்ட பசுவாகிய நமது அறிவானும் அறியப்பட்டவனல்லன, அவன் வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நிற்பவன், என்றுணர்ந்து அந்த ஞானத்தினால் பாசஅறிவோடும் சாராது, பசுவறிவாகிய தன்னறிவினும் நில்லாது, பதியறிவைநாடி நிற்பன். அங்ஙனம் நாடிநிற்க, அப்பொழுது ஆசிரியன் பஞ்சாக்கரத்தையுபதேசிப்பன். அதனைப் பெற்று, அதன்பொருளைச் சிந்திக்கும் சிந்தனாவிசேடத்தான் தன்னைச் சுத்தமாக்கிக்கொள்வதாம். நான்காவது,– பாதங்களையணைதல். அஃதாவது - பஞ்சாக்கரத்தின் சிந்தனை யான் இறைவன் தன்னிடத்து ஏகனாகி நிற்றலையுணர்ந்து, அங்ஙனம் அவன் நிற்குமுறைப்படியே தானும் அவனோடு ஏகனாகிநிற்க, உள்ளமுதலிய தத்துவங்கள் வேம்புகின்ற புழு அதனைநீக்கி கரும்பினைச்சேர்ந்து அதன்சுவை யறியுவரினும், முன்பழகிய பயிற்சிவ்யத்தான் அவ்வேம்பினையே நோக்கி நிற்பது அதற்கியல்பாதல்போல, பாசவின்பங்களை அவாவும். அங்ஙனம் அவைகளை அவாவுமாயின் நாமும் அவ்வழியிற்சென்று அவ்வின்பங்களைக் கருதவருவதில் ஐயமில்லை. ஆகலான் அவைகளை அவ்வழி போகாவண்ணம் அவ்விறைவன் பணியில் வழுவாது நிற்கச் செய்தலாம். ஐந்தாவது,— பதியைக்கண்டு வழிபடுதல். அஃதாவது - இச்சாஞானக்கிரியைகள் இறைவன் வழிப்பட்டு அவனிடத்தும் அவனடியாரிடத்தும், அவன் வேடத்தினிடத்தும் செல்லுமாறு செய்தலாம். அஃதாவது– அங்ஙனம் செய்யப்பெறின் உள்ள முதலிய அனைத்தும் ஒன்றவுருகவந்து அவன் இவனுடனும் இவன் அவனுடனுமாய்க் கலந்து பேரின்பாகாரமாய் வாழ்தலாம். இவ்வுண்மையை "வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்டகண்டன் மிகநல்ல வீணைதடவி. மாசறுதிங்கள் கங்கைமுடிமேல் அணிந்து என் உளமேபுகுந்த அதனால்" என்றும், "காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி என்னுள்ளங்கவர்கள்வன்" என்றும், "ஒருநெறியமனம் வைத்து உணர்ஞான சம்பந்தன்" என்றும், "எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துஉன்னை" என்றும் "வைத்தனன் தனக் கேதலைபும் என்னாவும்

நெஞ்சமும் வஞ்சம் ஒன்றின்றி" என்றும் "நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன்" என்றும், "வாழ்த்தவாயும் நினைக்கமட நெஞ்சும்" என்றும், "மற்றுப்பற்று எனக்கு இன்றி நின்றிருப்பாதமே மனம் பாவித்தேன்" என்றும், "சிந்தனைசெய்ய மனம் அமைத்தேன் செப்பநாவமைத்தேன், வந்தனைசெய்யத் தலையமைத்தேன் கைதொழ வமைத்தேன்" என்றும், "சிந்தனைநின்றனக்காக்கி நாயினென்றன் கண்ணினை நின்திருப்பாதப் போதுக்காக்கி, வந்தனையும் அம்மலர்க்கேயாக்கி வாக்குன்மணிவார்த்தைக் காக்கி, ஐம்புலன்களாரவந்தனை" என்றும், இவ்வாறு திருமுறைகளெல்லாம் எடுத்துக்கூறுவனவற்றை ஈண்டெடுத்து காட்டமுடியுமோ! எல்லாத் திருமுறைகளும் "உள்ளமுதலனைத்தும் ஒன்றவுருகவரின்" என்ற பொருளையே மேற் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் கண்கூடாயறியலாம்.

இனி, நல்ல சிவயோகத்தின் இயல்பை வகுத்துக் கூறுவான் றொடங்கினார். (7)

8. ஆதாரத்தாலே நிராதாரத்தே சென்று
மீதானத்தே செல்க உந்தீபற
விமலற் கிடமதென் றுந்தீபற.

(எ-து.) உ - ர் என்சொல்லியவாறோவெனின். உள்ளமுருகுதலைச் செய்யவல்ல நல்ல சிவயோகத்தைச் சொல்லிற்று.

(இ-ள்.) ஆதாரயோகத்தினால் நிராதாரயோகத்திற்சென்று, மேலிடமாகிய திருவருள் நிலயமாகிய சிதாகாசத்தில் போவாயாக (அவ்விடமே) மீலரகிதனாகிய சிவபெருமானுக்கு இடம் என்க.

* ஆதாரம் - ஆதாரயோகம். அஃதாவது, மூலாதாரம் சுவாதிஷ்டானம் மணிபூரகம் அனாகதம் விசுத்தி ஆக்னை என்று சொல்லப்பட்ட ஆறிடங்களிலும் விநாயகர் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரா மஹேஸ்வரர் சதாசிவர் என்னு மூர்த்திகளை முறையே அவ்வவ்விடங்கட்குரியவராகக் கற்பித்துக் கொண்டு தியானித்து, தியானித்த அம்மூர்த்திகளின் வழியாகவே கருவிகரணச் சேட்டையற்று அந்தந்த விடங்களில் அந்தந்தமூர்த்திகளின் மயமாயிருத்தலாம்.

நிராதாரம் - நிராதாரயோகம். அஃதாவது, ஆதாரங்களில் ஆன்மபோதத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட மூர்த்திவடிவங்களைப் போல் கற்பிக்கப்படாததாய், கற்பிக்கப்பட்ட அவ்வடிவங்களில் தியானிக்கப்பட்ட அத்தியானார்த்த ரூபமாய், அத் தியானங்கட்குரிய பயன்களைக் கொடுத்து, அவ்வடிவங்களுங் கடந்து, அப்பாலாய் நிற்கும்

ஞானசொரூபமாகிய அந்தப் பொருளுடன் ஆன்மபோதங்கலந்து அதுவாயிருத்தலாம்.

மீதானம் – காண்பான், காட்சி, பொருள் என்னும் முப்புடியும் கடந்த மெய்ப்படிவமாம். விமலற்கிடம் - ஆதாரயோகத்தாலும், நிராதாரயோகத்தாலும், காணச்சேட்டையும் தற்போதச் சேட்டையுங் கடந்து தன்னைக் கூடிய ஆன்மாவுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துச் சிவம் பிரகாசிக்கு மிடம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆதாரயோகம் இத்தன்மைத்தென்பதும், நிராதாரயோகம் இத்தன்மைத்தென்பதும், இவ்விரண்டாதாரமுங் கடந்த மீதானம் இத்தன்மைத்தென்பதும், அந்த மீதானமே இறைவனுக்கு இடமென்பதும், அவ்விடத்தைச்சேர்ந்த ஆன்மாவுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் இடமும் அதுவே என்பதுங் கூறப்பட்டன.

இத்திருவுந்தியாரை - ஆதாரத்தாலே நிராதாரத்தேசென்று மீதானத்தேசெல்க என ஒரு முடிபாக்கிப்பொருள் படுத்தின் இப்பொருள் பற்றிவரும் திருக்களிற்றுப்படியில் "ஆதாரயோக நிராதாரயோகமென மீதானத்தெய்தும் விதியிரண்டே" என்று கூறப்படுதலின் அது பொருந்தாமையறிக. அஃதாவது இரண்டென்னாது இரண்டே எனவும் விதி எனவும் கூறுவதனாலென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்

22. ஆதார யோக நிராதார யோகமென
மீதானத் தெய்தும் விதியிரண்டே - யாதாரத்
தாக்கும் பொருளாலே யாக்கும் பொருளாமோன்
றாக்காப் பொருளேயோன் றாம்.

(எ-து.) (உள்ளமுருகுதலைச் செய்யுஞ் செயலை மேற்கொண்ட திருவருளுக்கிடமாகிய) மீதான ஸ்தானத்தைச் சென்று அடைதற்கு விதித்திருக்கும் மார்க்கம் இரண்டு. அம்மார்க்கமாவது ஆதாரயோகமார்க்கம் நிராதாரயோகமார்க்கம் என்ப. (அவற்றுள்) ஆதார மார்க்கமாவது – யோகசாதகனானவன் தனது தியான அறிவால் ஆறாதாரங் களில் ஆக்கப் படுவதாகிய மூர்த்திகளில் தன்னையாக்கி அப்பொருளாயிருப்பது. நிராதார மார்க்கமாவது - ஆக்கப்படும் மூர்த்திவடிவங்களைவிட்டு அவ்வடிவங்களிலுள்ள மூர்த்தியாய் நிற்கும் ஆக்கப்படாத ஞானமூர்த்தியாயிருப்பது என்பதாம்.

ஆதாரம் : பற்றுதன் குயை இடம்

நல்லசிவதன்மம் என்றெடுத்துக்கொண்ட பதினைந்தாவது திருவெண்பாவில், சரியை கிரியைகளாகிய நல்லசிவ தன்மத்தால் நான் என்னும் தற்போதம் அழியுமாறும், *சரியை கிரியைகள் அன்புக்கு நிலைக்களம் ஆமாறும் விளக்கியதுபோல், இத்திரு வெண்பாவால் நல்ல சிவயோகமும் அன்புக்கு நிலைக்களமாமாறு கூறப்பட்டது.

இத்திருப்பாட்டான் உந்தியுள் "ஆதாரத்தாலே நிராதாரத்தே" என்று கூறப்பட்டதனை - ஆதாரயோக நிராதாரயோகமென இரண்டென்றும், இரண்டனுள், ஆதாரயோகம் இத்தன்மைத்தென்பது தோன்ற - ஆதாரத்து ஆக்கும் பொருளாலே ஆக்கும் பொருளாம் என்றும், நிராதாரயோகம் இத்தன்மைத்தாமென்பது தோன்ற ஆக்காப் பொருள் என்றும், "மீதானத்தேசெல்க" என்றதனை மீதானத்தெய்தும் விதி என்றும் கூறப்பட்டன. (8)

9. ஆக்கில் அங்கே உண்டாய் அல்லதங் கில்லையாய்ப்
பார்க்கில் பரம் தென்றுந் தீபற
பாவனைக் கெய்தா தென்றுந் தீபற.

(இ-து.) உ-ர் என்சொல்லியவாறோ வெனின்; ஆதாரயோக முறையைக் கூறிற்று.

(இ-ள்) பாவித்துக் கற்பித்தால் அங்கு தோன்றுவதாய், பாவனை விடில் தோன்றாத தாய்ப்போம். (பாவனாமூர்த்திகளைவிட்டு) அறிவின்கண் பார்க்கில், அங்ஙனந்தோன்றும் அது தான் சிவசொரூபம். அதுபவிக்க அமையாது என்க.

ஆக்கில்-மேலேகூறிய ஆறு ஆதாரங்களில் அவ்வாதாரங்கட்குரிய மூர்த்தி வடிவங்களைப் பாவித்துக் கொள்ளில். - "அங்கேயுண்டாய்" - அவ்வடிவங்கட்குரிய மூர்த்திகள் அவ்வவ்வடிவங்களில் உண்டாகின்றவர்களாய் - "அல்லது அங்கு இல்லையாய்" - பாவனைசெய்யாவிடில் அவ்வாதாரங்களில் அம்மூர்த்திகள் இல்லாதவராய்ப் போகின்றனர். பார்க்கில் - அப்பாவனாவடிவங்களை விட்டுப் பாவித்த தன்னறிவின் கண் அப்பொருளைப்பார்க்கில் - அதுபரம் - அது தான் சிவசொரூபம். - பாவனைக்கு எய்தாது - அச்சொரூபம் அதுபோல் பாவனைசெய்ய வாராது.

*சரியை - புறத்தொண்டு எனவும், கிரியை - அகப்புறத்தொண்டெனவும், யோகம் - அகத்தொண்டெனவும் அறிக. சரியை கிரியைகள் வல்வினை மெல்வினை என இரண்டாக வகுக்கப்பட்டமைபோல், யோகமும் - ஆதாரம் நிராதாரம் என இரண்டாக வகுக்கப்பட்டமை காண்க. இவற்றுள், மெல்வினை - ஆதாரயோகம், வல்வினை - நிராதார யோகம்

எல்லாவடிவங்களையும் பாவிக்கவல்ல அறிவே சிவசொரூபத்துக்கிடமானபோது பாவிப்பது எது? அது இல்லாதபோது வருவது எது? இரண்டுமில்லை என்றபடி.

திருக்களிற்றுப்படியார்

23. ஆக்கி யொருபொருளை ஆதாரத் தப்பொருளை
நோக்கி அணுவில் அணுநெகிழப் - பார்க்கில்
இவனாகை தான்ஒழிந்திட் டேகமாம் ஏகத்
தவனாகை ஆதாரம் ஆம். (1)

24. கொண்ட தொருபொருளைக் கோடிபடக் கூறுசெயில்
கொண்டவனும் அப்பரிசே கூறுபடும் - கொண்ட
இருபொருளும் அன்றியே இன்னதிது என்னா
ஒருபொருளே யாயிருக்கும் உற்று. (2)

(எ-து.) (ஆறாதாரங்களில் அவ்வவ்வாதாரங்கட்குரியவராகச் சொல்லப்பட்ட அந்தந்தமூர்த்திகளை) ஆக்கி (கற்பித்துக் கொண்டு) அந்த ஆதாரமூர்த்திகளை அறிவால் நோக்கி, அந்த கண்டமூர்கிய வுருவங்களில், தனது சிற்றறிவு கரையும் வகையாகப் பாரப்பானேயாயின், பார்க்கின்ற இவன் தோன்றாது, பார்க்கப்பட்ட அப்பொருளேயாய்த் தோன்றுவன். அங்ஙனம் அதுவாதலே ஆதாரயோகமாம் (1) (ஆறாதார மூர்த்திகளாகப் பாவித்த அவ்வடிவங்கள் தடத்தவடிவங்களாதலால் அவ்வடிவங்களில் சொரூபவடிவத்தைக் காண்பதுவே யோகத்தின் பயனாம் அச்சொரூபவடிவத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கில் அவ்வடிவம் அதிசூக்குமமாதலின் அச்சூக்குமவடிவத்திற்கு) இடமாகக் கொண்டு, தியானிக்கப்பட்டதாகிய தடத்தவடிவங்களை, பரமாணுவினும் நுண்ணியதாகப் பாவிக்கின், பாவிக்கின்ற இவன், அதனினும் நுண்ணியனாகப்போவன், (போகவே) பாவித்த இவனிடத்தும் பாவிக்கப்பட்ட அவ்வுருவத்தினிடத்தும் இதுவென்றறியக்கூடாது நிற்கும் அந்த நுண்ணிய ஒரு பொருள், அந்தத் தடத்தவடிவத்தைப்போலும் பாவிக்கப் பொருந்தாதாகலின் அந்தநுண்ணியபொருள் தானாகவே யிருக்கப் பொருந்தியிருப்பன் (2) என்பதாம்.

'ஆதாரத்து அப்பொருளை' என்றது - ஆறாதாரங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட மூர்த்திகளை எனவும், 'ஆக்கிஒருபொருளை' என்றது. அந்தமூர்த்திகளை ஒவ்வொரு ஆதாரங்களுக்கு ஒவ்வொரு மூர்த்திகளாகவும், அணு அணுவாகவுங் கற்பித்துக்கொண்டு எனவும், 'நோக்கி' என்றது. அந்த மூர்த்திகளைத் தனது அறிவால் பார்த்து

A-No. 25563

எனவும், 'அணுவில்' என்றது. அணுஅணுவாகக் கற்பித்துக்கொண்ட அம்மூர்த்திவடிவங்களில் எனவும், 'அணு நெகிழப்பார்க்கில்' என்றது - தனது சிற்றறிவெனப்படும் அணுவானது அதனைப்பார்க்கும் பார்வையில் கரையும் (தோன்றாத) படி பார்த்தால் எனவும், 'இவனாகைதானொழிந்திட்டு' என்றது – இவனறிவென்று ஓர் முதலாகத் தோன்றும் அத்தோற்றமொழிந்து எனவும், 'ஏகமாம்' என்றது - இவனால் காணப்பட்ட அப்பொருளோடு ஏகமாய் எனவும், 'ஏகத்து அவனாகை' என்றது – ஏகமாய்நின்ற அந்நிலையில் அவ்வுருவாகாரமாகவே நிற்கை எனவும், 'ஆதாரமரம்' என்றது - இந்நிலை தான் ஆதாரயோகமென்று சொல்லப்படுமெனவுங் கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

'கொண்டது ஒரு பொருளை' என்றது – தியானித்தற்காக அணுவாகக் கொண்ட மூர்த்திகளை எனவும், 'கோடிபடக்கூறுசெயின்' என்றது - ஓர் அணுவாகக் கற்பித்துக் கொண்ட அந்தவடிவத்தைப் பரமாணு அளவாகக் கோடிபங்காகப்படுத்திப் பாவித்தால் எனவும், 'கொண்டவனும் அப்பரிசேகூறுபடும்' என்றது – கோடிபங்காகப்படுத்திய அவ்வுருவங்களில் அங்ஙனம்பாவித்த அவனும் அவ்வணுவினும் நுண்ணியனாய்ப் பிரிக்கப்படுவான் எனவும், 'கொண்ட ஒரு பொருளுமன்றியே' என்றது - காணப்பட்ட அத் தியானப்பொருளும், தியானிக்கின்ற இவனும், இரண்டு முதலாகத் தோன்றும் தோற்றமேயற்று எனவும், 'இன்னது இதுவென்னா ஒருபொருளேயாய் இருக்கும், என்றது – இது காணப் பட்டது, இதுகாண்பது என்று வேறுபிரித்துத் தியானிக்கும் அச்செயலொழிந்து காணப்பட்ட அவ்வொரு பொருளேயாய் ஆன்மா பொருந்திநிற்பனெனவும் கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

'இவ்விரண்டு திருப்பாட்டான் உந்தியுள் 'ஆக்கில் அங்கேயுண்டாய் அல்லது அங்கில்லையாய் பார்க்கில்' என்றதனை - ஆக்கியொரு பொருளை ஆதாரத்தப்பொருளை, நோக்கி அணுவில் அணுநெகிழப்பார்க்கில் என்றும், 'பரம்' என்றதனை – இவனாகைத்தானொழிந் திட்டு ஏகமாம், ஏகத்து அவனாகை என்றும், 'பாவனைக்கு எய்தாதது' என்றதனை — கொண்டதொருபொருளை *** இருபொருளுமன்றி இன்னது இது என்னா, ஒரு பொருளேயாயிக்கும் உற்று என்றும் கூறப்பட்டன. இவ்வுந்தியானும் களிற்றுப்படியாற்றும்

10. அஞ்சே அஞ்சாக அறிவே அறிவாகத்
துஞ்சா துணர்ந்திருந் துந்தீபற
துய்ய பொருளீ தென்றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர் என் சொல்லியவாறோவெனின்,– ஆதாரயோகத்தா லுண்டாகும் பயன் கூறிற்று.

(இ-ள்.) (முன்னர்) பஞ்சாக்கரமே ஐந்தக்கரத்தின் பொருளாயுள்ள சிவசத்திகளாக வுணர்ந்து, (பின்னர்) சீவனே சிவமாக, அந்நிலை மறவாது உணர்ந்திருப்பாயாக, இதுதான் சிவமாந்தன்மையாகிய உண்மைப்பொருள் என்க.

அஞ்சே அஞ்சாக உணர்ந்து, அறிவே அறிவாக துஞ்சாது இருந்து, ஈது துய்ய பொருள் எனக்கூட்டுக.

மேற்கூறிய பாவனாதீதமாகிய சிவம் அறிவின்கண்ணது என்றுணரப்பெற்றதனால் இனி அறிவு சிவமாகும் முறைமை இதுவாமென்றதென்க.

அஃதாவது, பஞ்சாக்கரம் – சிவன், அருள், ஆவி, திரோதம், மலம் என்று எழுத்து வகையான் ஐம்பொருளாய், பதவகையான் பதி பசு பாசம் என்னு முப்பதங்களாய், பொருள் வகையால் சிவம் சத்தி என்னும் இருபொருளாய், அனுபவ வகையான் சிவம் என்னும் ஒரு பொருளேயாய், இருக்கு முறைமையை ஆன்மாவாகிய சீவன் ஆசிரியரிடத்து உபதேசக்கிரமத்தா லுணர்ந்து, பின்னர் ஓது முறைமையினும், உணரு முறைமையினும், நிற்குமுறைமையினும் தளராது நின்று, சிவனருளால் சிவமாந்தன்மை என்க.

இதுவே முத்திசாதனமாயும் முத்தி நிலையாயும் முத்தி யனுபவமாயும், அத்வைத நிலையையும் இருத்தலால் 'துய்ய பொருள் ஈது' என்றதென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

உரு. அஞ்செழுத்து மேயம்மை அப்பர்தமைக் காட்டுதலால்
அஞ்செழுத்தை யாறாகப் பெற்றறிந் - தஞ்செழுத்தை
யோதப்புக்குள்ள மதியுங் கெடிலுமைகோன்
கேதமற வந்தளிக்குங் கேள்.

(எ-து.) பஞ்சாக்கரமே சத்திசிவங்களைக் காணும்படி அறிவித்தலால், அந்த பஞ்சாக்கரத்தைத் (தாங்கள்) முத்திக்கு

மார்க்கமாக உபதேசிக்கப்பெற்று, அதன் பொருளை யுணர்ந்து, (பின்னர்) அப்பஞ்சாக்கரத்தை ஓதத் தலைப்பட்டு, யானென்பதும் எனதென்பதும் கெடுமாயின் (அவர்களுக்குப் பிறவித்துன்பம் நீங்குமாறு) பார்வதி நாதனாகிய இறைவன் வந்து, தனது திருவருள் ஞானத்தைத் தந்தருளுவன் இதனை நீ கேட்பயாக என்பதாம்.

எல்லாவுயிர்களிடத்தும் வசிக்கும் சிவத்தையும், பாசத்தில் வசிக்கும் ஆன்மாவை அப்பாசத்தைநசிக்கி அதனினின்றும் வேறாக்கி சிவத்தோடு வசிக்கச் செய்யும் அருளையும் காட்டுவது பஞ்சாக்கரமன்றி வேறெழுத்தில்லை என்பார் 'அஞ்செழுத்துமே *அம்மைஅப்பர் தமைக்காட்டுதலால்' என்றார். அங்ஙனமான அஞ்செழுத்தின் பொருளை ஆசிரியன் உபதேசிக்கும் உபதேசவழியான் உணர்வார்க்கே உணரவருமன்றி, தாமாகவே உணரவல்லார்க்கு உணரவராதென்பார் 'அஞ்செழுத்தை ஆறாகப் பெற்றறிந்து' என்றார். ஆசிரியன் வழியாய் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலைப் பெற்று நிட்டைகூடி அம்மையப்பரோடு ஏகமாய் நிற்கும் அவ்விடத்தும் அஞ்ஞானமும் கன்மமும் பிரவேசித்து () உயிர் உணர்வு உளதாய்த் தோன்றுமென்பார் 'அஞ்செழுத்தை ஓதப்புக்கு உள்ளமதி' என்றார். அங்ஙனம் உள்ளந் தோன்றுமிடத்து "நாமல்லவிந்திரியம் நம்வழியின் அல்லவழி, நாம் அல்ல நாமும் அரன் உடைமை' அஃதாவது – இந்திரியங்கள் நாம் அல்ல - எனவே வினைகளை அனுபவித்தற்கும், வினைகளைச் சம்பாதிப்பதற்கும் கருவியாகிய இந்திரியங்கள் யாம் ஆவனஅல்ல, நம்வழியின் அல்ல – எனவே அவ்விந்திரியங்கள் தொழிற்படுதலும், இறைவன் வயத்தனவன்றி நம்வயத்தனவல்ல, என்று சிந்தித்துச் சிந்தித்து உயிர் உணர்வு தோன்றாவண்ணஞ் செய்ய, அவ்வழியே அஞ்ஞானமும் கன்மமும் அழியில் என்பார் 'கெடில்' என்றார்.

இந்திரியம் நாமல்ல என்றும், இந்திரியங்கள் நம்வழியின் அல்ல என்றும் உணரப்பெற்ற அவ்வழியே நாமும் அரன் உடைமை என்றுணரவரும் - எனவே இந்திரியங்களோடு கலந்துநின்ற நமது ஞானச்செய்திகளும், இறைவன் விளக்கிய வழி விளங்கி அவன் விளக்காதவழி விளங்குமா றின்மையான் நாமும் அவ்விறைவன்

---

*அம்மையப்பர் நடுவிலிருக்கும் செயலற்ற இளங்குழவியைப்போல் ஆன்மாக்கள் சிகரவகரப்பொருள்களாகிய சத்திசிவங்களிடை நிற்கப் பெறுதலால் அம்மையப்பர்

() உயிர் உணர்வு என்றது - உள்ளமதி என்க. இதனைச் சிவஞானபோதம் (க0) ஆம் சூ-ம் "நான் அவன் என்று எண்ணினர்க்கு நாடும் உளம் உண்டாதல்" என்றதற்குக் கூறும் உரையாற்காண்க.

வயத்தராவமே யல்லது சுதந்தரராவேமல்லேம் என்றறியவரும். என்றிங்ஙனம் பசுபாசங்களது இயல்பை உள்ளவாறு உணர்ந்து; நாம் செய்வனவெல்லாம் அவனருளின்வழி நின்று செய்யும் செயலாக்க் கண்டுகொண்டு அங்ஙனங் கண்டுகொண்ட அதனால் நாமும் இவ்வடிமைத்திறமுடையேமென்று அடிமையில் நிற்பவே- சார்ந்தாரைக்காத்தல் தலைவர் கடன் ஆதலால், அடிமைத்திறத்தில் நிற்கும் அவரைத் தன்னைப்போல் ஆகாமியவினை இலராகச்செய்து காப்பரென்பார் 'உமைகோன் கேதமற வந்தளிக்கும்' என்றார். இப்போது நாம் சொல்லிவந்ததை உண்மை என நம்புவாய் என்பார் 'கேள்' என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான் உந்தியுள் 'அஞ்சேயஞ்சாக அறிவே அறிவாகத், துஞ்சாது உணர்ந்திருந்து' "என்று கூறப்பட்டதனை— அஞ்செழுத்துமே அம்மை அப்பர்தமைக் காட்டுதலால், அஞ்செழுத்தை ஆறாகப்பெற்றறிந்து, அஞ்செழுத்தை ஓதப்புக்கு உள்ள மதியுங் கெடில் என்றும், 'துய்ய பொருள் ஈது, என்றதன் - கேதமற வந்தளிக்கும் என்றும் கூறப்பட்டன.

எனவே, அஞ்சு – ஐந்து இந்திரியங்களாகும், அஞ்சேயாக - பஞ்சாக்கரப் பொருளாகிய இறைவன் வயத்தனவாய் உடைமைப்பொருளா யிருப்பனவேயாக, அறிவு – அறிவுடைய ஆன்மா, அறிவேயாக - அறிவாகிய சிவத்துக்கு அடிமையாகவே நிற்க, துஞ்சாது உணர்ந்து – உடைமை அடிமை என்னும் இவ்விரண்டுபொருளையும் ஆசிரியர் முகமாய் அஞ்ஞானவசப்படாது, உணர்ந்து, இருந்து - உணர்ந்தவழியே அடிமைத்திறத்தில் நிலைபெற்றிருந்து (இறைவனைச்சார்ந்து ஏகனாகவே, இறைவன் தன்னைப்போலாக்குவன்) ஈது துய்யபொருள்– இவன் இறைவனோடு ஏகனாகலும்; இறைவன் ஏகனான அவனைத் தன்னைப்போலாக்கலுமான இதுவே நல்ல சித்தாந்தப் பொருள்என்க.

11. தாக்கியே தாக்காது நின்றதோர் தற்பரன்
நோக்கில் குழையுமென் றுந்தீபற
நோக்காமல் நோக்கவென் றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர் என்சொல்லிய வாறோவெனின், நிராதாரயோகத்தைக் கூறிற்று.

(இ-ள்.) முன் ஆதாரமூர்த்திகளாகவே பொருந்தியிருந்து, பின் அவ்வாதார மூர்த்திகளாகாது மூர்த்திகளைப் பாவித்த அவ்வறிவாய் நின்ற அச் சிவசொரூபத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கில் பார்க்கவாராது. (ஆகலின்) பாராமல் பார்ப்பாயாக என்க.

'தாக்கியே' – முன் ஆதார யோகத்தின்கண் ஆறாதாரங்களில் பாவிக்கப்பட்ட அப்பாவனாமூர்த்திகளாகவே பொருந்தி. 'தாக்காது நின்றதோர் தற்பரன்' - பின் பாவித்த அவ்வறிவின்கண் பார்க்குமிடத்து அப் பாவனாமூர்த்திகளாகப் பொருந்தாது அவ்வறிவாகவே நின்ற பரசிவனை. 'நோக்கில் குழையும்'– தன்னறிவுக்கு வேறாகப் பார்க்கத் தொடங்கில் வேறாகக் காணப்படாது. 'நோக்காது நோக்க'— உடனாயிருந்து பார்ப்பாயாக என்க.

'தற்பரன்' - தன்னறிவின்கண் அறிவாய்விளங்கும் தத்பதப் பொருளாகிய அப்பரசிவம். அச்சிவத்துக்குத் தடத்தம், உண்மை என வடிவம் இரண்டு. அவற்றுள் தடத்தம் – ஆறாதாரங்களில் தன்னறிவினாற் கற்பிக்கப்பட்ட வடிவங்களிற்காணப்படும் மூர்த்தி பேதங்கள். உண்மை-மூர்த்திபே தங்களிற் சென்ற அறிவின்கண் காணப்படும் பேரறிவின் சொரூபம், ஆகவே பாவித்தால் தோன்றுதலும், பாவனைவிடில் தோன்றாமற்போதலுமாகிய தடத்தடிவங்களைப் பாவித்தலாகிய ஆதாரயோகத்தை முன்னே சொல்லி முடித்து இப்போது தன்னறிவிற்கண்ட அறிவைத் தன்னறிவினாற் பாராது காணப்பட்ட அவ்வறிவே கண்ணாக உடனாயிருந்து பார்த்தலாகிய நிராதார யோகமுறையைக் கூறிற்றென்க.

தடத்தம் – பாவத்தால் தடத்தப்படுவது; அது தூலம். உண்மை - அறிவின்கண் பாவிக்காமலே நீக்கமற நிற்பது; அது சூக்குமம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

26. ஆக்கப் படாத பொருளாய் அனைத்தினிலும்
தாக்கித்தான் ஒன்றோடும் தாக்காதே – நீக்கியுடன்
நிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனாய்
நிற்கை நிராதார மாம்.

(எ-து.) (ஆதாரயோகத்தின்கண் தான்கற்பிக்கப்பட்ட) மூர்த்தி பேதங்கள் அனைத்தினாலும் பொருந்திநின்று, (அந்த ஆதாரயோகமுடிவில்) தன்னாற்கற்பிக்கப்படாத பேரறிவாய்த், (தன்னறிவின்கண் தோன்றினமையால்) பின்னர் ஆதாரமூரத்திகளில் கலந்துநின்ற தன்னறிவை, அம்மூர்த்திகளொன்றோடும் பொருந்தாவண்ணம் அவைகளினின்று நீக்கித், தன்னறிவின்கண் வேறாகாது, உடனாய்த்தோன்றி நிற்கும்பேரறிவாகிய அப்பொருளுடனே (மாணவகனே !) நீவேறாகாது உடனாய்நிற்கும் (அறிவாய்) நிற்கையே. நிராதாரயோகமென்று சொல்லப்படும் என்பதாம்.

அனைத்தினிலும் தாக்கி, ஆக்கப்படாதபொருளாய், தான் ஒன்றோடுந்தாக்காதே நீக்கி, உடன் நிற்கும் பொருளுடனே, உடனாய் நிற்கும் பொருளாய் நிற்கை, நிராதாரமாம் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

அனைத்தினிலும் என்றது – கற்பிக்கப்பட்ட ஆறாதாரமூர்த்திகள், ஆக்கப்படாத பொருள் என்றது - கற்பிக்கப்படாதபேரறிவு.

இத்திருப்பாட்டான், உந்தியில் 'தாக்கியே' என்றதை– அனைத்தினிலும் தாக்கி என்றும், 'தாக்காதுநின்றதோர் தற்பரன்' என்பதை ஆக்கப்படாதபொருளாய் என்றும், நோக்கில் குறையும், என்றதை தான் ஒன்றோடும் தாக்காதே நீக்கி என்றும்; 'நோக்காது நோக்க' என்றதை — உடன்நிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனாய் நிற்கை என்றும் கூறி, இது நிராதாரயோகமென்று கூறப்பட்டன.

12. மூலை இருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென் றுந்தீபற
தவத்தில் தலைவரென் றுந்தீபற.

எ-து. உ-ர் என்சொல்லியவாறோ எனின், ஆதாரத்திலிருந்து நிராதாரத்துக்குக் கொண்டுவந்த ஆசிரியரைப் புகழ்ந்து கூறிற்று.

(இ-ள்.) ஆதாரத்தானங்களில் அவ்வம்மூர்த்திகளாக இருந்தவரை, மூலையில்லாத அறிவினிடத்தே பார்க்கவிட்ட ஆசிரியரே மிகப்பெரியராவர்; அவரேதபசிகளில் தலைவரெனப்படுவரென்க.

'மூலை'-துலதேகத்தின்கண் ஆறாதாரங்களாகக் காணப்படும் ஒவ்வொருமூலைகள். 'இருந்தாரை'-அந்த ஆறாதாரமூர்த்திகளாக இருந்த பரசிவத்தை, 'முற்றத்தேவிட்டவர்' தட்டில்லாதவெளியிடமாகிய அறிவினிடத்தில் அறிவு சொரூபமாய்விளங்கும் சிவத்தைக் காணும்படிவிட்ட ஆசிரியர். 'சாலப்பெரியர்'– இவர்ஞானா சாரியராதலால் யாவரினும் பெரியோர். 'தவத்திற் றலைவர்'— சொரூபஞான விசாரமுடையார்க்கு நாயகராயுள்ளவர்.

ஆறாதாரங்களை மூலைஎன்றது - தேகத்தின்கண் தனித்தனி எல்லைகளையுடைத்தானதாயும் ஒன்று மற்றொன்றாகாமையானுமென்க. அறிவை முற்றம் என்றது – ஆதார நிலைகள் போல் ஓரிடத்தைத் தனக்கிடமாகக் கொள்ளாமல் ஆறாதாரத்தையும் இடமாகக் கொண்டு அதனையும் கடந்து வெளியாயிருத்தலாலென்க. 'ஆசிரியரைச் சாலப்பெரிய ரென்றது - சொரூபசிவத்தைத் தன்னறிவின்கண்

காட்டவல்ல பேராற்றலையுடையரா யிருத்தலால் என்க. தவத்திற்றலைவரென்றது– சொரூபசிவத்தை இத்தன்மையதென்று காட்டியதேயல்லாமல் அதற்கிடமெனப்படும் அருளாகிய மீதானத்தின் கண் நிலைபெறுவித்தலா லென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

27. காண்கின்ற தோர்பொருளைக் காண்கின்ற யோகிகளே
காண்கின்றார் காட்சியறக் கண்ணுதலைக் - காண்கின்றார்
காண்பானும் காணப்படும் பொருளும் அன்றியே
காண்கையினாற் கண்டனரே காண். (1)

(எ-து.) ஆறாதார மூர்த்திகளாகக் காண்கின்ற கண்ணுதலாகும் ஒருபொருளை, (ஆதாரமூர்த்திகளாகக் காணப்படும்) காட்சியற்று, நிராதாரமாகிய பேரறிவாய்க் காண்கின்ற சிவயோகிகளே, காண்கின்றவர்களாவார். (எவ்வாறு) காண்கின்றாரென்னில், காண்பானாகிய தானும், காணப்படு பொருளாகிய பேரறிவும் வேறல்லாமல் உடனாய்க் காண்கின்றமையினால், (அவர்கள் தான்) கண்ணுதலைக்கண்டவர்கள், இதனை அறிவாயாக என்பதாம்.

காண்கின்ற (கண்ணுதலாகிய) ஓர்பொருளை, காட்சியறக் காண்கின்ற யோகிகளே கண்ணுறக் காண்கின்றார். (எங்ஙனம் காண்கின்றார் என்னில்) காண்பானும் காணப்படும் பொருளும் அன்றியே, காண்கையினால், கண்டனரேகாண் எனக் கொண்டுகூட்டுக.

28. பேசாமை பெற்றதனிற் பேசாமை கண்டனரைப்
பேசாமை செய்யும் பெரும்பெருமான் - பேசாதே
எண்ணொன்றும் வண்ணம் இருக்கின்ற யோகிகள்பால்
உண்ணின்றும் போகான் உளன். (2)

(எ-து.) பேசாமையைச் செய்யவல்ல பேரறிவைப்பெற்று, அதனிடத்தில் பேசாமையாகிய உடனாந்தன்மையைப் பெற்றவரை, (பேரறிவாளனாகிய அவ்விறைவன் உடனாயிருக்குந்தன்மையப்பெற்ற அவரை) தன்னின்வேறாகாது தன்னுடனாகவே நிற்கச் செய்யவல்ல பெருந்தன்மையாளன், (அப்பெருந் தன்மையாளன்செய்த அந்நிலையில்) நான் என்றும் அவன் என்றும் எண்ணும் சுட்டறிவொழிந்து, அவ்வறிவு பேரறிவோடு பொருந்தியிருக்கும் வண்ணம் செயலற்றிருக்கின்ற சிவயோகிகளிடத்தில், அவருடைய உள்ளத்தில் "கலந்தபின் பிறிவதில்லை" என்றவேதமொழிப்படி, ஒருபொழுதும் வேறாகப்பிரிந்திரான், உடனாகவேயிருப்பன் என்பதாம்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டனுள் முதற்பாட்டால் "உந்தியில்" மூலையிருந்தாரை என்றதனை– காண்கின்றதோர் பொருளை என்றும், எனவே - ஆறாதாரங்களாகிய 'மூலைகளில் இருந்த ஒவ்வொரு மூர்த்திகளை என்றும்; 'முற்றத்தேவிட்டவர்' என்றதனை - காண்பானும் காணப்படும் பொருளும் அன்றியே காக்கை என்றும், எனவே - நாம்காணும் பொருள் 'சாலப்பெரியர்' என்றதனை கண்ணுதல் என்றும், எனவே - ஏனையதேவரெல்லாம் ஊனக்கண்ணால் காணத்தகுவர், கண்ணுதலாகிய சிவனொருவனே நிராதாரயோகத்தில் காணத்தக்கவர், அவரை அங்ஙனம் அந்த நிராதாரயோகத்தில் காணச்செய்ததனால் அப்பெரியோர் என்றும், இரண்டாம் பாட்டால் 'தவத்தில் தலைவர்' என்றதனை – (சாலப்பெரியோராகிய அவர்) பேசாமைபெற்று, பேசாமைகண்டு அதனிற் பேசாமைசெய்தனராகலின் பெரும்பெருமான் என்றுங் கூறினார்.

முற்றற்தேவிட்டவர் என்றதனால் யாவரை எனவும், எவ்வாறு கண்டனரெனவும், கண்ட அவரிடம் இறைவன் எவ்வாறிருப்பனெனவும் அவாவிநிற்றலின், அவ்வவாய் நிலைபற்றி 'காண்கின்ற யோகிகள்' என்னும், 'காட்சியறக் காண்கின்றாராய்க்கண்டனர்' என்றும், 'பேசாதே எண்ணொன்றும் வண்ணம் இருக்கின்ற யோகிகள்பால் உண்ணின்றும் போகான் உளன்' என்றும் விதந்து கூறினார்.

உந்தியில் சாலப்பெரியோர் என்றதனை முதற்பாட்டானும், தவத்திற்றலைவர் என்றதனை இரண்டாம்பாட்டானும் பிர்காசப்படுத்தியவாறாமென்க. (12)

13. ஒட்டற்று நின்ற வுணர்வு பதிமுட்டித்
தேட்டற் றிடஞ்சிவம் உந்தீபற
தேடும் இடமதன்றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர். என்சொல்லிய வாறோவெனின், சிவத்துக்கு மீதானமாகிய இடம் ஆன்மா என்று சொல்லிற்று.

(இ-ள்.) ஆறாதாரங்களிற் செல்லுதவொழிந்துநின்ற அறிவே, இடமெனப் பொருந்தி, பின்தேடுதலொழிந்தவிடமே சிவத்துக்கிடமென (நிற்பாயாக). அது தேடுமிடமாகாது என்க.

'ஒட்டற்று' மூர்த்தித்தியானஞ் செய்யத்தொடங்கிய அறிவானது, ஆறாதாரங்களிலுஞ் சென்று சென்று கற்பனாமூர்த்தியைக் கண்டதேயன்றி. கற்பனைகடந்த சோதியைக்காணாதொழிந்தமையான், அவ்வாதாரங்களிற் செல்லுதலைவிட்டு; நின்ற உணர்வுபதிமுட்டி'–

மூர்த்தித்தியானமாத்திரமாய் நின்ற அறிவு, அத்தியான முதிர்ச்சியின் விசேடத்தால் தியானஞ்செய்துவந்தபேரறிவாகிய சிவமூர்த்திக்கு இடமாம் என்றுணர்ந்து, அவ்விடத்தையே முட்டியிருப்பாயாக. (அவ்விடத்தைவிட்டுப் போதலொழிக. ஏனெனில், அவ்விடம்) "இடம் சிவம்" சிவத்துக்கு இடம், (ஆகலான்) தேட்டற்று - முன் போல் இது இது என்று தேடுதலொழிக. (ஏனெனில்) தேடும் இடமது அன்று' அவ்விடம் நீதேடும் இடம் அல்ல என்க. எனவே உன்னறிவே எங்கும் வசித்திருக்கும் இயல்பினையுடையது என்னும் பொருளைத்தரும் சிவத்துக்கு இடமாயிருத்தலால் நீ தேடுமிடம் வேறில்லைஎன்க. இவ்விடந்தான். ஆதாரநிராதாரங்களைக் கடந்த மீதானமென்று சொல்லப்படும்.

ஆதாரம் - மூர்த்திகளை ஆறாதாரங்களிடமாகப் பாவிக்கும் மூர்த்திபாவனை. நிராதாரம் - அவ்விடங்களைவிட்டுச் செய்யும் மூர்த்திபாவனை. மீதானம்-மூர்த்திகளைத் தியானித்த அறிவாகிய இடம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்

29. ஒட்டற்று நின்ற உணர்வு பதிமுட்டித்
தேட்டற்று நின்ற இடஞ்சிவமாம் – நாட்டுற்று
நாடும் பொருளனைத்தும் நானா விதமாகத்
தேடுமிட மன்று சிவம்

(எ-து.) ஆறாதாரங்களில் மாறிமாறிச் செல்லும் செயலொழிந்துநின்ற ஆன்ம அறிவு, ஆறாதாரங்களில் அவ்வப்பெயரால் தியானித்துவந்த அந்தப்பெரியமூர்த்திக்கு இடமாகும் என்றுணர்ந்து, அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகாமல் அவ்விடத்திற்றானே நீங்காதிருத்தல்வேண்டும். ஏனெனில், அவ்விடந்தான் நாம் தேடுதலற்றிருந்த சிவம் நின்ற இடமாகும். (இதுவொழிந்து) நாம் சுட்டறிவால் சுட்டப்பட்டுப் பலபலவிதமாக நாடப்படும் பொருள்களெல்லாம் சிவத்துக்கு இடமாகத்தேடுமிடங்களல்ல என்பதாம்.

ஒட்டற்று நின்ற வுணர்வு - சிவ(த்துக்கு) இடமாம். (அவ்விடந்தான்) தேட்டற்று நின்ற இடமாம் ஆகலின்) பதிமுட்டி (யிருப்பாயாக. இதுவொழிந்து) நாட்டுற்று நானாவிதமாக, நாடும்பொருளனைத்தும் சிவ (த்துக்கு இட)ம் (ஆகத்) தேடுமிடமன்று எனக் கொண்டு கூட்டுக.

இதனால், ஒட்டற்றுநின்ற ஆன்மவுணர்வு, சிவத்தை அறிவதற்கு. தேட்டற்றுநின்ற விடமே இடமாகும். இதுவொழிந்து, உணர்வினால்

கற்பித்து நானாவிதமாக, நாடும் பொருள்களெல்லாம் இடங்களாகா. ஆகலான் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பாயாக வென்று கூறியவாறாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், உந்தியாரில் - தேடும் இடமது அன்று' என்றதை நாட்டுற்று நாடும்பொருளனைத்தும், நானாவிதமாகத்தேடும் இடமன்று சிவம் என்றார். ஏனையவை அங்ஙனமே கூறியிருக்கின்றமை காண்க. (13)

14. கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளி யெழுப்பி
உடந்தை யுடனே நின் றுந்தீபற
உன்னையே கண்ட தென் றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர்.-என்-எனின், சிவன் ஆன்மாவைத் தன்னிடமாக்கொண்ட முறைமை கூறிற்று.

(கு-ள்.) பரசிவம் அறியாமையிற்கிடந்த ஆன்மசுத்தியை (தனதுசத்தியினால்) சிறிது வெளிப்படுத்தி மேலேவரச்செய்து, தானும் அச்சுத்தியுடன் வேறறக்கலந்து பின் ஆன்மாவாகிய உன்னையே இடமாகக்கண்டுநின்ற தென்க.

உடந்தையுடனே உன்னையே கண்டுநின்று எனக்கூட்டுக.

'கிடந்த கிழவியை' - தனது அறிவாகிய சத்திகெட்டு ஆணவலிருளிற்கிடந்த ஆன்மசுத்தியை. 'கிள்ளிஎழுப்பி' (பரசிவம் தனது சத்தியினால்) அவ்வாணவ இருளைச் சிறிதுநீக்கி வெளியே கொண்டு வந்து. உடந்தையுடனே நின்று, - தானும் அவ்வறிவோடு கலந்து வேறாகாது உடனாய்நின்று. 'உன்னையேகண்டது' ஆன்மாவாகிய உன்னையே தன்னிடமாகக் கொண்டு உன்னைத் தானாகப் பிரகாசிக்கச் செய்தது என்க.

பரசிவன் - நாயகனென்றும், ஆன்மா - நாயகி என்றும் அறிய கிழவி' என்றும், தனது நாயகியாகிய ஆன்மா ஆணவ இருட்டறையில் உறங்கிக்கிடக்கின்றாள் என்பது அறிய 'கிடந்த' என்றும், பெருந்தூக்கமுடையானை எழுப்பவேண்டியவன் சாதாரணமாய் அழைப்பானாயின் அவ்வளவில் அவன் எழுந்து வருவானல்லன். அதுநோக்கி அவனைக் கோபத்துடன் கிள்ளி எழுப்புதல்போல, இறைவனும், திரோதான சத்தியைக் கொண்டு கோபத்துடன் ஆன்மசத்தியை வெளிப்படுத்தினானென்பது தோன்ற 'கிள்ளிஎழுப்பி' என்றுங்கூறினார்.

இதனால் ஆன்மாவுக்கும் சிவத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமை நாயகி நாயகனைப் போலென்பதையும், ஆன்மா சிவனுக்கு இடமாயிருப்பதையும் கூறப்பட்டன.

திருக்களிற்றுப்படியார்

ளO. உணராதே யாதும் உறங்காதே உன்னிப்
புணராதே நீபொதுவே நிற்கில உணர்வரிய
காலங்கள் செல்லாத காலத்துடன் இருந்து
காலங்கள் மூன்றினையுங் கண்டு.

(எ-து.) (உன்னையே இடமாகக்கொண்டிருக்கின்ற சிவனது இயல்பினுள்) யாதானும் ஒன்றைக்கருதி அதனை அறிய வேண்டுமென்று எண்ணும் எண்ணத்தை எண்ணாதொழிக, (எண்ணுதலொழியவே) இனி ஒருகேட்டையுமற்று அச்சிவசொரூபத்தில் அழுந்திக்கிடப்போமென்றெண்ணிச் செயலற்று அழுந்திக்கிடத்தலும் ஒழிக. எண்ணுவதுமற்று அழுந்துவதுமற்று இருப்பது தான் சிவானந்தமென்றெண்ணி, அந்த ஆனந்தத்தில் இருத்தலுமொழிக. இதுவும் ஒழியவேண்டுமென்றால், செய்யத்தகுவது யாதெனின், உணரவேண்டும், உறங்கவேண்டும் உன்னிப்புணரவேண்டும் என்று எண்ணுவது மற்று, எண்ணாதிருப்பதுமற்று, நீ – காலங்கள் செல்லாத உணர்வரிய காலத்தையுடைய காலாதீதனோடு கலந்து, பொதுவாயிருப்பையே யானால், இறைவன் உணருங்காலம், உறங்குங்காலம், புணருங்காலம் என்னு மூன்று காலமும் நீ காணும்படிச் செய்வான். அதனைக் கண்டிருப்பாயாக. எனவே, ஏகாந்தத்தானத்தில் நாயகன் வசப்பட்டுக்கிடக்கும் கற்புடைநாயகி, இல்லறத்துக்குரிய அறங்களை எண்ணுவனோ, எண்ணுஞ் செயலற்றபடியினால் அங்கு உறங்குவனோ, அன்றித் தானே நாயகனின்பத்தை அனுபவிக்க முயல்வனோ, இவையெல்லாம் விட்டு அவனையே நோக்கிநிற்பன் அதுபோலென்க என்பதாம்.

காலங்கள் செல்லாத காலத்துடன், காலங்கள் மூன்றினையும்கண்டு இருத்தி எனக்கூட்டுக.

இத்திருப்பாட்டான், உந்தியில் - 'கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளியெழுப்பி, உடந்தையுடனே நின்று, உன்னையே கண்ட'தாகிய முறைமையைக் கூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின், ஆணவத்தில் அழுந்திக் கிடந்தவுனக்கு உணர்ச்சியுண்டாம் வண்ணம் கிள்ளியெழுப்பி, உன்னுடனாய்நின்று, இப்பொழுது உன்னையே இடமாகக் கொண்டு நின்றதாகிய இச்செயல்

நீவேண்டிச்செய்ததோ! நீ யாதொன்றும் அறியாது அந்தகாரத்திற்கிடக்க, உன்னை அவ்வந்தகாரத்தினின்றும் எடுத்து உனது ஞானக்கிரியைகளைப் பிரகாசப்படுத்தி, சுயம்பிரகாசமாயிருக்கின்ற தனக்கு இடமாக்கிக்கொண்டனனன்றோ! இது அவன் கருணையன்றோ!

ஆகலான், இனி உனக்குத் தனதுகுணவிசேடங்களைத் தெரிவித்துப் பின் உன்னைத் தன்னோடு உறங்கச்செய்து புணரவேண்டியது, அவனது கடமையாகவே இருக்க, நீ எண்ணுவது எற்றுக்கு? எண்ணவேண்டுவது யாதெனில், நீ என்னை யாதுசெய்யினும் செய்க, நான் உனக்கு இடமாயினதொன்றே சாலும் (போதும்) என்னும் அந்நிலையில் நிற்பதேயாம். 'பொதுவே நிற்கில்' என்றதும் அது.

நான்பொதுவில் நிற்கப் பெற்றதனால், உணர்தல், உறங்கல், புணர்தல் என்னும் அந்த மூன்றினையும் நீ செய்வையாயின் அதனை நான் மறப்பதும் அறியேன். நீ செய்யா தொழியின் நான் உன்னைவிட்டுப் போவதும் அறியேன் என்பதாம்.

15. பற்றை யறுப்பதோர் பற்றினைப் பற்றில்அப்
பற்றை யறுப்பரென்றுந் தீபற
பாவிக்க வாராதென்றுந் தீபற

(எ-து.) உ-ர்.-என்சொல்லியவாறோவெனின், தன்னறிவின் கண்ணே சிவனைக் காணப்பெற்றும் தான் சிவனுக்கிடமென்றறிய வந்தும் நான் என்னும் போதம் ஒழியாது, உணரவேண்டும், உறங்கவேண்டும், புணரவேண்டும் என்று முனைப்பதால் அங்ஙனம் முனைத்தெழுவதாகிய போதப்பற்று ஒழிவதற்கு "நீபொதுவேநில்" என்று கூறினாலும் அதுபோல் நிற்றல் அரிதாகலின் அதற்கோருபாயம் சொல்லிற்று.

(கு-ள்.) தன்னைவிடாது பற்றியிருக்கும் நானென்னும் பற்றை, அறுக்கவல்ல திருவருளாகிய ஓர்பற்றினைப் பற்றினால், அந்த நான் என்னும்பற்றை அறுத்துவிடுவர்,

*இதனால் மருட்போதமாகிய தற்போதத்தைப் போக்கவேண்டின், சிவபோதமாகிய அருட்போதத்தைப் பற்றவேண்டுமென்று கூறியதாகும்.

'பற்றையறுப்பதோர் பற்றினை'-*மலமாயாகன்மப்பற்றுக்களை அற்வேயொழிக்க நல்ல சிவனது ஞானசத்தியை 'பற்றில்'– தனதுஞானசத்தியினால் பற்றிக் கொண்டால், அப்பற்றை அறுப்பர்— மேற்கூறிய மலகன்மப்பற்றுக்களை யொழிக்கவல்லவராவர். பாலிக்கவாராது' - அச்சிவஞானசத்தி -- தனதுஞானசத்தியினால் வாராதுஎன்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

31. பற்றினுள் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து
பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற - பற்றதனைப்
பற்றுவிடில் அந்நிலையே தானே பரமாகும்
மற்றும் இதுசொன்னேன் மதி.

(எ-து.) ("காலங்கள் மூன்றினையுங்கண்டு இரு" என்று சொன்னதேயல்லாமல்) மற்றொன்று கூறுகின்றேன், பற்றுக்களினுள்ளே உட்பற்றாயிருக்கின்ற நான் என்னும் பற்றை, பரிந்து தன்னுடனிருந்து துடைக்கும் வகையைப்பார்க்கின்ற ஓர்பற்றை அறிந்துபற்றி, நான் என்பதனைப்பற்றும் பற்றினைவிட்டால் அந்நிலையிலேயே சிவம்தானே உன்பரமாய்விடும். இதுதான் முடிந்தவுண்மை. இதனை உனக்குச் சொன்னேன் சிந்தித்து அறிவாயாக என்பதாம்.

மற்றும், பற்றினுள் பற்றை, பரிந்திருந்து துடைப்பப் பார்க்கின்றதொரு பற்று, அறிந்து பற்றி, பற்றதனைப் பற்றுவிடில், அந்நிலையேதானே, பரமாகும், இதுசொன்னேன்மதி எனக்கூட்டுக.

பற்றினுட்பற்றாவது - நானென்னும் அகங்காரம், துடைப்பதொரு பற்றாவது திருவருள், பரிந்திருந்து துடைப்பப் பார்க்கின்றதாவது,– அத்திருவருளானது; அறிவாகிய ஆன்மா அகங்காரத்தினின்று நீங்கி, சுத்தனாய் சிவமயமாக வேண்டுமென்று அனாதிதொட்டு, மிக்க அன்போடு நீங்காதிருந்து, பரிபாகம் வரும் வகையைப்பார்த்து,

*மலமாயாகன்மப் பற்றாவது - தனுகரணபுவன போகங்களால் உண்டாகும் பற்றுக்கள், அறுப்பதோர்பற்றாவது - ஆணவத்திற்கிடந்த ஆன்மசத்தியைக் கிள்ளி யெழுப்பியதும், பின்னர் தனுகரணாதிகளோடு கூட்டியதும், ஆகிய சிவசத்தியாகிய திரோதானசத்தி, (அப்பற்றினைப்) பற்றில் - அத்திரோதானசத்தி, கருணையுருவாய் அப்பற்றுக்களை ஒழிக்கத்தொடங்கினாலன்றி அவைநீங்கா; ஆகலான் அவ்வருட்சத்தியைத் துணையாகக்கொண்டால். அப்பற்றையறுப்பர் - தனுவாதிகளாகிய பற்றுக்களைப்பற்றி நானென்று வெளிவருவதாகிய அகங்கார மமகாரப்பற்றுக்கு யொழிக்கவல்லவராவர்.

மலத்தைப்போக்கிக் கொண்டுவருதல். அறிந்துபற்றி - இவ்வாறு தனக்குத் தெரியாமலே அனாதிமுதல், செய்துவருவதாகிய உபகாரத்தை நன்றாயறிந்து அத்திருவருளை விடாது பற்றி. பற்றதனைப் பற்றுவிடில் – அவ்வருளால் நான் என்பதனைப் பற்றும் பற்றும், அந்த அகங்காரத்தையே விடாது பற்றி வரும் அனாதிபழக்க வாசனையும் விட்டால் அந்நிலையே - பற்றும் வாசனையோடு தற்போதம் போகப்பெற்ற அவ்வரியநிலையே தானே பரமாகும்– தற்போதம்போதற்கு பழக்கவாசனையைப் போக்கமுயல்வதுபோல், சிவன் தன்பரமாதற்கு வேறுமுயற்சி செய்யவேண்டுவதில்லை. அச்சிவனும் முயல வேண்டுவதில்லை. தற்போதம்போனநிலையே சிவனதுநிலையாம். மலர்மிசையேகினான் என்றதுபோல.

இத்திருப்பாட்டான், உந்தியாரில் — 'பற்றை' என்றதை - பற்றினுள் பற்றை என்றும்; 'அறுப்பதோர்பற்றினை' என்றதை பரிந்திருந்து பார்த்துத் துடைக்கின்றதொரு பற்றென்றும், 'பற்றில்' என்றதை – அறிந்து பற்றில் என்றும், 'அப்பற்றையறுப்பர்' என்றதை பற்றதனைப் பற்றுவிடில் என்றும், 'பாவிக்கவராது' என்றதை அந்நிலையே தானே பரமாகும் என்றுங் கூறப்பட்டன.

மற்றும் இதுசொன்னேன். மதி என்றது - இந்நூலாசிரியர் கூற்று. (15)

16. உழவா துணர்நின்ற யோகிகள் ஒன்றோடும்
தழுவாமல் நிற்பரென் றுந்தீபற
தாழ்மணி நாவேபோல் உந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர்.–என்சொல்லியவாறோ வெனின், தற்போதத்தை விட்டுச் சிவயோகிகள் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லிற்று.

(கு-ள்.) (தற்போதமானது, அலைக்குந் தன்மையுடைத்தாகலின் அதன் வசப்பட்டு) அலையாமல் (அதனைவிட்டு, சிவத்தை) அறிகின்றவர்களாகிய யோகிகள், தற்போதந் தோன்றுதற்கிடமாகிய ஒருசெயலோடுஞ் சாராது பாலனாதீத நிலையில் நிற்பார்கள். எதுபோலெனின், பூமியில் வைத்துள்ள மணியைப்போல் என்க.

ஆதார நிராதார யோகங்களில் உழலும் செயலற்று, மீதானத்தையுணரும் நிலை யினரென்பார் உழவாதுணர்கின்ற யோகிகள் என்றார். பெத்தநிலையின் கண்ணேயன்றி முத்திநெறியாகிய ஞானநிலையின்கண்ணும் நான் உள்ளேனென்று முனைத்துவரும் ஆற்றலுடையது. தற்போதமாகலின் அப்போதந் தோன்றும் செயல்களை அலைவென்று ஒழிப்பரென்பார் ஒன்றோடும் தழுவாமல் நிற்பர் என்றார்.

அங்ஙனம் நிற்குநிலை – பூமி ஆதரவற்று அந்தரத்தில் நிற்கும் மணி அசைக்க அசையுமேயன்றி, பூமி ஆதரத்தில் நிற்கப்பெற்றமணி அசைக்கவாராதது போல் என்பார், தாழ் மணிநாவேபோல் என்றார்.

இதனால் சிவத்துக்கிடம், தன்னறிவென்று கண்டபின்னர், அவ்விடத்திற்றானே அச்சிவத்தைக்கண்டு அசைவற இருப்பர், மீண்டும் மற்றொரு இடத்தைக் காணார், அறிவாற்றேடும் அசைவினை யறியார் என்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

32. அறிவறிவாய் நிற்கில் அறிவு பலவாமென்று
அறிவில் அறிவவிழ்த்துக் கொண்டங் – கறிவினராய்
வாழ்ந்திருப்பர் நீத்தவர்கள் மானுடரின் மாணவக
தாழ்ந்தமணி நாவே போற்றான்.

(எ-து.) மானுடர்களிற்சிறந்த மாணவகனே! (ஆதார நிராதாரயோகங்களை நீத்துவந்த சிவயோகிகள் மீதானத்தில் எப்படியிருப்பரெனின்;) சிவத்தைநோக்கத் தனிலப்பட்ட தமது அறிவானது, தற்போத அறிவின் வசப்பட்டு நிற்குமானால், அவ்வறிவு பலவழிப்பட்டுப்போம் என்றுணர்ந்து அதன்தன்மையை சிவசொரூபத்தில் ஒற்றுமைப்படுத்தும் சிவஞானமாகிய அறிவைப்பற்றி, அவ்வறிவினால் தன்னைப்பிணித்திருக்கும் தற்போதக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொண்டு அருட்போதமுடையராய், யாதொரு செயலுமற்று, சும்மாயிருப்பர். (எதுபோலெனின்) பூமியில் வைத்திருக்கப்பெற்ற மணியினது நாவானது அசைவதற்கின்றி வைத்தவண்ணம்போல் எப்படியிருக்குமோ அப்படிப்போலாம் என்பதாம்.

மானுடரின் மாணவக, அறிவு அறிவாய் நிற்கில் எனக்கூட்டுக.

'அறிவறிவாய்' என்றதில், முன்னையது ஆன்ம அறிவு. பின்னையது தற்போதது அறிவு. 'அறிவுபலவாம்' என்றதும், 'அறிவு அவிழ்த்து' என்றதும் ஆன்மஅறிவே. 'அறிவில்' என்றது சிவஞானம். 'அறிவினர்' 'நீத்தவர்கள்' என்றது சிவயோகிகள். 'தாழ்ந்த மணி நாவேபோல்' என்றது அசையத்தக்கராவிருந்தும், நாவானது தாக்கற்குரிய மணியிருந்தும், எடுத்து அசைவிப்போன் அசைக்கா தொழிந்த தனால் நாவும் அசைவற்று மணியும் அசைவற்றிருந்தது போலென்க.

"இத்திருப்பாசுரத்தான், உந்தியாரில் 'உழவாதுணர்கின்ற' என்றதை – அறிவு அறிவாய் நிற்கில் அறிவுபலவாமென்று அறிவில் என்றும், 'ஒன்றோடும் தழுவாமல் நிற்பர் யோகிகள்' என்றதை – அறிவு அவிழ்த்துக்கொண்டு அங்கு அறிவினராய் வாழ்ந்திருப்பர் நீத்தவர்கள் என்றுங் கூறப்பட்டன. தாழ்மணிநாவேபோல்" என்னும் உவமை ஈண்டு வந்திருக்கின்றமை காண்க.

இதனால், தற்போதவழியில் நின்றால் அது உழல்வதற்கிடமாயுள்ள தேகேந்திரி யாதி விடயங்களில் கொண்டுபோய் உழலச்செய்யும், அங்ஙனம் செய்யுமாயின் ஆதார நிராதார யோகங்களிற் கூடுவதெங்கே மீதானநிலையில் நிற்பதெங்கே ஒன்றும் இல்லையாய்ப்போம். ஆகலின், ஒன்றோடுந்தழுவாமல் நிற்குநிலையை வலியுறுத்தியதென்க. (16)

17. திருச் சிலம்போசை யொலிவழியே சென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற
நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர்.-என்சொல்லிய வாறோவெனின், தற்போதச் செயலுக்கு அருட் போதப்பற்றால் உண்டாகும் அதிசயத்தைச் சொல்லிற்று.

(இ-ள்.) (அருட்போதத்தால் கருவிகரணங்களுடைய ஓசையை விளைவிக்கும் தற்போதமானது, தாழ்மணிநாவேபோல் அடங்கிநிற்க, அருட்போதப்பற்றால் கேட்கப்படும் பரவிந்து சொரூபமாகிய) திருச்சிலம்பின்கணின்று ஒலிக்காநின்ற பரநாதவொலி வழியே உன்னறிவைச் செலுத்தி நீயுஞ்செல்வாயாக. சென்று, (அவ்வோசையுண்டாகும் இடம் எதுவோ, அவ்விடம்) எதிர்ப்படும்வண்ணம் அவ்விடத்திலேயே நிலைபெற்றிருப்பாயாக. நிற்பையாயின், (திருச்சிலம்போசையை யுண்டாக்கும் நடராஜன் தெரிசனமாவான். அப்பொழுது நீ) அவனைக் கும்பிடுவாயாக என்க.

திருச்சிலம்போசை யொலிவழியேசென்று, நேர்பட அங்கே நின்று, நிருத்தனைக்கும்பிடு எனக்கொண்டு கூட்டுக.

இதனால், நிராதாரயோகமுடிவில் தன்னறிவின்கண் அறிவாய்விளங்கும் சிவசொரூபத்தைக் காண, அருட்போதவசப்பட்டு அவாவிநிற்கவே, எவரானும் அறிதற்கரியானும், எவற்றானும் அடைதற்கரியானுமாகிய அருளாளன் கூத்தாடிக்கொண்டு வருவான் என்று கூறிற்றென்க. எனவே, தற்போதமேலிட்டுக் காண

வேண்டினார்க்குக் காண அரியான் என்றும் தற்போதமடங்கி அருட்போதமேலிட்டுக் காணவேண்டினார்க்குக்காண எளியான் என்றும் விளக்கியவாறாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

33. ஓசையெலாம் அற்றால் ஒலிக்கும் திருச்சிலம்பின்
ஓசை வழியேசென் றொத்தொடுங்கில் - ஓசையினில்
அந்தத்தா னத்தான் அரிவையுடன் அம்பலத்தே
வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து.

(எ-த.) தற்போதத்தினுடைய கருவிகரணச்சேட்டைகளின் ஓசை அனைத்தும், அருட்பற்றால் அடங்குமானால், பரவிந்துவாகிய திருச்சிலம்பி னின்றும் ஒலிக்கும் பர நாதமாகிய ஒலிகேட்கும், அந்த நாதவழியே சென்று, தற்போதத்தின் வழியே துடிக்கும் உனது துடிப்பும் அவ்வோசையிற்பொருத்தி ஒடுங்குமேயானால், அந்த நாதாந்தத்தை யிடமாகவுடைய நடராஜன் தனது அருட்சத்தியோடு நீ ஒடுங்கிக்கிடக்கும் அந்த சிதாகாசத்தில் வந்து ஒடுங்கிக்கிடக்கும் உன்னைக்கண்டுமகிழ்ந்து உன்னைப் பொருந்திய வனாயிருப்பான். (பிரியான்) என்பதாம்.

ஓசையெல்லாம் அற்றால் திருச்சிலம்பின் ஓசைஒலிக்கும், (அந்த) ஓசைவழியே சென்று (தன்னுடைய ஓசை) ஒத்து ஒடுங்கில் ஓசையினில் அந்தத்தானத்தான், அரிவையுடன் அம்பலத்தேவந்து, அத்தான் மகிழ்ந்து ஒத்தான் என்று கொண்டுகூட்டுக.

திருச்சிலம்பினோசை ஒலிக்குங்காலம் இதுவென்பார், 'ஓசையெலாமற்றால்' என்றார். அக்காலத்தில் நீ கேட்கும்வகை இவ்வகையாமென்பார், 'ஒலிக்கும் திருச்சிலம்பின் ஓசைவழியே சென்று ஒத்து ஒடுங்கில்' என்றார். அந்த வோசையை விளைவித்து அதில் நின்று நடனஞ்செய்யும் நடராஜனுக்கும் இடம் அதுவே என்பார். 'ஓசையினில் அந்தத்தானத்தான்' என்றார். சேட்டையோடுகூடிய வாயுவாதி பூதங்கள் ஒடுங்கும் இடமே ஆகாசமாதல் போல், உனது கரணச்சேட்டையெல்லாம் ஒடுங்கிய அந்த இடமே சிதாகாசவெளியென்பார். 'அம்பலத்தே' என்றார். அவ்வம்பலத்தின்கண் உன்னை ஆளும் அருட்சத்தியுடன் உன்னை யாள விரைந்து வருவானென்பார். அரிவையுடன் வந்து - என்றார். அங்ஙனம் வந்த இறைவன் நீ அருள்மயமாயிருக்கும் அந்த நிலைமையினால் மகிழ்ந்து. உன்னிலையே தன்னிலையாகப் பொருந்தியிருப்பனென்பார், 'அத்தான் மகிழ்ந்து ஒத்தான்' – என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், உந்தியாரில் "திருச்சிலம்போசை" என்றதை- ஓசையெலாம் அற்றால் ஒலிக்கும் திருச்சிலம்பின் ஒசையென்றார் 'நேர்பட அங்கேநின்று, ஒலிவழியே சென்று நிருத்தனைக்கும்பிடு' என்றதை - அவ்வோசைவழியே சென்று என்றும், அங்ஙனம் செல்வதேயல்லாம் "அங்கு ஒத்து" என அவ்வோசையினில் ஒத்திருத்தலையும், ஒத்திருக்கும் அந்தத்தானம் உன்னறிவின் கண் கண்ட அறிவாகிய அச்சிவத்துக்கு அம்பலமாகிய இடமென்றுணர்த்த அந்தத்தானத்தான் எனத் தானத்தையும், அது அவனிருக்கும் அம்பலத்தானமாகவே அவ்விடத்திலேயே ஒடுங்கியிருந்தால் அவனைக்காணலாம் என்பதுதோன்ற ஒடுங்கின் எனக் காணுங்காலத்தையும், ஒடுங்கிநிற்கவே நீபற்றி யிருந்த அருட்சத்தியுடன் 'நேர்பட வருவான்' என்பது தோன்ற அரிவையுடன் வந்து என அவன் வருதலையும், வந்து பின்னர் உன்னைக் கண்டு மகிழ்ந்து உன்னைப் பொருந்தி யிருப்பான் என்பது தோன்ற மகிழ்ந்து ஒத்தான் என அவன் வந்து பொருந்தியிருத்தலையும் விளக்கி, இப்படிப் பொருந்தியிருக்கக்கண்டு கும்பிடும்கும்பிடே. நேர்படக் கும்பிட்லாகும் எனக் கும்பிடுதற்குரிய முறைமையெல்லாமும் எடுத்துக்காட்டி யுணர்த்தியவாறு காண்க. முற்கூறியுள்ள 'கிடந்தகிழவி' என்னும் உந்தியாரினும், "உணராதே" என்னும் திருக்களிற்றுப்படியினும். இப்பொருள் போந்தவாறுணர்க. (17)

18\. மருளும் தெருளும் மறக்கும் அவன்கண்
அருளை மறவாதே உந்தீபற
அதுவே யிங்குள்ளதென் றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர்.-என் சொல்லியவாறோலெனின் சிவனால் ஆளப்படும் காலத்தும் அருளைமறவாமையைக் கூறிற்று.

(இ-ள்.) இருளும் ஒளியும் அறியாதவனாகிய நடராஜமூர்த்தியின் கண் - அருளை மறவாதிருப்பாயாக. ஏனெனில், நடராஜனைக் காணப்பெற்ற அவ்விடத்திலும் இருப்பது அதுவொன்றேயாம் என்க.

இருளையறிகின்ற தன்மையை யுடை பலன் ஒளியையறிவுந் தன்மையுடையவ னாவான். எப்பொழுதும் ஒளியாயுள்ளவன் எப்பொழுதும் இருளையறியவே யறியான். தனக்குவேறாக வேறொரு வொளியையும் அறியான். இத்தன்மையையுடையவன் இறைவன். இவ்விறைவன் எல்லாம் அறிந்தும் அறியாதவன், எல்லாஞ்செய்தும் செய்யாதவன் என்று பிரமாணங்கள் கூறுகின்றன. அதன் கருத்துயாதெனின், எல்லாம் அறிவதும், செய்வதும் இறைவனது

அருட்சத்தியாம். அவ்விரண்டும் அறியாதவன் அச்சத்தியையுடைய சத்தனாகிய இறைவனாம். இவ்வுண்மை தோன்றவே, மருளும் தெருளும் மறக்கும் அவன் இறைவனும், அவ்விரண்டையும் அறிவது அவன் கண்ணுள்ள அருளுமாதலான் அருளை மறவாதே என்றார். அஃதாவது, பெத்தநிலையின் கணிருந்து பெத்தானுபலத்தை யனுபவிக்கச் செய்து அவ்வின்பத்தின் யூட்டியும், மாணவகனே! ஆதார நிராதரா யோகங்களின் கண்.

அறிவாய்விளங்கும் அறிவே சிவனென்றுணர்த்தியதும் அருளே! பின்னர் அவ்விறைவனோடு நீகட்டுதற்கு உன்னுடைய போதமாகிய தற்போதத்தை யடக்கியதும் அருளே! தற்போத பற்றொழிந்து நீஒடுங்கிநிற்கும் இடத்தில் திருச்சிலம்போசை உனக்குப்புலனா (அறியு) மாறு செய்ததும் அருளே! அங்ஙனம் அறியுமாறு செய்து அந்நிலையில் நிற்கும் வன்மையை உனக்குத் தந்து அவ்விடத்தில் நடராஜனைக் காணும்படிச்செய்து அப்பெருமான் உன்னைப்பிரியாது பொருத்தும்படிச் செய்ததும் அருளே. இம்முறையான் பெத்தநிலைதொட்டு இந்நிலைபரியந்தம் உபகரித்துவந்தது வேறொன்றன்று, அருளே என்று கண்கூடாகத் தெரிகின்றபடியால், 'அருளை மறவாதே' என்றார்.

அன்றியும், பெத்தநிலையில் உன்னுடனாய் நின்று அவ்வனுபவத்தை நவநவமா (புதிதுபுதிதா)ய் உன்னை அனுபவிக்கச் செய்தது போல். இந்தயோக நிலையினும் அவ்வருள் உன்னுடனாய் நின்று உன்னுடனாயிருக்கும் சிவானுபவத்தை நவநவமாய் அனுபவிக்கச் செய்தாலன்றி, நீயே அனுபவிக்குஞ் சுதந்தரமுடையனன்றாகலான் 'அதுவே யிங்குள்ளது' என்றார்.

இப்பாட்டான், சிவன் தானே ஆன்மாவை அனுபவியான்; ஆன்மாவும் சிவனைத் தானே அனுபவியான். சிவன் அவனையும், அவன் சிவனையும் அனுபவிக்கச்செய்தல் அருளேயாமென்று வலியுறுத்தியதா மென்க. இவ்வுண்மையால் அருள் எப்பொழுதும் துணையாய் நின்றாலன்றி, இவன் எதையும் அனுபவிக்கும் அனுபவியும் ஆகான், எவையும் இவனால் அனுபவிக்கப்படுபொருளும் ஆகா என்னும் உண்மையும் வெளிப்படுத்திய வாறாமென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்

36. சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் என்றமையால்
சார்புணர்தல் தானே தியானமுமாம் - சார்பு
கெடவொழுகின் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று.

(எ-து.) சார்புணர்ந்து - அருள் சார்ந்திருக்கும் இடத்தை யறிந்து அஃதாவது மருளும் தெருளுமறக்கும் சிவன் கண் அருளுள்ளதென்று அறிந்து, சார்புகெட ஆதார நிராதாரயோகங்களில் மனமுதலியகரணச்சார்பும் தற்போதச் சார்புமிருத்தலால் அப்போதச் சார்பு கெட, ஒழுகின் என்றமையால் – தற்போதத்திற் கிடமாகிய தன்னறி வின்கண் அறிவாகி (சிவமேயாய்) நிற்றலைச்செய்யவல்ல அருள்வழியிற் சென்றால் என்று*திருவள்ளுவநாயனார் கூறியபடியால், சார்புணர்தல் தானே தியானமாம் - சுட்டறிவுக்கிடஞ் செய்யும் அறிவின் சார்பொழிந்து சிவமேயாய்நிற்றற்கு அவ்வருளே துணையென்று அதைப்பற்றலே தியானமுமாகும், அந்தத்தியானமுதிர்வினால், சார்புகெட ஒழுகின் நல்லசமாதியுமாம் – தற்போதச்சார்பும் அவைகாரணமாகவரும் யான் எனதென்னும் சார்புகளும் கெட அருணோக்கத்தில் நிற்கப்பெறின் அதுவே நல்ல சமாதியுமாம், கேதப்படவருவ தில்லை வினைப்பற்று. அவ்வருளாகிய தியானமும் இந்தச் சமாதியும் நீங்கா திருக்குமாயின் துன்பப் படவருவதாகிய வினைப்பற்றுக்கள் இல்லையாய் விடும் (அழிந்தேவிடும்) என்பதாம்.

இதனால், உந்தியார் 'அருளை மறவாதே' என்றதைத் தியானமமெனவும், 'அதுவே இங்குள்ளது' என்றதை சமாதி எனவும் அறியக்கிடக்கின்றன.

16. கருது வதன்முன் கருத்தழி யப்பாயும்
ஒருமகள் கேள்வன்என் றுந்தீபற
உன்ன அறியனென் றுந்தீபற

(எ-து.) உ-ர்.-என் – எனின், அருளையே துணையாக நினைப்பார்க்கு அவருள்ளத்தில் நினைப்பதற்கு அறியனாவன் விரைந்து செல்வான் எதைவாறு.

(இ-ள்.) அன்றும் இன்றும் இனி என்றும் நமக்குத் துணையாயுள்ளது அருள் என்று நினைப்பாராயின் அப்படி அவர் நினைப்பதற்கு முன், அவருள்ளமுருக நினைத்தற்கரியனாகிய சிவகாமிநாதன் அவருள்ளத்தில் விரைந்து செல்வான் என்க.

இதனால் இறைவன் தன்னருளைக் கருதித் தன்னை நினைப்பார்பால் தான் விரைந்து சேரலும், தன்னைக்கருதி அருளைத் துணையாகக் கருதார்பால் எப்பொழுதும் தான் சேருதற் கெண்ணாமையும் தனக்கு இலக்கணமாக வுடையானென்று கூறியவாறாம்.

அருளும், சிவத்தைவிட்டு வராத தன்மைத்தாகலின் சிவப்பேறு வேண்டித் தன்னை நினைத்தவனுக்கு தன்னையுடையானாகிய சிவத்தோடு தன்னைக்கொடுக்கு மென்பது தோன்ற - 'ஒருமகள்கேள்வன் கருத்தழியப்பாயும்' என்றார்.

திருக்களிற்றுப்படியார்

35. அன்றிவரும் ஐம்புலனும் நீயும் அசையாதே
நின்றபடி யேநிற்க முன்னிற்கும் - சென்று
கருதுவதன் முன்னம் கருத்தழியப் பாயும்
ஒருமகள் தன்கேள்வன் உனக்கு.

(எ-து.) அன்றி-இங்ஙனம்சொல்லிவந்த சுட்டுணர்வேயல்லாமல், வரும் ஐம்புலனும் – உன்னைவிடாதுவரும் ஐம்புலன்களும், அசையாதே தத்தம் செயற்கையினின்றும் இயற்கையினின்றும் ஒருசிறிதும் நீங்காமல், நின்றபடியே நிற்க - செயற்கையும் இயற்கையும் முன்னிருந்தபடியே நிற்கவும், நீயும் சென்று கருதுவதன்முன்னம் இவைகளுக்கெல்லாம் வேறாயிருக்கின்ற ஆன்மாவாகிய நீயும் ஐம்புலன்களையும் தற்போதத்தையுங்கடந்து சென்று உனக்குத் தலைவனாகிய சிவனைக்கூட எண்ணுவதற்கு முன்னம், ஒருமகள் தன் கேள்வன் உனக்கு முன்னிற்கும் - சிவகாமிநாதனாகிய நடராஜன் உனக்கு முன்னே வந்து நீகாணும்படி நிற்பான், கருத்தழியப்பாயும் – நின்றுபின் உனது உள்ளம் உருகும் வண்ணம் உன்னுள்ளத்துள்ளே குடிபுகும் என்பதாம்.

அன்றிவரும் ஐம்புலனும் அசையாதே நின்றபடியே நிற்க, நீயும்சென்று கருவதன்முன்னம், ஒருமகன் தன்கேள்வன், உனக்கு முன்னிற்கும் கருத்து அழியப்பாயும் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

இதனால், ஐம்புலன்களும் தற்போதமும் கெட்டு ஒழியவேண்டும்; ஆன்மாவும் இவைகளுக்கு வேறாகித்தன்னைநினைத்து உருகவேண்டும்; இவ்வாறு புலன்களும் ஒழிந்து ஆன்மாவும் உருகிவருமானால் இறைவன் தரிசனமாவதும், பின் அவனுள்ளத்தில் குடிபுகுதலுமுறை. இம்முறை, அருளை எக்காலத்தும் விடாமல் துணையாகப்பற்ற வேண்டும் என்று எண்ணினார்மாட்டு

அவ்வளவிலேயே ஐம்புலச்சேட்டைகளையும் நோக்கான் ஆன்மா உருகினனோ இல்லையோவென்பதையும் நோக்கான். தானேவந்து உள்ளத்துள்ளே குடிபுகுவான் என்று அருள்விசேடத்தைக் கூறியவாறாமென்க.

"கருதுவதன் முன்னம் கருத்தழியப்பாயும்" என்றகருணையின் விசேடத்தை இச்செய்யுளாற் கூறியதாகும். அஃதாவது, கருதவேண்டியவற்றைக் கருதாது தன்மாட்டு கருத்துருகச்செய்யும் பெருங்கருணைச் சிறப்பு இதுவென விளக்கியதாகும். (16)

20. இரவு பகலில்லா இன்ப வெளியூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரைய விரையநின் றுந்தீபற.

(எ-து.) உ-ர்.-என்-எனின், இறைவன் குடிபுகுந்த பின்னர் விளையும் பேரின்ப இலக்கணங் கூறிற்று.

(இ-ள்.) சுழுத்தியுவஸ்தையில் கலந்து கலந்துநின்று அறியாதனுபிவிக்கும் இன்பத்தைப்போலும், சாக்கிராவஸ்தையில் விரைந்துவிரைந்து நின்றும் அறிந்துனுபவிக்கு

இங்ஙனங்கூறிவந்த செயலை நோக்குங்கால், ஆணவத்திற் கிடந்த ஆன்மாக்களை எடுத்தது, சிவன் செயவாலேயன்றி ஆன்மாக்கள் தம்செயலால் தாமே வெளிவந்தனவன்று. எடுத்த பின்னர், மாயாமலத்தை தநுகரணபுவன போகங்களாகக் காரியப்படுத்தி அவைகளின் வழியாய் கன்மமலத்தைக் காரியப்படுத்தி அவைகளை அனுபவிக்கச் செய்ததும் சிவன் செயலாலே யன்றி, ஆன்மக்களே ஆக்கிக்கொண்டு கன்ம பலத்தை அனுபவித்ததில்லை. அக்கன்ம பலத்தை, முனைத்து நின்று தளராது அனுபவித்தற்கு, ஆணவ மலத்தைத் தற்போத வழியில் உலாவச்செய்து, அவ்வழியால் ஆணவமலத்திற்குத் தளர்ச்சி வரச்செய்ததும் சிவன் செயலாலே யன்றி, ஆன்மாக்களே ஆணவத்தை உலாவச் செய்து தளர்ச்சிவரச் செய்ததில்லை. இவ்வண்ணம் மூன்று மலங்களையுங் காரியப் படுத்தி ஒருங்கே மும்மலச் சக்திகளையுங் கெடுத்துச் சிவமேயாய் (நின்மலமேயாய்) நின்றிடச் செய்ததும் சிவன் செயலாலேயன்றி, ஆன்மாக்களே மலசக்திகளைக் கெடுத்து, சிவமேயாய் நின்றாரில்லை. இம்முறையால் "பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க" என்ற திருவாசகப்படி பந்தமும் வீடும் ஆன்மாக்களுக்குப் படைப்பவன் சிவனே யாகக் கிடத்தலால் அவ்வுண்மை தோன்ற - நீ செயல் செய்யாதே - என்றார்.

இவ்வுண்மை தோன்றவந்தகாலமாகிய முத்திக்காலத்திற்கு முன் சென்ற காலமாகிய பந்தகாலத்திற்கு அளவில்லை ஆகலான் - சென்ற நெறியெல்லாம் - என்றும், அநேககாலமாய் நின்ற அப்பெத்தக்காலம் முத்தி நெறியாகிய செந்நெறி கூடும்படியாகவே நின்றதாகலான் - செந்நெறியாம்படி நின்ற என்றும், ஆன்மாக்களுக்கு, பந்தநெறி - முத்திநெறி கூடுவதற்கான நெறியிலே நிற்கச்செய்தது சிவன் அளித்த அருட்பரிசு என்றறிதலே சிவமேயாய் நின்றார் அறிந்த அறிவாகலான் - பரிசறிந்து - என்றும், இவ்வுண்மை யுணரவந்த மாணவகனே! இனி நீ அருள்வசப்பட்டு, சிவமேயாய் நிற்குஞ் செயலையேசெய்து, தற்போத வசப்பட்டுச் செய்யும் செயலை ஒழிக்கவேண்டுமாகலான் - நீ செயல் செய்யாதே என்றுங் கூறினாரென்றலுமா மென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்

82. யாதேனுங் காரணத்தால் எவ்வுலகில் எத்திறமும்
மாதேயும் பாகன் இலச்சினையே - ஆதலினால்
பேதமே செய்வாய் அபேதமே செய்திடுவாய்
பேதாபே தஞ்செய்வாய் பின். (1)

83. நின்றபடி நின்றவர்கட் கன்றி நிறந்தெரியா
மன்றினுள்நின் றாடல் மகிழ்ந்தானும் - சென்றுடனே
எண்ணுறும்ஐம் பூதமுதல் எட்டுருவாய் நின்றானும்
பெண்ணுறநின் றாடும் பிரான். (2)

எவ்வுலகில் எத்திறமும் மாதேயும் பாகன் இலச்சினையே ஆதலினால், (நீ) பின், யாதேனுங் காரணத்தால் பேதமே செய்வாய், அபேதமே செய்திடுவாய், பேதாபேதஞ் செய்வாய் (1) எனவும், பெண்ணுறநின் றாடும் பிரானே மன்றினுள் நின்றாடல் மகிழ்ந்தானும், எண்ணுறும் ஐம்பூதமுதல் எட்டுருவாய்ச் சென்றுடனே நின்றானும், (ஆகலின் அவன் அங்ஙனம்) நின்றபடி, நின்றவர்கட்கன்றி நிறந்தெரியா (2) எனவும் கொண்டுகூட்டுக.

(எ-து.) எவ்வுலகத்தில் எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களாயிருப்பினும், (அவையெல்லாம்) உமாதேவியோடு பொருந்தியிருப்பவனாகிய பரசிவத்தினது அடையாளப் பொருள்களேயாகும். ஆகையினால், நீ பின் (வேறு) எந்தக்காரணத்தினால் எந்தப்பொருளை அப்பரம சிவத்துக்கு வேறாகவும், எந்தப்பொருளை அவனேயாகம், எந்தப்பொருளை அவனாகவும் அவனல்லவாகவும் அறிந்து சொல்வாய்? (அதனைச் சொல்வாயாக.) (1) சத்தியோடு கலந்து அபேதமாய் நின்று

அச்சத்தியின்வழியே யாவுஞ் செய்யவல்லவனாகிய பரசிவனே, சிற்சபையின் கண்ணே சிவகாமியார் காண தாண்டவ கோலத்துடன் பேதமாய் நின்று பஞ்சகிருத்தியமாகிய ஆடலைப்புரிந்து மகிழ்ந்திருக்கின்றவனும், பிருதிவி முதல் அஷ்ட மூர்த்தமாக எண்ணப்பட்ட உருவங்கள் தோறும் பேதாபேதமாய் நின்றருள்கின்ற வனும் ஆகலின், அங்ஙனம் மூவிடத்தும் சிவம் நின்றதன்மையையறிந்து தாமும் அஃதே போல் அச்சிவத்தோடு நின்றவர்கள் யாரோ அவர்களே அத்தன்மையை அறிந்தவராவார். அவர்களன்றி ஏனையோர்க்கு அத்தன்மை தெரியவாரா (2) என்பதாம்.

பேதம்– இரண்டு பொருள் ஒரு தன்மையா யிராது. வேறு வேறு தன்மையை யுடைத்தாய்க் கூடியிருப்பதாகும். அபேதம் — இரண்டு பொருள் வேறுவேறு தன்மையாயிராது ஒரே தன்மையை யுடைத்தாய்க் கூடியிருப்பதாகும். பேதாபேதம் - இரண்டு பொருள் சில தன்மையில் ஒத்தும், சில தன்மையில் வேற்றுமைப்பட்டும் கூடியிருப்பதாகும்.

சிவம், சத்தி என்னும் இரண்டுபொருளும் வேறுவேறு தன்மையுடைத்தானதன்று. பொன்னிறங் கட்டினும் பூணினும் நின்றாற்போல் நிற்குந் தன்மையையுடைத்து. ஆகலின், உருவமாகவும், அருவமாகவும், உருவாருபமாகவும் சொல்லப்படும் உருவங்களாகியும், அம்மூவகை வுருவங்கள் அல்லாததாகியும் உள்ளது சத்தி. இங்ஙனமான சத்தியினிடத்து வேறுபட்டு நிற்குந் தன்மையின்றி அச்சத்தியின் வண்ணமாகவே நிற்குந் தன்மையையுடையது சிவம். இவ்வண்ணம் பெண்ணுறநின்றாடும் சிவனை, மாணவகனே! நீ பேதஞ்செய்ய அறிவையோ? என்பார் - பேதமேசெய்வாய்? – என்றும், பெண்ணுறநின்றாடும் பிரானாகியசிவன், “ஆணையென்னும் பரியாயப் பெயருடைய தனது சிற்சத்தியான்வரும் இருவினைகளான் அவ்வுயிர்கள் இறத்தல் பிறத்தல்களைப்புரியும் வண்ணம் அவ்வாணையிற்பிரிப்பின்றிச் சமவேதமாய் நிற்பவனாகலின், அவ்வவ்வுயிர்களின் வழி ஓங்கிநிற்பதாகிய சிற்சத்தி - சிவகாமி என வேறுநிற்கின்றவனாகியும், ஆன்மாக்கள் இறத்தல் பிறத்தல்களைப் புரியும்வண்ணம் செய்வதாகிய ஊனநடனமும், அவைநீங்கு மாறு செய்வதாகிய ஞானநடனமும் ஆகிய தாண்டவங்களை, அந்தச் சிவகாமிகாண மன்றினுள் நின்று செய்து மகிழ்கின்றவனாகியும் இருக்கின்றனன். இவ்வண்ணம் சிவகாமியார்காண சிவன் ஆடுகின்றவனாகவும், சிவகாமி - அவனாடலைக் கண்டுமகிழ்ந்து நிற்கின்றவனாகவும் பேதமாகக்காணப்படுதலால் அவர்களை, நீ அபேதம்

செய்திட அறிவையோ? என்பார் - அபேதமே செய்திடுவாய்?— என்றும், உயிர்களின் வழி உடலுயிர் கண்ணருக்கன் அறிவொளிபோல் பிரிவரும் அத்து விதமாய், பிருதிவி முதலிய எண்வகை வடிவங்களை உடையவனாய் இங்ஙனமான இருவகை நடனமும் செய்தருளும் "அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வன், ஒன்றினுந்தோய்வின்றித் தானே சுயம்பிரகாசமாய் நிற்குந் தன்னுண்மையில் சிவம் எனவும், உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய் இவ்வாறு உயிர்களின்வழி நிற்குத்தன்மையில் சத்தி எனவும், நாதான்மியத்தான் இரு திறப்பட்டு, பின் ஐந்தொழில் செய்யுந் தன்மையில் பதியெனப் பெயர்பெற்றுநிற்பனென்பது — சிவாகமநூற் றுணிபாகலான், நீ அச்சிவசத்திகளைப் பேதாபேதஞ் செய்வையோ? என்பார் - எண்ணுறும் ஐம்பூதமுதல் எட்டுருவாய் நின்றானை, நீ பேதா பேதஞ்செய்வாய்? — என்றும், "நிலம் நீர் நெருப்பு உயிர் நீள் விசும்பு நிலாப்பகலோன், புலனாயமைந்தனோடு எண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான், உலகு ஏழெனத் திசைபத்தெனத் தான் ஒருவனுமே, பலவாகி நின்றவாதோணோக்கம் ஆடாமோ" என்ற திருவாசகப்படி எல்லாமாய் நின்று சிவசோதியாயும், சிவசத்தியாயும், பசுபதியாயும் எல்லாவுயிர்களையும் ஆண்டருளும் அவனன்றி ஒரு பொருளும் இல்லையாகலான் — நீ அவ்வுண்மை நிலையை அறியாய் என்பார் - எவ்வுலகில் எத்திறமும் மாதேயும் பாகன் இலச்சினையே – என்றும், உயிர்களை மீண்டும் ஆணவவிருள் அணுகாவண்ணம் தானே சுயம்பிரகாசமாய் சிவமென விளங்கும் காரணமும், உயிர்கள் - மீண்டும் ஆணவவிருளை அணுகாவண்ணம் அவ்வுயிர்களின் வழி சத்தி என நிற்கும் காரணமும், ஆணவ இருள்— உயிர்களை அணுகாதிருத்தற்கும், உயிர்கள் ஆணவ இருளை அணுகாதிருக்கும் ஐந்தொழில் செய்தாலன்றி வராவாகலான் அவைகூடுமாறு ஐந்தொழில் செய்யும் காரணமும், ஆகமப்பிரமாணத்தானும், அனுமானப் பிரமாணத்தானும், காட்சிப்பிரமாணத்தானும் முறையே காணக்கிடத்தலின், இம்மூவகைப்பிராமணங்களால் அம்மூன்றுகாரணங்களையும் உணர்ந்து மும்மலச் செய்கைகளை நீ யொழிப்பதொழிந்து, ஆகமப்பிரமாணத்தைப் போதிக்கவல்ல ஆணவமலச் செயலையும், அனுமானப் பிராமணத்தை அபேதஞ் செய்யவல்ல கன்மமலச் செயலையும், காட்சிப் பிரமாணத்தைப் பேதாபேதஞ் செய்யவல்ல மாயாமலச் செயலையும்செய்யத் தலைப் படுவையாயின் அதற்கு யாதேனும் காரணம் இருக்கின்றதா! யாதேனும் அடையாளம் இருக்கின்றதா! யாதேனும் பிரமாணம் இருக்கின்றதா! யாதொன்றும் இல்லையே

என்பார் — யாதேனுங் காரணத்தால், பேதமேசெய்வாய், அபேதமேசெய்திடுவாய், பேதாபேதஞ் செய்வாய் பின் என்றும், ஆகலின் மேலேசொல்லியபடி - எவ்வுலகில் எத்திறமும் மாதேயும் பாகன் இலைச்சினையே நின்றபடியைக்கண்டவர், மும்மலச் செயலினின்றும் பேதப்பட்டு, சிவனருளாகிய சக்தியோடு அபேதமாய்க் கலந்துநின்று, சிவனைப் பேதாபேதஞ்செய்யாது அவனுடனாய் நிற்கும் நிறத்தை (தன்மையை)த் தெரிந்து அந்நிலையிலேயே நின்றிடுவர், அத்தன்மையைத் தெரியும் வன்மையில்லார், சிவத்தோடு பேதப்பட்டு, மலத்தோடு அபேதமாய், எண்பத்து நான்குலக்ஷம் பேதமாகிய பேதப்பிறவிகளில் நின்றலைவர் என்பார்— நின்றபடி நின்றவர்கட்கன்றி நிறந்தெரியா என்றுங்கூறினார்.

நின்றபடிநின்றவர்கட்கன்றி நிறந்தெரியா, என்பதில் தெரியா என்னும் அவாய் நிலைபற்றி - நின்றவர்கட்குத் தெரியும் என்று வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாக்களில் உந்தியாரில் - “சென்றநெறியெல்லாம்” என்றதனை – யாதேனுங் காரணத்தால் எவ்வுலகில் எத்திறமும் என்றும், “செந்நெறியாம்படி” என்றதை - மாதேயும் பாகன் இலச்சினையே என்றும், “நின்றபரிசு” என்றதனை – பெண்ணுற நின்றாடும்பிரான் என்றும், மன்றினுள் நின்றாடல் மகிழ்ந்தானும் என்றும், எண்ணுறும் ஐம்பூத முதல் எட்டுருவாய் சென்றுடனே நின்றானும் என்றும், (இவையே) நின்றபடி என்றும், “அறிந்து” என்றதை - (அங்ஙனம் நின்றபடியை நின்றறிந்தவர்களைப்போல நீயும் அறிந்து என்று உடன்பாட்டு முகத்தாற்கூறப்படுவதனை,) எதிர்மறைமுகத்தான் நின்றவர்கட்கன்றி நிறந்தெரியா என்றும், “நீ செயல் செய்யாதே” என்றதை – (நின்றவர்கட்கன்றி நிறந்தெரியா என மேலே எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறியதுபோல் மீண்டும்) பேதமே செய்வா யபேதமே செய்திடுவாய் பேதாபேதஞ்செய்வாய் பின் என்றுங் கூறினார்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டால் “சென்றநெறியெல்லாம்” என்றது - சத்திசென்ற நெறி என்றும், “செந்நெறியாம்படி நின்றபரிசு அறிந்து” என்றது – சத்திசென்ற அந்நெறியெல்லாம் பெண்ணுற நின்றாடும்பிரானாகிய பரசிவன் சிவமாயும் சத்தியாயும் பதியாயும் நின்று தனது நெறியே யாக்கிய அந்நெறியை அறிந்தென்றும், “நீசெயல் செய்யாதே என்றது” - (நமது செயல் ஒழியும் பொருட்டு மன்றினுள்நின்று ஐந்தொழிலை இறைவன் செய்கின்றான்) ஆதலினால் பேதமே செய்வாய் அபேதமேசெய்திடுவாய் பேதா பேதஞ் செய்வாய்

பின் என்றுங் கூறிய உண்மையை உணரவேண்டுமென்க. (37)

38. பொற்கொழுக் கொண்டு வரகுக் குழுவதென்
அக்கொழு நீயறிந் துந்தீபற
அறிந்தறி யாவண்ணம் உந்தீபற.

எ-து. உந்-யார் என் எனின் – "நீ செயல் செய்யாதே" என்று மேலேசொல்லியதனை அனுவதித்துக் கூறிற்று.

(இ-ள்.) "சென்ற நெறியெல்லாம் செந்நெறியாம் படி எவ்வுலகில் எத்திறமும் மாதேயும் பாகன் இலச்சினையே" என்று அறிதலாகிய அப்பொற்கொழுவினை அறிந்து கொண்டு பேதம் அபேதம் பேதாபேதமாக எண்ணிச் செய்யும் செயலை அறியாவண்ணம் (இருத்தலாகிய) அந்தக் கொழுவை (காரை)யும் அறிந்தவனா யிருக்க, பொற்கொழு வினைக்கொண்டு வரகை விதைப்பதற்கு உழுவார் போல எப்பொருளிலும் மாதேயும் பாகனைப் பலனாகக் கொள்ளுவ தொழிந்து அப்பொருள்களில் உழல எண்ணுவது என்ன அறிவுடைமை என்க.

பொற் கொழு (என்னும்) அக்கொழு நீ யறிந்து கொண்டு அறியாவண்ண (மும்) அறிந்து வரகுக்கு உழுவதென் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

சென்ற நெறி யெல்லாம் என்று மேலே கூறிய உந்தியின் பொருளை, ஈண்டுஉவமை முகத்தால் விதந்து கூறிய தென்க.

நீ சிவமாகவே யிருக்க எண்ணங் கொண்டவனல்லவோ என்பார்– நீ என்றும், அவ்வெண்ணத்தின் படியே சிவமாக்க வல்லது சிவமே என்பார் — அக்கொழு என்றும், அச்சிவம் இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்று நீங்கி நிற்கும் இயல்புடைய தென்பார் - பொற்கொழு என்றும், பேதம் அபேதம் பேதா பேதமாக அறிவது பயனறியாத சிற்றறிவின் செயலென்பார்– வரகுக்குழுவதென் என்றும், சிற்றறிவின் செயலொழிந்து பொற்கொழுவாகிய சிவச்செயலால் சிவமாகவே யிருத்தல் அறிவதுமன்று அறியாதது மன்று என்பார் — அறிந் தறியாவண்ண மென்றுங் கூறினாரென்றுங் கொள்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்

86. சிவமே சிவமாக யானினைந்தாற் போலச்
சிவமாகி யேயிருப்ப தன்றிச் - சிவமென்
றுணர்வாரும் அங்கே உணர்வழியச் சென்று
புணர்வாரும் உண்டோ புவி.

(எ-து.) ஒருபொருளும் ஆகாத சொரூப இலக்கணமுடைய பரசிவமே, யான் மன்றினுள் நின்றாடல் மகிழ்ந்தானாகவும், எண்ணுறும் ஐம்பூதமுதல் எட்டுருவாய் நின்றானாகவும், நினைந்ததுபோல, மாணவனே! எண்வடிவங்களுள் ஒன்றாயிருக்கின்ற நீயும் அச்சிவமாகியே யிருத்தல் வேண்டும். அவ்வண்ணமல்லாமல், இவ்வுலகிலுள்ள முத்தான்மாக்கள் முத்திக்காலத்திலே தம்மில் சிவத்தை வேறாகக்கண்டு இது சிவமென்று அறிகின்ற வரும், (அதுவல்லாமல்) தங்களுக்குள்ள அறிவு, கெட்டுப்போம் வண்ணமாக தங்களோடு கலந்திருக்கின்ற சிவனறிவோடுசென்று ஒன்றுபட்டுக் கலந்திருப்பவரும் உண்டோ, இல்லை என்பதாம்.

நிலமுதலிய எண்வகைப் பொருளில் சிவன்கலந்திருப்பது உண்மையாக, அப்பொருள்கள் அச்சிவத்தைக் கண்டதுண்டோ, அல்லாமல் அப்பொருள்கள் தமது அறிவு கெட்டுச் சிவமேயாகி செயலிறந்து நின்றதுண்டோ, இவைகள் அங்ஙனம் இல்லா தொழியினும், சிவமாவது – அப்பொருள்களை வேறு நின்று அறிவதுண்டோ, அன்றி அப்பொருள்களோடு கலந்து தான் கெட்டுப் போதலுண்டோ, மற்றென்னெனின் - சிவனை – அவ்வுயிர்கள் கலந்து அறிந்தது மில்லை, உயிர்களைச் சிவன் கலவாதிருந்தது மில்லை, அவர்களிடத்தில் சங்கற்பவிகற்ப ரூபமாய் விளையும் வினைகளை அறியாதிருந்தது மில்லை. உயிர்கள் இருவினைகளை யியற்றாதிருந்தது மில்லை.

இதனுண்மையாதெனின், - "பெத்த முத்தியிரண்டினும் ஆன்மாவால் விடயிக்கப்படும் விடயங்களை முதல்வன் உடனின்று விடயிப்பன் என்பதுஉம், பெத்தத்தில் அவன் (இறைவன்) இவனாய் (ஆன்மாவாய்) நின்று விடயித்தலின் விடயங்கள் அவனு (இறைவனு)க்கன்றி இவனு (ஆன்மாவு)க்கும், முத்தியில் இவன் (ஆன்மா) அவு(சிவ) னாய் நின்று விடயத்தலின் அவ(சிவ னொழிந்த விடயங்களெல்லாம் இவனு (ஆன்மாவு)க்கின்றி அவ(சிவ)னுக்கும் ஆயின என்பதுஉம் இனிதுவிளங்கும்" என்று சிவஞான போதம், 11-ம்-சூத்திரம், ஏகமாய் என்னும் திருவெண்பாவுக்கு ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் அருளியிருக்கும் உண்மையே இதன் உண்மையாமென்க.

இவ்வுண்மையான் – யான் சிவமே சிவமாக நினைந்திருக்கின்றே னாகலின் இம்முத்திநிலையில் அச்சிவ னொழிந்த விடயங்களெல்லாம் எனக்கில்லாமல் சிவனுக்காயின. என்னைப்போல் நீயும் சிவமேசிவமாக

இருப்பையாயின் அது முத்தி நிலையாம், அந்நிலையில் எத்திறமும் மாதேயும் பாகன் இலச்சினையே தோன்றும். அங்ஙனம் தோன்றும் பொழுது உன்னைச் சிவனுணரவேண்டியவனே யன்றி, நீ சிவனை உணர வேண்டியதில்லை என்றும் உன்னைச் சிவன் உணர வருங்காலத்து, சிவன் உன்னைப் புணர்ந்திருப்பவனே யன்றி நீ அவனைப் புணர்ந்திருப்பவனல்லன் என்றும் அறியக்கிடக்கின்றன.

ஆகவே, மாணவகனே! நீ பொற்கொழுக்கொண்டு வரகுக்கு உழுவார்போல, மாதேயும் பாகனை விட்டு உலகிற்காணப்படும் பொருள்களில் பேதம் அபேதம் பேதா பேதம் என்னுஞ் செயலைச் செய்வதாகிய உழவுத்தொழிலை யொழித்து சிவமே சிவமாக இருக்கும் அக்கொழுவைக்கொண்டு எவ்வுலகில் எத்திறமும் மாதேயும் பாகனைக் கொள்வாயாக என்று மாணவகனுக்கு அறிவுறுத்திய வாறாம்.

இத்திருவெண்பாவில், உந்தியாரில் – "பொற்கொழுக் கொண்டு" என்றதை - சிவமே சிவமாக யான் நினைந்தாற்போல என்றும், "அக்கொழு நீ அறிந்து" என்றதை – சிவமாகியே யிருப்பது என்றும், "அறிந்தறியாவண்ணம்" என்றதை - அன்றிச்சிவ மென்றுணர்வாரும், அங்கே வுணர்வழியச் சென்று புணர்வாரும் உண்டோ புவி என்றுங்கூறினார். வரகுக்குழுவதென் என்றதும் புணர்வாரும் உண்டோ என்ற பொருளிற்றானே யடங்கு மென்க.

சிவமே சிவமாக நினைத்தல் அருமையுடைத்தாகலின் அதனைப் பொற்கொழு என்றும், மாணவகன் அடையவேண்டியதும் அந்நிலையே யாகலான் அதனைச் சிவமாகியே யிருப்பது அக்கொழு என்றும், சிவமென்றுணர்தல் என்பதும் உணர்வழியச் சென்று புணர்தல் என்பதும் பயனற்ற செயலாகலின் அதனை வரகுக் குழுவது போலென்றும், உவமை முகத்தால் விளக்கினாரென்க.

சென்ற நெறி யெல்லாம் செந்நெறியாம் படி நின்ற பரிசு என்றதனை – சிவமே சிவமாக யான் நினைத்தாற்போலச் சிவமாகியே யிருப்பது என்றும், நீ செயல் செய்யாதே என்றதனை - அங்கே சிவமென்றுணர்வாரும், உணர்வழியச் சென்றுபுணர்வாருமுண்டோ என்றும் முன்னுந்தியாரை அனுவதித்துக் கூறினாரென்க. அங்கே என்றது – முத்திநிலை.

36. அது இது என்னா அணைந்தறி வாகும்
அது இது என்றறிந் துந்தீபற
அவிழ்ந்த சடையானென் றுந்தீபற.

எ-து உந்-யார் என்—எனின் — அது இது என்றறிவ தொழிந்து அனைத்தையும் சிவமே என்று அறிதல் வேண்டு மென்று கூறிற்று.

(இ-ள்) அது இது என்று சுட்டறிவால் சுட்டி அறிந்தன வாகிய நில நீர் முதலிய சுட்டுப் பொருள்களெல்லாம், ஞான சொரூபியாகிய விரிந்த சடையானது திருவுருவமே யாகு மென்று அறிந்து அப்பொருள்களை அது இது என்று அறியும் சுட்டறிவை யொழி வாயாக என்க.

அது இது (என்றறியும்) அனைத்தும் அறிவு (ஆகிய) அவிழ்ந்த சடையானாகு மென்றறிந்து அது விது வென்னா (தொழிக) என்று கொண்டு கூட்டுக.

இது வேதாந்தப் போலிகளது கூற்றை மறுத்த தென்க.

போலிவேதாந்திகள் அது இது என்று சுட்டியுறிப்பட்ட இவ்வுலகினை சிவனுடைய வடிவமென்றறியார், அது இது என்று அறியத்தக்க இவ்வுலகு நாமரூபத்தோடு கூடியிருப்பதால் பொய் யென்றறிவார். அஃதேபோல் அனைத்தறிவும் சிவமென்று அறியார், அனைத்தறிவும் ஆன்மாவென்றே அறிவார். அனைத்தறிவும் ஆன்ம அறிவேயாகலின் அந்த அறிவாகிய பிரமமே இந்த ஆன்மா வென்று சிரவண மனனாதிகளால் பிரஹ்மானு சந்தானம் கைவரப் பெற்று அவிழ்ந்த சடையானை யிழந்து சரீரத்திற் புக்கிருந்து பிராரத்தானுப வத்தை அனுபவித்து வாழ்நாளை வீழ்நாளாகக் கழித்து இயமனுலகம் புக்கிருப்பர்.

சித்தாந்திகளாகிய வேதாந்திகள்—அது இது வென்று காணப்பட்ட இவ்வுலக வடிவம் சிவவடிவ மென்பர். அனைத்தறிவும் சிவ மென்றறிவர். அது இது என்றறியும் அனைத்தறிவிலும் சிவனிருத்தலால் என்னறிவிலும் சிவனிருக்கின்றான் என்றறிந்து அது நான் என்பதாகிய சோஹம்பாவனையால் பந்தம் அவிழ்ந்து, அவிழ்ந்த சடையானைப்பெற்று, தமதுடம்பை அவனுக்குக் கோயிலாக்கிக் கசிந்துருகுந் தொண்டியற்றிச் சிவானுபவிகளாய் எந்நாளும் எவ்விடத்தும் வாழ்வர் என்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

85. அதுஇது என்றும் அவன்நானே என்றும்
அதுநீயே ஆகின்றாய் என்றும் - அதுவானேன்
என்றுந் தமைஉணர்ந்தார் எல்லாம்இ ரண்டாக
ஒன்றாகச் சொல்வரோ உற்று. (1)

தமையுணர்ந்தாரெல்லாம் உற்று இரண்டாக ஒன்றாகச் சொல்வரோ எனக் கூட்டுக.

(எ-து) பிரம மென்று சொல்லப்படும் அது—ஆன்ம அறிவென்று சொல்லப்படும் இதுவேயாமென்றும், நான் என்பதை அப்பிரம மென்றும், அப்பிரமமே நீயாகின்றாய் என்றும், பிரமம் நான் ஆயினேன் என்றும், ஆன்மாக்களாகிய தமது உண்மை நிலையை உண்மையாக உணர்ந்த சிவஞானிகள் சிவத்தைப் பொருந்தி அது இது என்றும், அது நான் என்றும், அது நீ என்றும் இப்படி இரண்டாகவும் அது ஆனேன் என்று இப்படி ஒன்றாகவும் சொல்லுவார்களோ, சொல்லார் என்பதாம்.

சத்துப்பொருளு மாகாது, அசத்துப் பொருளு மாகாது சத்தோடு சார்ந்த காலத்து சத்துப்பொருளே யாயும், அசத்தோடு சார்ந்திருந்த காலத்து அசத்துப் பொருளேயாயும் இருக்கும் தமது உண்மையை அனுபவமுகத்தாலுணர்ந்தவர், சத்துத்தன்மையே தமக்கு இயல்பாகவுடையதாகவும் அன்றி அசத்துத்தன்மை தமக்கு இயல்பாகவுடையதாகவும் இப்படி இரண்டாகவும், இருதன்மை யுடையோமல்லோம், எப்பொழுதும் ஒரு தன்மையே யுடையோம் என்று இப்படி ஒன்றாகவும் இரண்டாகவும் சொல்லத்துணியார் என்பார்— தமையுணர்ந்தோரெல்லாம் உற்று இரண்டாக ஒன்றாகச் சொல்வரோ என்றார்.

பிரஜ்ஞானம் பிரஹ்மம் என்னும் வாக்கியத்தை அது இது என்றும், அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் வாக்கியத்தை அவன் நானே என்றும், தத்துவமசி என்னும் வாக்கியத்தை அது நீயேயாகின்றாய் என்றும், அயமாத்ம பிரஹ்மம் என்னும் வாக்கியத்தை அதுவானேன் என்றும் கூறியவாறாமென்க. இந்த நான்கும் வேதாந்த மஹாவாக்கியங்க ளெனப்படும்.

இந்நான்கனுள் உபதேச வாக்கியமாயுள்ளது - தத்துவமசி என்பதாகும். இது சிவமாகியே யிருத்தலாகிய சோஹம் (சிவோகம்) பாவனையைக் குறித்ததா மென்க. அஃதாவது — உயிரானது “உடம்பே நானென்றும், அது நீங்கியவழிப் பிரமம் நான் என்றும், இங்ஙனம் விபரீதமாகவுணர்வுறும், அவ்வா றுணராது சுட்டுணர்வுட்பட்ட உடம்புமுதலிய தொகுதியாகிய அப்பாசமும் நானன்றென்றும், சுட்டுணர்விறந்து மேம்பட்டுநின்ற அப்பதிப்பொருளும் நான் அன்றென்றும், இரண்டற்கும் வேறெனக்கண்டுவேறாகிய பாசத்தை மேற்கூறியவாற்றால் ஒருவி, ஏனைப்பதிப்பொருள் வேறாயிருப்பினும்

வியாப்பிய வியாபகபாவகத்தால் கண்ணொளியும் ஞாயிற்றினொளியும் போல வேற்றுமைசிறிதுந் தோன்றாதவாறு ஒற்றித்து நிற்றற்குரிய தன்னது கசிந்ததொண்டினையும், உள்ளத்தே இறைவன் நின்ற கலப்பினையும் நோக்கிநின்று (கருடோகம் பாவனை போலச்) சிவோகம்பாவனை ஒருவன் செய்யப்பெறுவானாயின், அக்கருடன் அம்மாந்திரீகனுக்கு வேறாதலின்றி அத்துவிதவாய்த் தோன்றி விடத்தை நீக்கித் தெளிவு செய்யுமாறு போல, சிவபிரானும் இவனில் வேறாதலின்றி அத்துவிதமாய்த்தோன்றி மலங்கள்முழுவதும் நீக்கிச் செய்வன். பழைய வேதாந்தமும் அது நானானேன் என்னப் பாவிக்கச்சொல்லுவதும் இப்பாவனையே என்க.

"தொண்டாவது - சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய உயிர் கழிபாமு நானல்லேன் எனக்கருதியவழி முன்போல முனைத்தலின்றி ஒங்குணர்வினுள் அடங்கி அதன் வழித்தாய் நிற்றல், முனைத்து நின்றுசெய்யும் உலகத்தொண்டில் நீக்குதற்குக் கசிந்த தொண்டென விசேடித்தார்" என்று ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சோஹம்பாவனைக்கு இவ்வாறு வுரைகூறியுள்ளார்.

இங்ஙனங்கூறிய சித்தாந்தவாக்கியார்த்தமாகிய தெளிவுரையால் வேதாந்தமஹாவாக்கியத்திற்குப் பொருள்கொள்ள அறியாது, சீவனுடைய பிரஜ்ஞையையும், சீவனுடைய அகங்காரத்தையும், சீவனையுமே பிரமமாகவும், சீவப்பிரமமே வியாபகப் பிரமமாகவும் பொருள்கொண்டு மஹாவாக்கியத்தை அனுவாக்கி இடர்ப்பட்டுப் பிரமஹத்தி செய்கின்றனர். அந்தோ! பாவம்! பாவம்!

சூரியனுடைய ஒளி - கண்ணொளியினும், அவ்வொளிக்கு இடமாயுள்ள சூரியனது உருவம் - கண்ணுருவத்தினும், இவ்விரண்டையுமுடைய சூரியன் - கண்ணினும், சூரியனது ஒளிவியாபகம் - கண்ணொளி வியாபகத்தினும் முறையே அடங்கப் பெறுமாயின், சீவனுடைய பிரஞ்ஞையே - பிரஹ்மமாயும், அகங்காரமே - பிரஹ்மமாயும், சிவனே - பிரஹ்மமாயும், இம்முறையாக பிரஹ்மம் அடங்கப்பெற்று சீவனாகிய பிரஹ்மத்தின் வியாபகமே - பிரஹ்ம வியாபகமாகப் பிரகாசிக்கு மென்பதில் ஐயமின்று.

இதனால் சூரியனைப்போலும் அகண்டாகார சுயம்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிப்பது பிரஹ்மம் என்றும், கண்ணைப்போலும் பிரகாசிப்பது சீவன் என்றும் சிவனுடையது என்னறிவதென்றும் சிவனவனது என்செயலதாகின்றது என்றும் அவையிற்றைத் தன் செயலாக் கொள்ளாமைதான் என்றுங்கூறிப் போந்த பொற்கொழுவாகிய

அக்கொழுவைக் கொண்டு சோஹம் பாவனைக்குக்கூறிய சித்தாந்த அர்த்தத்தை மனத்துள் வைத்து அத்வைதானந்தத்தைப் பெறுவரே யன்றி அது இது என்றும், அது நானே என்றும், அது நீயே யாகின்றா யென்றும், அதுவாயினே னென்றும் பொற்கொழுக்கொண்டு வரகுக்குக் குழுவது போல சிரவண மனனத்தால் உழுது உழுது நியத்தியாசன நிட்டைகளால் சீவனைப் பிரஹ்மமாகக் கொள்ளுதலாகிய வரகுக்கு உழார் தம்மை உள்ளவாறுணர்ந்தவரென்பார் - இரண்டாக ஒன்றாகச் சொல்வரோ உற்று என்றார்.

மாணவகனே! சோஹம் பாவனையானது – சிவமே சிவமாக யான் நினைத்தாற்போலச் சிவமாகியே யிருப்பதென்று கூறியதே யாமென்றும், அத்வைதானந்த மென்றதும் அது வேயாமென்றும், இதுதான் சோஹம் பாவனை யென்னும் பொற்கொழுவாற் பெறத்தக்க பயன் என்றும், இந்தப் பொற்கொழுவால் அது இது - அவன் நான் – அது நீயே - அது வானேன் என்று சிரவணமனனங்களைச் செய்து பிரமத்தைப் பெறாது சீவனைப்பிரமமாகப் பெற்றது – பொற்கொழுக் கொண்டு வரகுக்குழுது வரகினைப்பெற்றதுபோலென்றும் அறிவாயாகவென்று கூறியவாறாம்.

இனி, நாம்செய்யும் சோஹம்பாவனையினாலேயே சிவமாகியே யிருத்தல் கூடுமெனின், பாவனாதீதம் சிவம் என்றது பொய்யுரையாய்ப்போமே என்னும் ஆசங்கை

(அ-ள்) (எ-து.) உன்னுடைய வயிற்றின்கண்ணே வாழ்ந்துகிடப்பனவாகிய கீடமுதலிய உயிர்கள் தோன்றி அங்கு சுகதுக்கங்களை நின்றனுபவித்து, பின் அழிவதாகிய செயற்பாடுகளெல்லாம், உன்னுடையன வென்று அவைகளோடுகூடி அனுபவித்து வருகின்றனையோ, அஃதேபோல், எல்லாமாய் அல்லவுமாய் உடனுமாய் நின்ற சிவன்பால் அனாதியாய் அந்தமாதியை யடைந்துவரும் உயிர்கள் - இவ்வுலகில் இறத்தலும் பிறத்தலுமாகிய செய்ல்களைப்பெற்று வருகின்றன. சிவன் அச்செயல் உடையவனல்லன் என்பதாம்.

செவ்வையேநின்ற சிவன்பால், மன்னுயிர்கள் இங்கு அழிவதுவும் ஆவதுவும் அன்னவகையேகாண் எனக்கூட்டுக.

உன்னைப்போலும் கடவுள், உனது உதரம்போலும் கடவுளுக்கு இவ்வுலகம், கீடம் போலும் மன்னுயிர்கள், உதரத்திற்கிடக்கும் கீடங்கள் இறத்தல் பிறத்தல்களைப் புரிதலை நீ உடையனல்லாதது போல

சிவன்பாலுள்ள நீ இங்கு அழிவதும் ஆவதுவும் அவன் உடையவனல்லன் எனப் பொருள்கொள்க.

உன்னுதரத்தே கீடம் இருப்பதாயினும் நீ கீடம் ஆகாமையும், அதனுடைய அனுபவம் உனக்கில்லாமையும் கண்கூடாய் அறியக்கிடக்கின்றமைபோல, உனக்கும் சிவமாகிய பிரமத்துக்கும் உள்ள அனுபவமாகலின், கீடமாகிய நீயா பிரமம் நான் என்று சொல்லுந் தரமுடையை. இவ்வேற்றுமையுணர்ந்து பிரமம் நானென்று கூறாதொழிவாயாக என்று இத்திருவெண்பாவால் அவன் நானே என்பதனை மறுத்ததாமென்க.

இனி அது நீயேயாகின்றாய் எனுங் கூற்றைமறுக்க எழுந்தது வருந்திருவெண்பா என்க. (3)

(88) (எ-து.) பிருதிவிமுதலிய தத்துவங்களாய்ச் சிவனேநின்றாலும், உயிர்கள் – தத்தங் கன்மத்துக்கீடாய் வரும் சுகதுக்கரூபமான விஷயங்களை அறிந்து நுகர்வதற்கு அவ்வுயிர்களுடைய அறிவாய்ச் சிவனேநின்றாலும், உயிர்களுக்கு வரும் சுகதுக்கங்கள் அவனவனது வென்னும் முன்னிலைகளின் வழியாய் வருவனவேயன்றி வேறன்மை யானும், அச்சிவனன்றி அச்சுகதுக்கங்கள் அம்முன்னிலைகளின் வழி வாராமையானும், அது நோக்கி அச்சிவனே ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் அலியாகவும் நின்றானும், இவ்வாறு எல்லாமாய் நின்றானும், அவைகளினாலெல்லாம் காணப்பெற்றுப் போற்றுமாறின்றி நின்றானும் அச்சிவனேகாண் என்பதாம்.

உயிர்களின்பொருட்டே சிவன் பூத (தத்துவ)ங்களாய் நின்றான், ஆண்பெண் அலியெனப்படும் பவுதிகங்களாய் நின்றான், இங்ஙனமான பூதபவுதிகங்களால் நுகரப்படும் பயன்களை நுகர்தற்கு உயிர்களறிவாய் நின்றான். அங்ஙனம் சிவன் மூவகையுமாய் நின்றும் தன்னை எவைகளும் எவ்வாற்றானும் அறியாவண்ணமும் நின்றான. இவ்வண்ணம் நிற்கவல்ல சிவமாய் விளங்கும் பிரமமாகிய அது நீயே ஆகின்றாயென்பது யாது அனுபவங்களுண்டோ? முன்னைத் திருவெண்பாவில் கூறியவாறு கீடமாய்க்கிடக்க வல்ல நீயா பூத பவுதிகங்களாயும் அறிவாயும் நிற்கவல்லாய்? நீ வல்லனாகாய். அச்சிவனே காண் என்று இவ்வுண்மையையுணர்ந்து அது நீயே ஆகின்றாய் என்று கூறுவதை நீ கூறாதொழிவாயாக என்று இத்திருவெண்பாவால் மறுத்ததா மென்க.

இனி அதுவானேன் எனுங்கூற்றை மறுக்க எழுந்தது வரும் திருவெண்பா வென்க. (4)

(89) (எ-து.) மாணவகனே! இப்பொழுது என்னைக் கண்டவனாயிருக்கின்றனை யல்லவா, கண்டவனாயிருந்தும் என்னுடைய ஆன்மநிலையைக் கண்டனையோ? இல்லை. இவ்வண்ணம் கேட்கும் அறிவுடைய நானாவது உன்னுடைய உடம்பைக் கண்டேனே யன்றி உன்னுடைய ஆன்மாவை எவ்வண்ணமாக இருக்கின்றதோ அதனைக் கண்டேனா் இல்லை. இங்ஙனம் இருவருடைய ஆன்ம நிலையைக் காணாதிருத்தற்குக் காரணம் இருவரையும் சூழ்ந்திருக்கும் மாயாகாரியமாகிய தநுவாதிகளல்லவா, நாம் நமக்குள்ளிருக்கும் ஆன்ம நிலையைக் காணாமைக்குக் காரணம் மாயாகாரியமாயிருக்குமானால், இந்த மாயா காரியத்தையும் இதற்கு முதலாயுள்ள மாயையுங் கடந்து காணத்தக்க சிவனை நாம் எங்ஙனங் காண்போம், நாம் காணாதொழியினும் வேறுயாராவது காண்பரோ? ஒருவருங்காணார். யாவரும் பெருமாயைச் சூழலில் உள்ளவராகலினென்க. சிவனொருவனே, மாயையினின்றும் மாயாகாரியங்கள் தோன்றுமாறு செய்யவல்ல அருளைப் பாகத்திலுடையவன். ஆகலான் அவ்வுமை பங்கனே பூதங்களையுங்காண்பான். பூதகாரியங்களையுங் காண்பான், ஆன்மாக்களாகிய நம்மையுங்காண்பான். அருமாயை ஈன்றவள் தன் பங்கனாகிய அவனைக் காண்பார் யாவருமில்லை என்பதாம்.

மாணவகனே! நான் உன்னைக் காணும்படியான உருவத்தோடு நீயிருந்தும், நீ என்னைக்காணும்படியான உருவத்தோடு நானிருந்தும் ஒருவரையொருவர் காணுந்தன்மை இழந்தருப்போமாயின், நம்மால் காணக்கூடாத அருளுருவாயிருக்கின்ற சிவனை நாம் எங்ஙனங் காணவல்லுனராவோம்; இதுதிண்ணம். நாம் பிரமமாயிருப்போமாயின் நாம் ஒருவரையொருவர் பிரமமாக அறிவோமல்லவா, நான் உன்னை சாத்தா! கொற்றா! வென்றே அறிகின்றேன், அஃதேபோல் நீயும் என்னையறிகின்றாய். சாத்தா! கொற்றா! என்று அறியும் அறிவினையுடைய நானா அதுவானேனென்றும், நீயா அது வானேனென்றுங் கூறுவது? அந்தோ! அந்தோ! இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து அதுவானே னென்று கூறும் கூற்றை நீ கூறாதொழிவாயாக.

இங்ஙனம் கூறிவந்ததனால் நாம் பிரமமாகோம் எனத் தெளியக்கிடக்கின்றமையான் நான் இதுகாறும் நீ பிரமமாகிய சிவமாதற்கு உபதேசித்ததும், அவ்வுபதேசவாக்கியத்தை நீ கேட்டுச்

சிந்தித்துத் தெளிந்ததும் நீ பிரமமாவதாகிய நிட்டை கூடாதிருத்தற்குத் தானோ எனின், அவ்வாசங்கை நீங்குதற்கன்றோ வருந் திருவெண்பா எழுந்ததென்க. (5)

(90) (எ-து.) கடலின்கண்ணே சென்று அலைகளை அலைத்து விளையாடுவதற்குரிய சாமர்த்தியத்தை ஒருவன் கைவரப் பெற்றவனாயினும், அவனுக்கு, அக்கடலினுடைய ஆழமும் நீளமும் அகலமும் இவ்வள்வினையுடைத்து என்று அறியவாராதது போல, இவ்வுலகின்கண் கசிந்த தொண்டினொடும் சோஹம்பாவனையைச் செய்த அன்புடையாரை (சிவன்) அப்பாவனைக்குள் வந்து ஆண்டுகொண்டதுமுதலிய அருட்செயல்களெல்லாம் அவர்கள் கருத்தளவுக்கு அடங்காது செய்ததேயன்றி அவர்கள் கருத்தளவில் நின்று செய்தனவன்றென்பதாம்.

நிலைகொள்ளமாட்டாத கடலின்கண் நிலையாகநின்று விளையாடுவதற்குரிய வன்மை ஒருவன் கைவரப்பெற்று, அவன் அவ்வன்மையைக்கொண்டு அவ்வளவில் நிற்கவேண்டுவனேயன்றி, அவ்வளவினைக்கடந்து இக்கடல்முழுவதும் நாம் அளந்து நம்முட்படுத்திக் கொண்டு நாமிருப்போமென்று எண்ணி அச்செயலில் தலைப்படுவானாயின் அக்கடல் அவனெண்ணியதுபோல் அளக்கமுடியுமோ? முடியா. இது அறியக்கிடத்தல்போல், சீவன் சிவோஹம்பாவனையில் நிற்குநிலையென்க. எனவே சிவோஹம்பாவனையில் சிவன் சோகம் பாவனை அளவினனாய்நின்று ஆனந்தத்தை விளைவித்து தன்னடிக்கீழ்ப்படுத்தித் தான் என்றும் ஆண்டு கொண்டிருப்பனேயன்றி அவன் கருத்து ளடங்கி அக்கருத்தால் ஆண்டு கொண்டிருக்கும் அளவினையுடையவனா யிருப்பவனல்லன் என்பார் - கருத்துக்குச் சேயனாய் அன்பரை வந்தாண்டது காண் என்றார். சோஹம்பாவனையில் இறைவன் கருத்தன்றிச்சீவன் கருத்து இல்லையாகலின் அங்ஙனங் கூறியதென்க.

இதனை, "சுயன்மாண்ட கண்ணிதன்பங்கன் எனைக்கலந்தாண்டலுமே, அயல்மாண்டு அருவினைச்சுற்றமு மாண்டு அவனியின் மேல், மயன்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகமாண்டு என்னுடைய செயல்மாண்டவா" எனவும், "வான்கெட்டு மாருதமாய்ந்து அழல் நீர் மண்கெடினும், தான் கெட்டலின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு, ஊன்கெட்டு உயிர் கெட்டு உணர்வுகெட்டு என்னுள்ளமும் போய், நான் கெட்டவா" எனவும் போந்த திருவாக்குகளானறிக. இன்னும் பலவுள.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

86. ஈறாகி அங்கே முதலொன்றாய் ஈங்கிரண்டாய்
மாறாத எண்வகையாய் மற்றிவற்றின் - வேறாய்
உடனாய் இருக்கும் உருவுடைமை என்றும்
கடனாய் இருக்கின்றான் காண். (2)

87. உன்னுதரத் தேகிடந்த கீடம் உறுவதெலாம்
உன்னுடைய தென்னாநீ உற்றனையோ - மன்னுயிர்கள்
அன்னவகையே காண்இங் கழிவதுவும் ஆவதுவும்
செவ்வகையே நின்றசிவன் பால். (3)

88. அவனே அவனி முதலாயி னானேனும்
அவனே அறிவாய்நின் றானும் - அவனே காண்
ஆணாகிப் பெண்ணாய் அலியாகி நின்றானும்
காணாமை நின்றானும் கண்டு. (4)

89. இன்றுதான் நீஎன்னைக் கண்டிருந்தும் கண்டாயோ
அன்றித்தான் நானுன்னைக் கண்டேனோ - என்றால்
அருமாயை ஈன்றவள் தன் பங்கனையார் காண்பார்
பெருமாயைச் சூழல் பிழைத்து. (5)

90. கடலலைக்கே ஆடுதற்குக் கைவந்து நின்றும்
கடலளக்க வாராதாற் போலப் - படியில்
அருத்திசெய்த அன்பரைவந் தாண்டதுவும் எல்லாம்
கருத்துக்குச் சேயனாய்க் காண். (6)

91. சிவனெனவே தேறினன்யான் என்றமையால் இன்றும்
சிவன்அவனி வந்தபடி செப்பில் - அவனிதனில்
உப்பெனவே கூர்மை உருச்செய்யக் கண்டமையால்
அப்படியே கண்டாய் அவன். (7)

(எ-து.) சுத்தம் அசுத்தம் சுத்தாசுத்தம் என்றெண்ணப்பட்ட எல்லாவுலகமும் தத்தம் மாயையில் ஒடுங்கிய காலமாகிய அவ்விடத்திலே ஒருமுதலாய், மீளவும் புனருற் பத்தியாகிய இவ்விடத்திலே சத்தசிவமாய், புனருற்பவமாகிய ஐம்பூதம், சூரியசந்திரர், ஆன்மா என்று எண்வகையாய்க் காணப்படும் அவைகளில் கலப்பான் மாறுபடாது ஒன்று பட்டிருக்கும் எண்வகை மூர்த்திகளாய், பொருளால் அவ்வெண்வகை வடிவங்களுக்கும் வேறாய், உயிர்க்குயிராதற் றன்மையால் உடனுமாய், இங்ஙனமான உருவுடைமையை எக்காலத்தும்

தனக்குரிய கடமையாகக் கொண்டிருக்கின்றவன் மாணவகனே! இதனை நீ அறிவாய் என்பதாம்.

சங்கற்ப மாத்திரையானன்றி கரணத்தால் ஆக்கல் காத்தலைச் செய்யவல்ல அவரந்தர காரணராகிய பிரமனாதியரோடு உலகமெல்லாம் தன்மாட்டுஇலயத்தை அடையுங்காலத்து, தான் ஒருவாற்றானும் அந்தத்தை யடையாது ஆனந்த சொரூபியாய் மஹாசங்காரத் தானமாகிய அந்த மஹா மயானத்தின்கண் மஹத்வடிவங் கொண்டு நின்றருளும் ஒருமுதல்வ னென்பார் – ஈறாகியங்கே முதலொன்றா யென்றார்.

சங்காரத்தால் திரோபவப் பட்டுக்கிடங்கும் உலகமெல்லாம் அந்திரோபவ எல்லை கடந்து புனருற்பவமாகும் எல்லை வந்தடுத்த காலத்து அவ்வுலகினை - முதற்காரணமாகிய மாயையினின்றும் தனது சத்தியைத் துணைக்காரணமாகக் கொண்டு, தான், நிமித்தகாரணனாய் நின்று புனருற்பவஞ் செய்யும் இயல்புடையவன் என்பார் - ஈங்கிரண்டாய் - என்றார்.

புனருற்பவமாகிய அவ்வுலகம் பலதிறப்பட்ட அண்டபிண்டங்களாய்க் காரியப்படவும், அவைகளைக் காட்சிப்புலனாய் அறிவதற்கு ஒளிவிடுங் கருவிகளாயுள்ள சூரிய சந்திரர்கள் ஒளிவிடவும், இவைகளுட்பட்டிருக்கும் ஆன்மாக்கள் பல நீக்கம் உண்டாமாறு இரு வினைகளைப் புரியவும், சுதந்தரமின்மையான் அவ்வெட்டும் தத்தங்காரியங்களைப் புரிய அவைகளில் விரவி நிற்பவனென்பார் - மாறாத எண்வகையாய் – என்றார்.

அங்ஙனம் அவ்வுருவங்களில் கலந்துநின் றியக்கும் அந்நிலை ஒன்றாய் வேறாய் உடனாயிருத்தலாகிய அத்வைத நிலையென்பார் - மற்றிவற்றின் வேறாய் உடனாயிருக்கும் உருவுடைமை – என்றார்.

சங்காரமும், புனருற்பவமுமாகிய அந்தமாதிகளுக்குரிய பாசம் அநாதிநித்தமாகலின், அந்தப்பாசத்தைத் தனது சத்தியாற் படைத்து, அவைகளோடு அத்துவித நிலையாற் கலந்துநின்று அம்பிகையோடு காத்தல் அவனது கடனாக என்றும் உளன் என்பார் - என்றுங் கடனாயிருக்கின்றான்காண் – என்றார்.

கடவுட் டன்மையுடையான் சங்கார கருத்தாவாகிய சிவனொருவனே என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற - ஈறாகியங்கே முதலொன்றாய் ஈங்கிரண்டாய் – என்றும், அத்வைத இலக்கணத்தான் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாயிருப்பதே கடவுளிலக்கணம் என்பது

தோன்ற - மாறாத எண்வகையாய், மற்றிவற்றின் வேறாய் உடனாயிருக்கும் உருவுடைமை - என்றும், எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாயிருக்கும் அவ்விலக்கணமுடைய கடவுளுக்கு எல்லாவுயிர்களையும் இயக்கி, அங்ஙனம் இயக்கும் வகையானே இயங்கும் உயிர்களோடு ஒன்றாய் அவ்வுயிர்கள் அறிவினைப்பிரகாசப்படுத்தி, அவ்வறிவுகளான் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களைச்செய்து அப்பொருள்களில் தான்வேறு நின்று அப்பொருள்களை அவ்வுயிர்கள் நுகரும்வண்ணம் காட்டி, காட்டியபின்னர் அப்பொருள்கள் ஆன்மாக்கள் அறிவிற்புகவும், புக்க அலைகளில் விழைவும் வெறுப்புந்தோன்ற, தோன்றிய அவ்வழியானே தான் உடனாய்நின்று அப்பொருள்களை நுகர்வித்தலே பரம்பொருளாயிருக்கும் கடவுளுக்குப் பொருளுடைமை என்பது தோன்ற - என்றுங் கடனாயிருக்கின்றான் காண்-என்றும் கூறினார்.

இதனால் சிவனொருவனே, முழுமுதற்கடவுளெனவும், அவனே எப்பொருளிலும் நிறைந்து எல்லாம் செய்தும் எல்லாம்செய்வித்தும் வருகின்றவ னெனவும், அங்ஙனம் செய்தல் பேரருளுடைமையால் எனவும், செய்தலும் செய்வித்தலுமாகிய அச்செயல் பாவனாதீதமேயன்றி பாவனைக்கு எட்டியதன்றாகலான், அச்செயல் செய்வானாகிய அவனும் பாவனாதீதனே எனவும், பாவனாதீதனாகிய அவன் சோஹம்பாவனையால் இவனாதல் - தன்வயத்தனாதல் என்னுங் குணமுடைமையாலெனவும் விளக்கினன்மைகாண்க.

தன்வயத்தனாதல் எனவே - கண்ட வையல்லேன் நான் என்று அகன்று, காணாக் கழிபரமும் நானல்லேன் எனக்கருதிக் கசிந்த தொண்டினொடும் நிற்பார்க்கு - உள்த்தவன்றான் நின்ற கலப்பென்க. கசிந்த தொண்டென்றதனை - முன்னர் உரைத்திருக்கின்றோம்.

இத்தன்மையாகிய கடவுட்டன்மையை யுடைய பிரமமாகிய அது - அத்தன்மையில் ஒரு சிறிதும் எய்தப்பெறாது அப்பிரமத்தின் அருளுடைமையையே என்றும் எதிர்பார்க்குந் தன்மையை யுடைய இது வென்னும் சீவனாதல் எங்ஙனம் கூடும்? கூடா ஆகலான் இவ்வுண்மையை யறிந்த நீ அங்ஙனம் கூறாதொழிக என்றறிவுறுத்தி இத்திருவெண்பாவால் அது இது என்பதனை மறுத்ததாமென்க.

இனி, அவன் நானே எனுங் கூற்றை மறுக்க எழுந்தது வருந்திரு வெண்பா வென்க. (2)

இதனால் - சிவோஹம்பாவனை கூடுநிலையில் பாசத்தோற்றங்களுமாண்டு, பசுபோத முங் கெட்டு, அருட்போத மேலிட்டு அருள்மயமாய் நிற்கும்நிலையினனாய் நிற்பன், அந்நிலையில் அவனைத் தானாக்கி ஆண்டு கொண்டிருப்பனென்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், அது இதுஎன்றும், அவன் நானேஎன்றும், அது நீயே ஆகின்றாயென்றும், அதுவானேனென்றும் இம்முறையால் பிரஹ்மபாவனை செய்வானாயின் பாசத்தோற்றமு மாண்டதில்லை, பசுபோதமுங் கெட்டதில்லை, இவ்விரண்டிடத்தும் சுட்டியறியும் இயல்புடைய கருத்தும் இறந்ததில்லை; அருட்போதமும் வந்ததில்லை. வரவேண்டியதும் வராது, கெடவேண்டியதுங் கெடாது, மாளவேண்டியதும் மாளாது இருக்குமாயின் சீவனாய் இருக்குமளவே இருப்பனன்றி சிவனாயிருத்தல் ஒருவாற்றானுங் கூடாது, ஆகலின், மாணவகனே! நீ மயக்கவுரையாகிய வேதாந்த மகாவாக்கியத்தை விட்டு, வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தைக் கைக்கொண்டு சிவமே சிவமாக நினைக்குமுறையே நினைத்து சிவமாகியே யிருப்பாயென்று மாணவகனுக்கு அறிவுறுத்தியதுமாம்.

இங்ஙனம் அறிவுறுத்தியதனால் - சிவன் கருத்துக்குச் சேயனாயினும், அருத்திசெய்த அன்பரைவந்து ஆண்டருளுமுறைமை இம்முறைமையாமென் றுணர, வருஞ் செய்யுள் எழுந்ததென்க. (91) எ.து. அண்டத்தொகுதிகளெல்லாம், "இல்நுழைகதிரின் துன் அணுப்புரையச், சிறியவாகப் பெரியோன்" ஆகிய இறைவனைத் தெரியின் - சிவனெனயானுந் தேறினன். அவனெனை யாட்கொண்டருளினன்" என்று குரு சிகாமணியாகிய மணிவாசக மூர்த்திகள் கூறியிருக்கின்றமையால், இப்பொழுதும்; குருவாய் வருபவன் அச்சிவனேயாகும். சிவன் குருவாய் இவ்வுலகில் வருவது எப்படியென்று சொன்னால், இவ்வுலகில் கடல் நீர் உப்பென்று சொல்லவே கூர்மை பொருந்திய உப்பு வடிவமாகச் செய்ய நாம் காண்கின்றோமாகையால், மாணவகனே! அப்படியே சிவன் குருவடியாய் வருவதுமாம் என்று அறிவாயாக என்பதாம்.

மலபெத்தனாகிய சீவனை மலமுத்தனாகிய சிவன் தான் அம்மலத்தை நீக்கிச் சிவமாக்குவனேயன்றி, சீவனே சீவனைச் சிவமாக்கமாட்டான். எந்தவடிவம் சிவோஹம் பாவனை யால் சீவனுள்ளிருக்கும் சிவத்தைப் பிரகாசப்படுத்தி மலத்தை அப்பிரகாசப்படுத்து கின்றதோ அந்த வடிவம் சிவவடிவமேயாம். அவ்வுண்மை தோன்றவே "சிவனெனவே தேறினன்" என்று தேற்றமாகக்கூறினார். அது எதுபோ லென்பார்க்கு – உப்பினைச்

சுவைக்குங் காலத்து இந்தவுப்பின் தன்மை உவர்நீரின் தன்மைத்தன்றோ? அந்நீர்தான் உப்பெனக்கட்டியாய் நாம் சுவைக்கவந்தது என்றறிதலில் ஐயமின்மைபோல், குருவாய் வந்தவரிடத்தில் சிவருசியைக் காணப்பெற்றால் சிவன் தான் தனதுருசியை நாமறிய இவ்வடிவாய் வந்தது என்று எண்ணவேண்டுமென்னும் உண்மைதோன்ற - அவனிதனில் உப்பெனவே கூர்மையுருச்செய்யக்கண்டமையால் அப்படியே கண்டாய் அவனென்றார்.

இதனால், சீவனைச் சிவமே என்றாவது, பிரமமே என்றாவது பிரகாசப் படுத்துவாராயின் அச்சிவமே இப்படி குருவாய் வந்தது என்றெண்ணாது, நாம் சீவனாகவே யிருக்க இது ஒரு பெரிய சீவன் வந்ததென்று எண்ண வேண்டு மென்றும், சீவனைச் சீவனே என்றும் சிவனைச் சிவனே என்று பிரகாசப்படுத்தி, சிவன் எல்லாப் பொருளுமாயிருக்கும் தன்மையுடையனாகலின், உன்னையும் அவனுடையன். அவ்வொற்றுமையான் நீ அவனாகவே (சிவனாகவே) இருப்பாய் என்று பிரகாசப்படுத்து வாராயின் அவரைச் சீவரென்றெண்ணாது சிவனே இந்தக் குருவடிவாய் வந்தன னென்று எண்ணுவா யென்றும் வலியுறுத்திய வாறாம்.

இத்திருவெண்பாக்களால், உந்தியாரில் – "அது இது என்று அறி(யும்) அனைத்(தும்) அறி(வாகிய) அவிழ்ந்த சடையானாகும்" என்றதை - ஈறாகியங்கே முதலொன்றாய் ***என்றுங் கடனாயிருக்கின்றான்காண் என்றும், "அது இது என்னா" என்றதனை – அது இது என்றும் *** இரண்டாக ஒன்றாகச் சொவ்வரோ வுற்று என்றுங் கூறி, மீளவும், அது இது என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறும் வாக்கியங்கள் நான்கையும் தனித்தனி அனுவாதமுகத்தான் மறுத்தற் பொருட்டு எடுத்துக் கொண்டு அவற்றுள் - "அது இது" என்ற முதல்வாக்கியத்தை - உன்னுதரத்தே கிடந்த என்ற திருவெண்பாவால் மறுத்தும், "அவன் தானே" என்ற இரண்டாம் வாக்கியத்தை அவனே அவனிமுதலாயினானேனும் என்ற திருவெண்பாவால் மறுத்தும், "அது நீயே ஆகின்றாய்" என்ற மூன்றாம் வாக்கியத்தை – இன்று தான் நீ என்னைக் கண்டிருந்தும் கண்டாயோ என்ற திருவெண்பாவால் மறுத்தும், "அதுவானேன்" என்ற நான்காம் வாக்கியத்தை - கடல் அலைக்கே யாடுதற்குக் கைவந்து நின்றும் என்ற திருவெண்பாவால் மறுத்தும், அனைத்தும் அறிவாகும் அவிழ்ந்த சடையான் என்ற சித்தாந்த வாக்கியத்தை சிவனெனவே தேறினன்யான் என்ற திருவெண்பாவால் வலியுறுத்தியும் விளக்கிக்கூறினாரென்க. (39)

40. அவனிவ னான் தவனருரை வல்ல
திவன்அவன் ஆகானென் றுந்தீபற
என்றும் இவனேயென் றுந்தீபற.

எ-து உந்-யார் என் எனின், சிவனருளால் ஆன்மா சிவனாவதன்றி ஆன்மா-தானே சிவமாவதில்லை என்று கூறிற்று.

இவன் அவனானது அவனருளால், எனக்கூட்டுக.

(இ-ள்.) ஆன்மாவாகிய இவன் – சிவமாந்தன்மையைப் பெற்றது, சிவனருளாலே யாம், அச்சிவனருளாலல்லது, ஆன்மா சிவமாந்தன்மையை யடையான். இந்த ஆன்மா எப்பொழுதும் ஆன்மாவேயாம் என்க.

ஆன்மாவாகிய இவன் - ஆணவமலத்தால் தன் அறிவுகெட்டு, கன்மமலத்தால் மருளடைந்து, மாயாமலத்தால் மயங்கிக் கிடப்பவன். எனவே – அறிவினைக் கெடுக்கும் ஆணவமலம், கிரியையை மருளாக்கும் கன்மமலம், இச்சையைமயக்கும் மாயாமலம் என்னும் மும்மலங்களையுடையவன் ஆன்மா, சிவனாகிய அவன் - மயக்கையொழித்து மருளைப்போக்கி, அறிவைப் பிரகாசப்படுத்தவல்ல அருட்சத்தியை யுடையவன். ஆகவே – அறிவுங்கெட்டு மருளுமடைந்து மயங்கிக்கிடக்கும் ஆன்மாவாகிய இவனா சிவனாகிய அவனாவான்? ஆகான் என்பார் - இவனவனாகான் என்றார். அவன் (சிவன்) அருளுடையவ னாகலின், கெட்டு மருண்டு மயங்கிக் கிடக்கும் ஆன்மாவை, அருளாலெடுத்துத் தன் வண்ணமாக்கும் இயல்புடையான் என்பார் – அவன் இவன் ஆனது அவனருளால் என்றார். மருள் வசப்பட்டிருக்கும் இவனை, அருள்வசப்பட்டிருக்கும் அவன் அருளால் தா(சிவ)னாக்கிக் கொள்ளா தொழியின், என்றும் பெத்தான் மாவாகவேயிருப்பனென்பார் - என்றும் இவனே என்றார்.

இதனால், அவன் இவன் ஆனது – அவனருளா லென்றும், அவனரு ளில்லையாயின் இவன் அவன் ஆகானென்றும், என்றும் இவன் இவனேயென்றும் கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

92. அவனிவனாய் நின்ற தவனருளால் அல்ல
தெவன் அவனாய் நிற்கின்ற தேழாய் - அவனிதனில்
தோன்றுமாப் புல்லூரி தொல்லுலகில் அம்மரமாய்
ஈன்றிடுமோ சொல்லாய் இது.

அவனிதனில், அவனருளால் அவனிவனாய் நின்றது, அல்லது – எவன் அவனாய் நிற்கின்றது எனக் கூட்டுக.

(எ-து.) இவ்வுலகின்கண் சிவனருளால் ஆன்மா சிவனாய் நின்றதே யல்லாமல், அச்சிவனருளை விட்டு எந்த ஆன்மா சிவனாய் நிற்கின்றது. (ஏன் நிற்காதெனின்) அநாதியாயுள்ள இவ்வுலகில் மரத்தின்கண் தோன்றுகின்ற புல்லூரியானது, அந்தமரமாகவே உதிக்குமோ! அதுபோலாம். மாணவகனே! இதனை நீ சொல்வாயாக என்பதாம்.

ஆன்ம ஞானிகள் ஆன்மாவே பிரமமென்றும், அவ்வாறறிதற்குத் துணை ஆன்ம விசாரமே என்றுங் கூறுவரே யன்றி, பிரமம் என்பது சிவனென்றும், சிவனை அறிவிப்பது சிவஞானந்தானென்றும் அந்தச் சிவஞானம் சிவனருளால் வருவதென்றும் மறந்துங் கூறார். அங்ஙனங் கூறாராகவே, அருள்-அன்பீன்ற குழவி (மகவு) ஆகலின் அவர் அன்பிலாதவர் என்று அறியக்கிடக்கின்றது. அன்பிலாராகவே – அருளிலா ராயினார்; அருளிலாராகவே - அருண் ஞானமாகிய சிவஞானம் இல்லாதவராயினார்; சிவஞானம் இல்லாதொழியவே – சிவம் இல்லாதவராயினார், சிவம் இல்லாதவராகவே - யாவையும் அவமாக்க வல்ல அகங்காரமுடையவராயினார்; அதனை யுடையவராகவே – அவர்களிடத்தில் அகங்காரம் மேலிட்டுத் தோன்றி பிரமத்தையொழித்து அவ்வகங்காரமே பிரமமாய் அகம்பிரஹ்மாஸ்மி என்று தன்னையே நினைந்து நிற்கச் செய்தது. இது தான் மரத்திற்றோன்றும் புல்லூரிபோல் ஆன்மஞானத்திற் றோன்றிய புல்லூரிஞானமாம். ஆகவே அகம்பிரஹ்மாஸ்மி என்று கூறுவாராகிய வேதாந்திகளுடைய ஞானம் புல்லூரிஞானமே யன்றி சிவஞானமாகிய அருள்ஞானமாகா என்பார், - தொல்லுலகில், தோன்றும்அப் புல்லூரி அம்மரமாய் ஈன்றிடுமோ என்று உவமை எடுத்துக்கூறி நீ சொல்லாய் இது என்று மாணவகனை வினவினார். அவ்வளவில் விடாது அருளாலல்லது – எவன் அவனாய் நிற்கின்றது எழாய் என்று துணிவுரையாயுங் கூறினார்.

இத்துணிவுரை எவ்வுரைகொண்டு கூறியதெனின், முதனூலாகிய உந்தியாரில் அருளால் அல்லது இவன் அவனாகான் என்றும், என்றும் இவனே என்றுங்கூறிய ஆசிரிய வசனத்துணிவாலென்க.

இவ்வாறு ஆன்மஞானிகளுடைய அஹம்பிரம ஞானம் பிரமஞானமாகிய சிவஞானத்தை யழிக்கவந்த புல்லூரிஞானமென

வொழிந்து, அவன் இவன் ஆனது அவனருளால் என்று கூறிய ஆசிரிய வசனத்தையே தலையாகக் கொண்டு - அவன் இவனாய் நின்றது அவனருளால் என்று கூறினாரென்க. உந்தியாரில் - "அவனிவனானது அவனருளால் அல்லது" என்றதனை - அவனிவனாய் நின்றது அவனருளால் அல்லது - என்றும், "இவனவன் ஆகான்" என்றதனை - இவனவனாய் நிற்கின்றது ஏழாய் - என்றும், "என்றும் இவனே" என்றதனை - அவனிதனில் தோன்றுமாப் புல்லூரி தொல்லுலகில் அம்மரமாய் ஈன்றிடுமோ சொல்லாய் இது என்றும் கூறினார். எனவே - புல்லூரி மரமாகாதது போல் என்றும் ஆன்மாவே என்னும் பொருளை விளக்கிற்றென்க. (40)

41. முத்தி முதலுக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
அத்தி பழுத்ததென் றுந்தீபற
அப்பழம் உண்ணாதே யுந்தீபற.

எ-து. உந்-யார் என்-எனின், ஆன்மஞானிகளுடைய அஞ்ஞான ஞானமாகிய கொடியை யறுக்கும் வகையைக் கூறிற்று.

(இ-ள்.) முத்திக்கு முதலாயுள்ள சிவ(அருள்) ஞானத்துக்கு, அகம்பிரஹ்ம ஞான மாகிய கொடி எங்கும் பரவி, பல பிறவிகளாகிய பழம் பழுத்தது. ஆக்லின் அப்பழத்தினால் வரும் கேட்டினையறிந்து அதனை யனுபவியாதே என்க.

முத்தி என்பது - அவனிவனாவது, (சிவன் சீவனோடு கலந்து சீவத்தன்மையைப் போக்கித் தனது சிவத்தன்மை பிரகாசிக்க இவனாகவே இருப்பது) இந்த முத்திப்பழம் சிவஞான மென்னும் விருக்ஷத்திற் பழுப்பது, அந்த மரத்திற்கு முதலா(வேரா)யுள்ளது-அருள். அவ்வருளென்னுமுதல் - அன்பென்னும் நிலத்திற் றோன்றுவது. முத்திப்பழம் பழுக்குமுறை இம்முறையாக விருக்க, அன்பென்னும் நிலத்தில் அருளென்னும் வித்தாகிய முதல் பொருந்தி, சிவஞான மென்னும் விருக்ஷம் மேலோங்கி அவனிவனாவதாகிய முத்திப்பழத்தைப் பழுக்க வொட்டாது, அகம் பிரஹ்ம ஞானமாகிய மோகக் கொடிபடர்ந்து, என்பு பழுவிருக்கும் பல பிறவிகளுக் கேதுவாகிய ஐயவிபரீதங்கட்கிடந் தரும் பாசபசுஞானங்களாகியபழுத்த பழங்களோடிருக்கும், ஆகலின் அவைகளை முத்திப் பழமென்றெண்ணி உள்ளத்துள் கொள்ளா தொழிவாயாக என்று இதனாற் கூறியதாகும்.

அப்பழம் உண்ணாதே என்றதனால், அன்பென்னும் நிலத்தைக் கோலி, அருளென்னும் வித்திட்டு, அதிற்றோன்றுவதாகிய

சிவஞானமென்னும் விருக்ஷத்தை வளர்த்தி, பின்னர் அதிற் பழுக்கும் முத்திப்பழத்தை உண்டு உயிர்வாழ்வாயாக என்பதுகுறிப்பென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

93. முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்த தருளென்னும் - கத்தியினால்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம் பழுக்கும்
ஏகக் கொடியெழுங்காண் நின்று. (1)

(எ-து.) முத்திக்கு முதலாயுள்ள சிவஞானக் கொடியிலே, அவ்ஞானக் கொடி படர்ந்து பலபிறப்பாகிய பெத்தமென்னும் பழங்கள் பழுத்தன. அவைகளை அருளென்கின்ற கத்தியினால் அந்த அஞ்ஞானக்கொடியை அறுத்தெறிந்தால், சிவஞானக்கொடியிலே முத்தியென்னும் பழம்பழுக்கும். (அத்னை நீ உண்பையேயானால்) ஈண்டுப் பரமேஸ்வரனோடு ஏகனாய் நிற்றலாகிய கொடி நிலைபெற்று வளர்ந்தெழும் என்க.

ஏகக்கொடி நின்று எழும் எனக்கூட்டுக. முத்தி முதற்கொடிக்கே - என்பதில் - கொடி - என்றது - உயர்வென்னும் பொருட்டு. ஆகவே யாவையினும் உயர்ந்தமுத்தியாகிய முதலுக்கு என்னும் பொருள்கொண்டுமுடிக்க.

உயர்ந்தமுத்தி எனவே - (1) அரிவையர் இன்புறு முத்தி, (2) கந்தம் ஐந்தும் அறுமுத்தி, (3) திரிகுணமும் அடங்குமுத்தி, (4) விரிவு வினைகெடு முத்தி, (5) மலம்போ முத்தி, (6) விக்கிரக நித்தமுத்தி, (7) விவேகமுத்தி, (8) பரவும் உயிர்கெடுமுத்தி, (9) சித்திமுத்தி, (10) பாடாணமுத்தி இப்பத்தும் பழிசேர்முத்திகளாம், திரிமலமும் அகல உயிர் அருள்சேர்முத்தி (ஒன்றே) திகழ்முத்தியாயும், முத்தித் திறத்ததாயும், உச்சமாயும், விளங்குவதென்பார் - முத்திமுதற்கொடிக்கே என்றும், வேதாந்தத் தெளிவாகிய இச்சித்தாந்த முத்தியிலேயே, போலி வேதாந்திகள் கூறும்போலி முத்தியும் கொடிபோல் முற்றும் படர்ந்து மோகத்தை விளைவித்துக் கிடக்கும் ஆற்றலுடைத் தென்பார் - மோகக் கொடிபடர்ந்து என்று அதன் சிறப்பையும் இதன் கொடுமையையும் விசேடித்தனர்.

வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்த முத்தியாவது - "கண்ட யிவை நான் அல்லேன் என்று அகன்று, காணாக்கழி பரமும் நானல்லேன், எனக் கருதிக் கசிந்த தொண்டினோடும் உளத்து அவன்

(சிவன்)றான் நின்ற கலப்பாலே, சோகம் எனப் பாவிக்க வேறின்றித் தோன்றுவன், (தோன்றவே) மலங்களெலாம் விண்டகலும், விமலத்தையும் அடையும், (எதுபோலெனின்) கருடதியானத்தின் விடமொழியும் அதுபோல, (ஆம்) இப்பாவகத் தைக்காண் பண்டைமறைகளும் அது நானானேன் என்று பாவிக்கச் சொல்துவது" ஆகும்.

போலி வேதாந்திகள் கூறும் முத்தியாவது - ஸோ - அது, அஹம் - நான் என்னும் வாக்கியத்தால் - கண்ட இவை நானல்லேன், என்று அவைகளைக் கழித்து, காணாக் கழிபர (பிரம)ந்தான் நான், என்று அநுசந்தானம் விடாதுசெய்து பிரமமே ஆய்விடுதலாகும்.

இதுவொழிந்து - காணாக்கழிபரமும் நான் அல்லேன் என்பதுமில்லை, கசிந்த தொண்டென்பதுமில்லை. உளத்து அவன்றான் நின்ற கலப்பால் என்பதும் இல்லை. பாவிக்க வேறின்றித் தோன்றுவன் என்பதும் இல்லை. மலங்களெல்லாம் விண்டகலு மென்பதும் இல்லை.

பண்டைமறைகள் - அது நானானேன் என்று பாவிக்கச் சொல்லிய முறைகளெல்லாம், வேதாந்தத்தெளிவாய், முத்தித்திறத்ததாயுள்ள சித்தாந்தத்தே ஆராய்ச்சி அனுபூதித்தி அனுபவத்திலை தெரிந்திடுக்க அவையொன்றுத் தோன்றாவாறு கண்ட இவைநானலலேன் என்றகன்று, அங்ஙனம் அகன்று அவ்வளவிலேயே, காணாக்கழிபரமாகிய பிரமம் நான் என்று கூறும் புல்லூரிஞானம், "சோஹம்" என்ற அந்த மஹாவாக்கியத்திற் படர்ந்துமறைந்து அது நானானேன் என்ற ஒன்றினையே யாவரும் அறிய மிக எளிதாய்க் காட்டுதலால் - முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்து என்றார்.

அது நானானேன் என்னும் அக்கொடியில் பழுக்கும் பழம் - பிறவிப்பேதங்க ளாகிய பலவகையான பழங்களே யன்றி மீண்டும் பிறவாநெறியைத் தரவல்ல கற்றவர்களுண்ணுங் கனியாகிய சிவக்கனி எங்ஙனே பழுக்கும்? "தான் வரை வற்றபின் ஆரை வரைவது, தான் அவனானபின் ஆரை நினைவது" என்றும், "உரையற்ற தொன்றை உரை செய்யுமூடர்காள், உரையற்றதொன்றைக் கரைகாணலாகுமோ" என்றும் திருமந்திரம் - ஒன்பதாந் தந்திரத்தில் - வரையுரைமாட்சியில் கூறியிருத்தலால், உரையற்றதாகிய அதனை - நானானேன் என்று உரைசெய்தலால் இவர் உரைசெய்யுமூடர்களாயினரே யன்றி, உரை செய்யக்கூடாத அறிவுவடிவாகிய பிரமமாயினாரில்லை. அது இல்லையாகவே, இவர் யாது ஆயினார் எனின்-சிதாபாசசீவராய்

அகங்கார முடையராயினார். ஆகவே அவர்களுக்குப் பிறவிப்பேதங்கள் எடுப்பதற்கான வினைகளே பழுத்திருக்குமாதலால் - அத்திபழுத்தது என்றார்.

பாசஞான பசுஞானங்களைப் போக்குவதும், பதிஞானத்தை விளைவிப்பதுமான ஆற்றலுடையது அருளன்றி மற்றொன்றன்றாகலான் - அருளென்னுங் கத்தியினால் மோகக்கொடியறுக்க என்றார். மோகக்கொடி அருளால் அறுபட்டமாத்திரத்தில், கசிந்த தொண்டின் முறையானே கூடவேண்டிய சோஹம்பாவனை கூடப்பெற்று சிவக்கனியாகிய முத்திக்கனி கனியுமாகலான் - முத்திப்பழம் பழுக்கும் என்றார்.

அங்ஙனங்கனிந்த சிவக்கனி இவன்பால் வேறூன்றித் தோன்றித் தானேயாய்ப்பிரகாசிக்குமாகலான். - நின்று ஏகக்கொடி எழுங்காண் என்றார்.

முத்திமுதற்கொடி என்ற அக்கொடி - முத்தியின் உயர்வையும், ஏகக்கொடி என்ற அக்கொடி சோஹம்பாவனையின் திறத்தையுங் குறித்த தென்க.

அருட்கத்தியைத் தந்ததும், மோகக்கொடியறுத்ததும், ஏகக்கொடி யெழச் செய்ததும் ஆசிரியனேயாகலான், அவ்வாசிரியனாவான் இவனென்றும் மேலே சொல்லிய செயலை இவ்வகையாய்ச் செய்தானென்றும் தெள்ளிதிலுணர அகளத்தில் என்னும் திருவெண்பா எழுந்ததென்க. (1)

94. அகளத்தில் ஆனந்தத் தானந்தி யாயே
சகளத்தில் தையலுடன் தோன்றி - நிகளத்தைப்
போக்குவதும் செய்தான்தன் பொன்னடிஎன் புன்தலைமேல்
ஆக்குவதும் செய்தான் அவன். (2)

சகளத்தில் தையலுடன் தோன்றி, அகளத்தில் ஆனந்தத்து ஆனந்தியாயே, நிகளத்தைப் போக்குவதும் செய்தான் எனக்கூட்டுக.

(ள்-து.) குருவடிவாய் வந்த சகளத்தில், கருணையாகிய சத்தியுடன்கூடி எளிதாக யான் காணத்தோன்றி, சோஹம்பாவனை வசப்பட்ட நின்மலமாகிய என்னறிவின்கண் பரவிய ஆனந்தத்தில் தான் ஆனந்தியாய், என்னை வேறுகாணாது நான் அந்த ஆனந்த சொரூபமாகவே யிருக்க, பிறவிப்பேதங்கட் கிடஞ்செய்யவல்ல எனது அகங்காரம் என்னுள் நின்று நானென் றெழுந்திருக்காவண்ணம்

யோக்கும் வகையாயும் செய்தான், (அங்ஙனம் உள்ளத்தின் கண்ணே செய்ததுமன்றி) அவன் தனது அரிய பொன்போன்ற திருவடியை, எனது புல்லியதலைமேலும் பொருந்தியிருக்கும் வண்ணமும் செய்தான் (எ-ம்)

இதனால், அவனிதனில் உப்பெனவே கூர்மை யுருச்செய்யக்கண்டதுபோல், ஆசிரியரை சிவனெனவேதேறினன்யான், என்றதனை சகளத்தில் தையலுடன் தோன்றி என்றும், தொல்லுலகில் தோன்றுமாப் புல்லூரி, அம்மரமா யீன்றிடுமோ, என்று அந்தப் புல்லூரி ஞானமாகிய பசுஞானத்தை மோகக்கொடியென்றும், அருள்ஞானத்தை - மோகக் கொடியறுக்குங் கத்தி என்றும், அங்கத்தியினால் நிகளத்தைப் போக்குவதும் செய்தான் என்றும் அனுவதித்துச் சிறப்பித்துக் கூறியதுபோல், அவன் இவனாய் நின்றதை - அகளத்தில் ஆனந்தத்து ஆனந்தியாயே, தன்பொன்னடி என் புன்தலைமேல் ஆக்குவதும் செய்தான் அவன் என்று அனுவதித்துக் கூறினார்.

அஃதாவது - "அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய், வேறாங் குறியது வுடைத்தாய், வேதாகமங்களின் குறியிறந்து "(வேதாகமங்களின் கருத்திற்கதீதமாய்) நின்ற சிவன் எல்லாப் பொருளையும் இனிது விளக்குவதாகிய. பதிஞானமுடையார் - உடம்பே நானென்றும் அது நீங்கியவழிப் பிரமம் நானென்றும் இங்ஙனம் விபரீதமாக வுணர்கின்ற பாசஞான பசுஞானங்களினின்றும் நீங்கி, வியாப்பிய வியாபகபாவகத்தால் கண்ணொளியும் ஞாயிற்றினொளியும் போல வேற்றுமை சிறிதுந் தோன்றாதவாறு ஒற்றித்து (சார்ந்ததன் வண்ணமாய்) நிற்றற்குரிய தமது கசிந்த தொண்டினையும், தமது உள்ளத்தே இறைவன் நின்ற கலப்பினையும் நோக்கி நிற்பர். இறைவனும் அங்கு ஓங்குணர் வொளியாய் நிற்பன். அந்நிலையின்கண் அப்பதிஞான முடையார் அவ்வோங்குணர்வினுள் அடங்கி அதன்வழியாய் நின்று சோஹம்பாவனை செய்யும் நிலை இத்துணைப்பெயருடைத்து என்பார் - அகளத்தில் - என்றார். அகளமாகிய அந்நிலையில் சோஹம் பாவனையுடையார் நிற்குநிலை இந்நிலை என்பார் - ஆனந்தத்து - என்றார். அவ்வானந்த நிலையில் ஓங்கு உணர்வொளியாய் நின்றசிவன், அவ்வானந்தநிலை அவர்க்கு அகத்தேயன்றிப் புறத்தேயும் உடையராய் ஆநந்திகளாகவேவாழ வாமபாகத்தில் விளங்கும் சத்தியைக் கருணாசத்தியாய் தன்னுள்ளத்தடைத்து, தான் குருவடிவாய் வந்து அவரது ஞானக கிரியை கான தனது ஞானக் கிருயைகளாகவே கொண்டு பிறவிப் பேதங்களுக் கிடஞ்செய்யுவல்ல இருவினை நிகளத்தைப் போக்கி, தற்போதம் தோன்றாவண்ணஞ் செய்யும், திரோதசத்திவடிவாயும்,

அருள்நிலை நீங்காவண்ணமும் செய்யும் அருட்சத்திவடிவாயும் உள்ள திருவடிகளை அவர்கள் முடியிற்சூட்டும் முறை இம்முறை என்பார் - அவன் ஆனந்தியாயே, சகளத்தில் தையலுடன் தோன்றி, நிகளத்தைப் போக்குவதும் செய்தான், தன் பொன்னடி, என் புன் தலைமேல் ஆக்குவதும் செய்தான் - என்றார்.

உந்தியாரில்-முத்திமுதலென்றும், அம்முதலில் மோகக்கொடி படர்ந்ததென்றும், அக்கொடியில் அத்தி பழுத்ததென்றும், அப்பழம் உண்ணாதே என்றும் கூறிவந்ததில், படர்ந்திருக்கும் மோகக்கொடியை அறுப்பது இதனாலென்றும், முத்திமுதலில் பழுக்கும் பழம் இது என்றும், அந்தப்பழத்தை உண்பதென்பது இதுவென்பதுமாகிய பொருள்கள் எஞ்சி நிற்றலின் அங்ஙனம் எஞ்சிய பொருள்களை - முத்தி முதல் என்ற திருவெண்பாவால் - மோகக்கொடியை யறுப்பது அருட்சத்தி என்றும், முத்திமுதலில் பழுக்கும்பழம் போலி முத்திப் பழங்களன்றி முத்தித்திறமாகிய முத்திப்பழங்களென்றும், அப்பழத்தை உண்பதென்பது ஏகக்கொடியாய் எழுந்து நிற்பதென்றும் - அகளத்தில் ஆனந்தத்து ஆனந்தியாயே என்னும் திருவெண்பாவால் - அக்கொடி எழுந்து அகத்தில் நிற்குநிலை இத்தன்மைத்தென்றும், புறத்தில் நிற்குநிலை இத்தன்மைத்தென்றும் விளக்கினமைகாண்க. (சுக)

42. அண்ட முதலாய் அனைத்தையும் உட்கொண்டு
கொண்டத்தைக் கொள்ளாதே யுந்தீபற
குறைவற்ற செல்வமென் றுந்தீபற.

எ-து-உந்-யார் என்-எனின், சிவனால் கொள்ளப்படும் பொருள்களைக் கொள்ளாது, சிவ்னை மாத்திரங் கொள்வதே செல்வமென்று கூறிற்று.

(இ-ள்.) அண்டபேதங்களாயுள்ள சர்வாண்டங்களையும், அவற்றுள்ளனவாகிய சர்வ சராசரங்களையும் தன்னுட்கொண்டிருக்கும் சிவத்தை உன்னுள் கொள்வாய், அண்டவிவகாரங்களை உன்னுள் கொள்ளா தொழிவாய், அங்ஙனங் கொள்ளாதொழிவா யாயின் அதுவே உனக்குக் குறைவற்றசெல்வமாம் என்க.

அண்ட முதலாய் அனைத்தையும் கொள்ளாதே அனைத்தையும் உட்கொண்டு கொண்ட அதைக்கொள்வது குறைவற்ற செல்வம் என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்க. இதில் கொள்ளாதே என்னும் எதிர் மறையால் கொள் என்னும் உடன்பாட்டையும் அனைத்தும் என்றதை அவ்வீரிடத்தும் கூட்டிப் பொருள் கொண்டாம்.

நீ அநாதிமல பெத்தத்தன்மையும் சார்ந்த தன் வண்ணமாம் இயல்பையும் உடையனாகலின் முன்னுள்ள வாசனாவிசேடத் தான் அண்டமுதலிய விவகாரங்களுள் உன்னுள்ளம் பற்றுமானால் நீ பாசஞான முடையவனாய்ப் பசுவெனப்படுவாய். படவே - சோஹம்பாவனையில் முதல் நிலையாகக்கூறும் கண்ட இவையல்லேன் நான் என்று அகல்வதாகிய அந்நிலைபோம். அதுபோகவே-முன் உன்னைக் கொள்ளைகொண்ட பெத்தானுபவமே வந்து கைகூடும் என்பார் - கொண்டத்தைக் கொள்ளாதே - என்றார்.

சிவன் எல்லாப்பொருளுமாய் அவைகளைத் தன்னுட் கொண்டிருந்தலால், அச்சிவத்தை யுணர்ந்த நாமும் எங்கும் நிறைந்த பொருளேயாம் என்று அவ்வண்ணமான பாவனையை நீ கொள்வையேயாயின் - காணாக்கழிபரமும் நானல்லேன் என்னும் அந்நிலைபோம். அதுபோகவே-கசிந்த தொண்டும்போம், அதுபோகவே - சிவன் உன்னில் வேறின்றித் தோன்றுதலாகிய அச்செல்வம் போம். ஆகலின்-அண்டமுதலாய் அனைத்தையும் உட்கொண்டும் வேறாயிருக்கும் சிவத்தை மாத்திரங் கொள்வையாயின் நீ சிவமாகவேயிருக்கும் செல்வம் போகா. போகாவாகவே அது - குறைவற்ற செல்வமாம் என்றார்.

ஸோஹம்பாவனையால் பெறத்தகும் பேறு சிவப்பேறேயன்றி, அண்டாதிகாரங்களையும், புவனாதிகாரங்களையும் பெறுவதாகிய பேறன்று. சிவப்பேற்றைப் பரமுத்திப்பிரயோ ஜனமென்றும், அண்டாதிகார போகங்களை அபரமுத்திப் பிரயோஜன மென்றும் திவ்யா கமங்கூறும். அபரமுத்தர்களுக்குப் பிறப்பிறப் பொழியா; பரமுத்தர்களுக்குப் பிறப்பிறப்பணுகா. ஆகவே பரமுத்திப்போகம் பிறப்பிறப்பைப் போக்கலின் அது குறைவற்ற செல்வமாயிற்று. அபரமுத்தி, பரமுத்தி என்னும் இருவகை முத்தியும் ஸோஹம் பாவனையால் வருவதேயாகும். எங்ஙன மெனின் - அண்டமுதலாய் அனைத்தையும் உள்ளத்துள்ளே கொண்டு சிவத்தைப்பாவித்துத் தியானித்துச் செய்தலாகிய ஸோஹம் பாவனை செய்யின் அண்டமுதலிய அனைத்தையும் தன்னுட்கொண்டிருப்பவன் சிவனாகலின் அபரமுத்திப் பிரயோஜனத்தைத் தருகின்றான். அண்டாதிகாரமுதலியவற்றை உட்கொள்ளாது, சிவத்தையே உட்கொண்டு சோஹம்பாவனை செய்யின் தன்னையே அனுபவிப்பதாகிய பரமுத்திப் பிரயோஜனத்தை தருகின்றான். அச்சிவன் "வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீவான்" என்னும் சிறப்புடையனாகலின் என்க.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றான் - மாணவகனே நீ அண்டமுதலா யனைத்தையும் (நீ உள்ளத்துட்) கொண்டு, பிறப்பிறப்பைக் கொண்டிருப்பதாகிய அபரமுத்திப் பிரயோஜனத்தைக் கொள்ளாதே; சிவத்தை உள்ளத்துட்கொண்டு பிறப்பிறப்பற்றதாகிய பரமுத்திப் பிரயோஜனமாகிய குறைவற்ற செல்வத்தைக் கொள்வாயென அறிவுறுத்தியவாறாமென்க.

முத்தி முதற்கொடிக்கே என்று கூறிப்போந்த உந்தியாரில் அப்பழம் உண்ணாதே என்றபொருளியைபுக்கேற்ப ஈண்டும் - அண்டமுதலா யனைத்தையும் உட்கொள்ளுதல் மோர்கக்கொடியாகலின் - அண்டமுதலாய் அனைத்தையுங் கொள்ளாதே என்றார்.

சிவத்தையுட்கொண்டு ஸோஹம்பாவனைசெய்த பெரியார், - போகம்வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தராதியின்பமும்; ஏக நின்கழலிணை யலாது இலேன்" என்றும், "வேண்டேன் புகழ்வேண்டேன் செல்வம் வேண்டேன், மண்ணும் விண்ணும் வேண்டேன், பிறப்பிறப்புச்சிவம் வேண்டார்தமைநாளும் தீண்டேன், சென்று சேர்ந்தேன் மன்னு திருப்பெருந்துறை யிறைதாள் பூண்டேன், புறம்போகேன் இனிப்புறம்போக லொட்டேனே" என்றும் அருளிய திருவாசகங்களானறிக.

திருக்களிற்றுப்படியார்

95. குற்றமறுத் தென்னையாட் கொண்டருளித் தொண்டனேன்
உற்ற தியானத் துடனுறைவர் - முற்றவரின்
மாட்சியுமாய் நிற்பர்யான் மற்றொன்றைக் கண்டிடில் அக்
காட்சியுமாய் நிற்பர் கலந்து. (1)

96. ஆளுடையான் எந்தரமும் ஆளுடையா னேயறியும்
தாளுடையான் தொண்டர் தலைக்காவல் - நாளும்
திருவிசைலூர் ஆளும் சிவயோகி இன்றென்
வருவிசையை மாற்றினான் வந்து. (2)

(ஏ-து.) ஆண்டபுவன அதிகாரங்களை உள்ளத்துட் கொண்டு ஸோஹம்பாவனை செய்யுங்குற்றம் என்னுள்ளத்துள் தோன்றாவண்ணம் அறுத்தெறிந்து, என்னை - தன்னை உட்கொண்டு செய்யும் சோஹம்பாவனையால் ஆட்கொண்டனன். அங்ஙனம் ஆட்கொண்டருளவே, தொண்டனாகிய யான், அச்சோஹம்பாவனையைப் பொருந்தி அந்தத்தியானத்தைச் செய்ய அது என்னுள் முற்றவருமாயின் அத்தியானத்துடன் வேறின்றி இருப்பவராய்

யான் நினைந்தாற்போலச் சிவமாகியே யிருப்பர். யான் வேறொன்றைக் கண்டிடுவே னாயினும் அவைகளில் தானுங் கலந்து அக்காட்சிப் பொருளாகவும் நின்றருளுவர் எ-ம்.

ஆளுடையான், அறியுந்தாளுடையான், தலைத்தொண்டர்க்கு நாளும்காவல், திரு விசைலூர் ஆளும் சிவ்யோகி, இன்று வந்து என் வருவிசையை மாற்றினான் (ஆகலான்) எந்தரமும் ஆளுடையானே எனக்கொண்டுகூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் குறைவற்ற செல்வம் இத்துணைத்தா மென்று கூறியவாறாம். எங்ஙனமெனின், ஆன்ம அறிவுள்ளும் அண்டமுதலிய எல்லாப் பொருளுள்ளும் இருப்பது சிவமாகலின் சிவமே சிவமாக இருக்கும் சோஹம்பாவனை முதிரப்பெற்றார் தமது அறிவை நோக்குங்காலத்தும் சிவமே அவர்றிவுள் கலந்தும், அண்டைத்தைப் பற்றிய விவகாரங்கள் தோன்ற வந்தாலும் அவற்றுள்ளும் சிவமே கலந்தும் தோன்றுமேயன்றி தமதறிவு உள்ளத்துள்ளும் முனைத்துத் தோன்றா. அஃதேபோல் புறத்தேயுள்ள அண்ட முதலிய வற்றுள்ளும் முனைத்துத் தோன்றா என்பார் - தொண்டனேன் உற்றதியானம் முற்றவரின் அத்தியானத்துடன் உறைந்து மாட்சிமையுமாய் நிற்பர் - என்றும், மற்றொன்றைக்கண்டிடில் அக்காட்சியுமாய் நிற்பர் கலந்து - என்றுங் கூறியவாற்றானறிக. (1)

(96) (எ-து.) இவ்வண்ணம் உள்ளும்புறம்பும் யான் தோன்றாது சிவமே தோன்றும் குறைவற்ற செல்வத்தைத் தந்த ஆசிரியராவார் ஆளுடையாரென்னும் திருநாமமுடையார், ஆன்மாக்களது பரிபாக மறிந்து அருளும் திருவருள் ஞானமுடையார், கசிந்த தொண்டோடும் ஸோஹம்பாவனையில் தலைப்பட்ட தொண்டர்க்கு எந்நாளும் காவலாயுள்ளார், திருவிசையலூர் என்னும் திருப்பதியைப் படைவீடாகவுடைய சிவயோகியார், இன்று என்னைப் போலும் எளிதில் வந்து, எனது பிறப்பின் வேகத்தை மாற்றினார். ஆகலான், ஒன்றினும் பற்றாத என்னையும் ஆளும்படியான ஆசிரியரேயாவார் என்பதாம்.

அருட்சத்தியையாளும் சிவனே (தூயவுடம்பினை யுடையவனே) எனது ஆசிரியர் என்பார் - ஆளுடையான் - என்றார். இதில் அருள் என்றதனால் திருவருள் ஞான முடையார் என்றும், இயற்கையுணர்வும், இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கு முறைமையும் உடையார் என்றும் ஆம். முற்றுணர் உடையவர் என்பார் - அறியுந்தாளுடையான் - என்றார். பேரருளுடைமையே தனக்கு இடமாக உடையவர் என்பார் - திரு விசையலூர் ஆளும் - என்றார். வரம்பிலின்பமுடையவரென்பார் -

சிவயோகி என்றார். - முடிவிலாற்றலுடையவரென்பார் - இன்று வந்து என் வருவிசையை மாற்றினான் - என்றார். தன் வயத்தனாதலை உடையவரென்பார் - எந்தரமும் அளுடையான் - என்றார்.

இத்திருவெண்பாலால், அவனிதனில் உப்பெனவே கூர்மையருச்செய்யக்காண்டல் போல் எண்குணமுடைய சிவனே ஆசிரியன் என்று ஆசிரியாது சிறப்புக்கூறியவாறாம். (2)

இவ்விரண்டு திருவெண்பாக்களால் உந்தியாரில் "அண்டமுதலாய் அனைத்தையுங் கொள்ளாதே" என்றதை - குற்றமறுத்து" என்றும், "அண்டமுதலாய் அனைத்தையும் உட்கொண்டதைக் கொண்டு" என்றதை - தொண்டனேன் உற்ற தியானத்துடன் உறைவர், முற்றவரின் மாட்சியுமாய் நிற்பர், யான் மற்றொன்றைக் கண்டிடில் அக்காட்சியுமாய் நிற்பர் கலந்து என்றும், "குறைவற்ற செல்வம்" என்றதை - சிவயோகி இன்று என் வருவிசை மாற்றினான் வந்து என்றுங் கூறினார்.

இவற்றுள் குற்ற மறுத்து என்ற திருவெண்பாவில் தொண்டனேன் உற்ற தியானத்துடன் என்றற் றொடக்கத்தனவாக கலந்து என முடித்துக்கூறிய அம்முறை சோகம் பாவனையின் முறை. அம்முறையில் சிவத்தாற் கொள்ளப்பட்டவற்றைக் கொள்ளாது விடுத்தலும் சிவத்தைக் கொள்ளுதலும் முறையாகலின் அம்முறையை "அண்டமுதலாய் அனைத்தையுங் கொள்ளாதே" என்றும், "அனைத்தையும் உட்கொண்டதை (சிவத்தை)க் கொண்டு" என்றும் உந்தியார் கொண்டுகூறிய பொருளின் கருத்தை இவ்வெண்பாக்களில் விடுதலையை குற்றமறுத் தென்றும், சிவத்தைக் கொள்ளுதலை - தொண்டனேன் உற்ற தியானத்தென்றும், அங்ஙனந் தியான முறையால் அச்சிவத்தைக் கொள்ளுங்கால் அண்ட முதலாய் அனைத்தையும் உட்கெண்ட சிவனார் அத்தியானத்துடன் உறைவர் என்றும், அத்தியானம் முற்றவரின் மாட்சியுமாய் நிற்பர் என்றும், யான் மற்றொன்றைக் கண்டிடில் அக்காட்சியுமாய்க் கலந்து நிற்பர் என்றும் பயனையும் விதந்து உடன் கூறினார். அப்பயன் "குறைவற்ற செல்வம்" என்று உந்தியார் உட்கொண்டு கூறிய பொருளை - என் வருவிசை மாற்றி என்றும், அங்ஙனம் மாற்றினவர் ஆசிரியராகலின் - வந்து என்றுங் கூறிப் பின் அவ்வாசிரியரது சிறப்பையும், அவர் - இவராமென்பதும் அறிய ஆளுடையான் எந்தரமும் ஆளுடையான் அறியுந்தாளுடையான் தொண்டர் தலைக்காவல் என்றும்,

திருவிசையலூர் ஆளுஞ்சிவயோகி என்றும் வியந்தும் விதத்துங் கூறினார். (சுஉ)

43. காயத்துள் மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்ண மாட்டாதே
மாயக்கள் உண்டாரென் றுந்தீபற
வரட்டுப் பசுக்களென் றுந்தீபற.

எ-து-உந் யார் என்-எனின்-சிவோஹம்பாவனையைச் செய்யத்தலைப்படுவோர் சிவத்தைப்பெறாது, அவத்தைப்பெற்று அவமாய்ப் போவரென்று கூறிற்று.

(இ-ள்.) தனது உடம்பகத்துள்ளே மெய்ஞ்ஞான சொரூபமாய் விளங்கும் சிவமாகிச் சிவானந்தத்தேனை யுண்டு சிவமாகியே யிருப்பதொழிந்து, மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சா காரமாகி அதிற்பெருகும் விடயமாகிய கள்ளையுண்டு அறிவுமயங்கிக் கிடக்கும் இயல்பினையுடைய ஆன்மாவே பிரமமென்று கள்ளையுண்டு கிடப்பர், இவர் வரட்டுப் பசுக்களோடொப்பர். இந்த வரட்டுப் பசுக்களால் உயிர் பெறும்பயன் என்னையுள என்க.

இதனால்-பாசத்துக்குவேறாகிய தன்னுள் சிவத்தைக்கண்டு அச்சிவமே தானாகி சிவானந்தத்தைப் பெற்றுக் களித்திருப்பவரே ஆசிரியராவரென்றும், அவரே பெத்தான்மாக்களுக்குச் சிவானந்தத்தேனை அளிக்கும் ஆற்றலுடையவரென்றும், பாசத்துள்ளிருக்கும் தன்னைப் பிரமமாகக்கண்டு சிவமாகிய பிரமத்தை யொழித்து, உடலைப் பற்றிவரும் பிராரத்தத்தைக் கடக்கமுடியாமல் அப்பிராரத்த அனுபவத்துட்பட்டுக் கள்ளுண்டார்போல் அறிவு மயங்கிக் கிடக்கும் ஆன்மஞானிகள் அனாசிரியரென்றும், அவர்கள் பெத்தர்களே யன்றி முத்தர்க ளன்றென்றும், அவர்கள் முன்னனுபவித்திருந்த சிற்றின்பானுப வத்தை யொழித்து, பின்னர் சிவனால் பெறவேண்டிய பேரின்பத்தையும் இழந்து பால் சுரக்கும் வகையற்ற வரட்டுப் பசுக்களைப்போல் உலாவுகின்றவராகலான் அவர்களால் பெறும் பயன் ஒன்றில்லை என்றுங் கூறப்பட்டன.

67. தூலத் தடுத்தபளிங்கின் துளக்க மெனத்
தூலத்தே நின்ற துளங்காமல் - காலத்தால்
தாளைத்தந் தென்பிறவித் தாளை யறவிழித்தார்க்
காளன்றி என்மா றதற்கு. (1)

68, இக்கணமே முத்தியினை எய்திடினும் யானினைந்த
அக்கணமே ஆனந்தம் தந்திடினும் - நற்கணத்தார்
நாயகற்கும் நாயகிக்கும் நானடிமை எப்பொழுதும்
ஆயிருத்தல் அன்றியிலேன் யான். (2)

69, என்னை யுடையவன்வந் தென்னுடனாய் என்னளவில்
என்னையும் தன் ஆளாகக் கொள்ளுதலால் - என்னை
அறியப்பெற் றேன்அறிந்த அன்பருக்கே ஆளாய்ச்
செறியப்பெற்றேன் குழுவிற் சென்று. (3)

பளிங்கின் தூலத் தடுத்ததுளக்கமெனவும், அதற்குமாறு ஆளன்றி என் (1) எனவும். யான் நினைந்த முத்தியினை இக்கணமே எய்திடினும் என்றும், யான் நற்கணத்தார் (2) எனவும், அறிந்த அன்பருக்கே ஆளாய் (அவர்) குழுவிற்சென்று செறியப்பெற்றேன் (3) எனவுங் கொண்டுகூட்டுக.

(கூள) (எ-து.) புறத்துப்பொருந்திய வண்ணங்களின் மயமாய் ஒளிசெய்யும் படிகக்கல்லைப்போல யான் புறத்தேயுள்ள தூலசரீர அபிமானியாய், அத்தூலத்தைப் பொருந்திக் கிடக்கும் பஞ்சேந்திரியங்களின்வழி யுழலும் அறிவினை யுடையவனாய் ஐயுணர்வுகளின் வுணர்வே என்னுணர்வாய்நின்ற அவ்வழியுழலாமல், தனது அருளை எனது பரிபாகத்தளவை நோக்கிக் கொடுத்து, இனிப் பிறவாவண்ணம் ஆணவமலமென்னும் வேர் அற்று நீறாகும் வண்ணம் சக்ஷுதீக்ஷையஞ் செய்தா (திருநோக்கத்தால் நோக்கினா) னாகலான் அதற்கு நான் அடிமையாயிருத்தலன்றி வேறு என்னகைம்மாறு செய்யவிருக்கின்றது எ-ம்.

சத்த பரிச ரூப ரச கந்த மென்னும் ஐம்புலன்கள் சுரோத்திரமுதலிய ஐம்பொறிகளையும், அவ்வைம்பொறிகள் உடம்பினையும் பொருந்திக்கிடக்க, அவ்வுடம்பினைப் பொருந்தி ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தன்னையுணராது, பன்னிறமே காட்டும் படிகம்போற் கிடப்பதே ஆன்ம நிலையாகலான் யான் அந்நிலைபோல் நின்றே னென்பார் - தூலத்தடுத்த பளிங்கின் துளக்க மெனத், தூலத்தே நின்று என்றார்.

அங்ஙனம் ஆன்மா துளங்கி நிற்கும் அவசரத்தில், சிவன் ஆசிரியனாய் வந்து, ஊசலானது கயிறு அற்றால் தாய்போல் தரையே துணையாதல் போல, அவ்வான்மாவை நீ இந்திரியத்தின் வேறு எனக்காணும்படிச் செய்ய அவனுங் காணவே பின் தமது

முதல்சீபாதத்தை அணைவித்தும், அம்முதலை அணைவிக்குங் காலத்தில், அது வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் (பாசஞான பசுஞானங்களுக்கு அதீதமாய்) நிற்றலான், அம்முதலைப் பதிஞானத்தாற் காணுமாறு செய்தும், அங்ஙனஞ் செய்தவழி அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காணவுளதாய் நிற்பது ஞான சொரூபமென்றுணர்த்தியும், அங்ஙனம் ஞானத்தை உணர்த்திய வழியும், அஞ்ஞானத்தை வேம்பு தின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றைற நோக்கி நிற்குமாகலின் அது நீக்குதற்கு பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க வைத்தும், அங்ஙனம் வைக்கவே, யான் எனதென்னும் செருக்கற்று, பரமேஸ்வரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற முறைமையால் அவனிடத்து ஏகனாகி நிற்கச் செய்தும், அவ்வாறு ஏகனாகி நிற்கு நிலையில் அப்பரமேஸ்வரன் அருளாலல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யான் என்னும் அவனருள் தோன்றி அவ்வருட்டெரிசனத்தால் - செயலின்வழியே வந்து கூடுவதாகிய அஞ்ஞானமும் கன்மமும் ஒழியப்பெற்று இறைபணி வழுவாது நிற்கச் செய்தல் போல் எனக்குச் செய்தனன் என்பார் - துளங்காமல், காலத்தால் தாளத்தந்து, என் பிறவித்தாளை அறவிழித்தார்க்கு என்றார்.

இங்ஙனம் சொல் பல்காமைப்பொருட்டு இவ்வாறு கூறினாரேனும் இதனைச் சிவஞான போதம் - எட்டாஞ் சூத்திரம் மூன்றாம் அதிகரணமுதல், பத்தாஞ் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணங் காறும் போந்த துண்ணிய பொருள்களை எடுத்துரையாக்கால் பொருளியல்பு தெளிதல் கூடாதாகலான் அது தெரிந்து கூடுமாறு இங்ஙனம் கூறியதென்க.

அஃதாமாறு காட்டுதும், - துளங்காமல் என்றது - ஐயுணர்வுகளால் மயங்கித்தன்னையுணராது, பளிங்கிவிட்ட வண்ணம்போல் காட்டியற்றைக் காட்டி நிற்கு நிலையில், தன்னை இந்திரியத்தின் வேறாகக் காணக்காட்டி ஊசல் கயிறற்றால் தாய் த்தரையேயாந் துணை போல் தனது முதல் பாதத்தை யணையச் செய்ததாகிய பொருளைக் குறித்த தென்க.

காலத்தால் தாளைத்தந்து என்றது - தனது முதல் என்ற அது - வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நிற்றலான், அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காணச்செய்து, அதனால், அசத்தாயுள்ள வண்ணபேதங்களை அசத்தென்றுகாண, அங்ஙனம் உளதாய் நிற்பது ஞானசொரூபமென்றுணர்த்திய அக்காலத்தில் - பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்கத்தந்த பொருளைக் குறித்ததென்க.

என்பிறவித்தாளை அறவிழித்தார்க்கு என்றது - அங்ஙனம் பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்கத் தந்தபடி உச்சரித்ததனால் பரமேஸ்வரன் தானாய் நின்றமுறைமை யான் அவனிடத்து ஏகனாகி யான் எனதென்னும் செருக்கற்று அவனது பாதத்தை யணையவே, இனி இறைவன் அருளால் அல்லது ஒன்றையும் செய்யான் என்று அருட்கண் தெரிசனமாய் அஞ்ஞானமும் கன்மமும் பிரவேசிப்பதற்கின்றி அவ்விரண்டுமற்று, இறைபணி வழுவாது நிற்கச் செய்தலாகிய அப்பொருளைக் குறித்ததென்க.

இனி-அதற்கு ஆளன்றி என்மாறு என்றது - எவ்வகைச் செயலுக்கும் கர்த்தா மற்ற என்னையும், சடமாகிய கன்மத்தையும் முதலாக்காது இறைவனருள்ள முதலாகக் கொண்டு அச்செயலெல்லாம் இறைபணிஎன அவைகளில் யான் நிற்குங்கால், அவ்விறைவன் எனது விடயத்தையும் உணர்ந்து என்பால் காட்டும் உபகாரத்தோடு, காணும் உபகாரமும் உடையானென்று வெளிப்பட்டது. படவே யான் பத்தியினால் மறவாது ஏத்தலே அவ்வுபகாரச்செயலுக்குக் கைம்மாறாமன்றி வேறொன்றில்லை என்று அச்செயலை மேற்கொள்வானாயினேன் என்னும் அப்பொருளைக் குறித்ததென்க.

அப்பொருள் யாதெனின், ஆன்மா - இறைவனையின்றி ஒன்றினும் தான் பொருந்தி விடயிக்க மாட்டாதென்னும் உண்மையைக் குறித்ததென்க.

எனவே - விளக்கொளி கண்ணொளியோடு கலந்து கண்ணொளியோடுகூட வுருவத் தினுங் கலந்தாலன்றி, கண் அவ்வுருவத்தைக் காண்டலின்றாய வாறுபோல, அறிவிக்க அறியும் இயல்பினையுடைய உயிர்களும் முதல்வனது உணர்வு தம்மோடு கலந்துநின்று தம் மோடுகூடச்சென்று விடயத்தினுங் கலந்து நின்றால் அறிவு விளங்கி அதனையறியும் இயல்பினவன்றித் தனித்தறியவுமாட்டா, தனித்து ஒன்றனை விடயிக்கவுமாட்டாவாகலான் அறிவு விளங்குதன் மாத்திரைக்கேயன்றி விடயத்தைப் பற்றுதற்கண்ணும் முதல்வன் உடனின் றறிதல் ஒருதலையான் வேண்டப்படுதல் என்னும் உண்மையேயாம்.

இனி, செய்யுங்கைம்மாறு இது என விளக்குவான் எழுந்தது இக்கணமே எனுந்திரு வெண்பா என்க. (1)

(68) (எ-து முன்னை யான் நினைந்ததாகிய முத்தியினை இந்தக் கணப்பொழுதிலே பெறவரினும் வேண்டாம். அஃதேபோல்,

முத்திநிலையைப் பெற்ற அந்தப்பொழுதிலேயே பரமானந்தத்தைக் கொடுத்தலும் வேண்டாம். வேறு யான் வேண்டுவது யாதெனின், அன்பரோடு கூடி எனது முதல்வனாகிய சிவனுக்கும், என்னை அம்முதல்வனுக்கு ஆட்படுத்திய அருட்சத்திக்கும் எந்தப்பொழுதிலும் நான் செய்யப்படும் சரியை யாதிகளில் ஆதியந்தம் அடையாமல் செய்வதாகிய அடிமைத்திறத்தையே உடையவனா யிருத்தலே யாம். அதுவன்றி வேறு வேண்டுகோளில்லை என்பதாம்.

முத்தியைவேண்டாது, ஆனந்தத்தையும் வேண்டாது, நற்கணத்தார் நாயகற்கும் நாயகிக்கும் அடிமை வேண்டியது யாது நோக்கியெனின் - முத்தியைக் கொடுப்பது ஞானம். முத்திநிலையைக் கெடுப்பது ஆணவம் காமியம் மாயை என்னும் மும்மலங்கள். "அம்மலங்கள் மூன்றும் மெய்யுணர்ந்து நிட்டைகூடினார் மாட்டும் யாதானும் ஓர் வழியால் நுழைந்து தம்மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்திப் பிறவிக்கு வித்தாகிய பண்டை விபரீத வுணர்வை மேற்படுத்துவனவாம். ஆகலான் அவ்வுணர்வு முத்தியை வேண்டினார்க்கு ஆகாமையின், அத்துவித நிலையைக் கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பனே முதல்வன் அருள்வழி நின்று மும்மலங்கழிஇனாராகிய சீவன் முத்தர்க (சிவபத்தர்க)ளோடு இணங்கின் அவர்களது இணைக்கத்தான் மும்மலங்களும் விட்டொழியும், அவை விட்டொழியவே முத்தி நிலை நிலைபெறும், ஆகவே முத்திவேண்டினார் முன் வேண்டத்தக்கது நல்லாரது இணக்கத்தைக் கூடி அவர்க்கு அடிமை செய்தலை. அவரது அடிமையை வேண்டாது முத்தியை வேண்டினால் மும்மலங்களும் அல்லற்படுத்தி முத்திநிலையைக் கூட்டா. ஆகலான் இக்கணமே முத்தியினை எய்திடினும், (எனக்கு எய்த வேண்டியது) நற்கணத்தார்க்கு அடிமை என்று அவரடிமை வேண்டினார்.

பரமேஸ்வரன் யாங்கணும் வியாபகமாய் நிற்பினும், பத்தரது திருவேடம் சிவாலயம் என்னும் இவ்விரண்டிடத்து மாத்திரையே தயிரில் நெய்போல விளங்கி நிலைபெற்று அல்லாத இடங்களிலெல்லாம் பாலில் நெய்போல வெளிப்படாது நிற்பன் என்று சித்தாந்தங் கூறுதலின், நற்கணத்தார்க்கு அடிமை வேண்டினாராகிய இவர் தயிரில் நெய்போல விளங்கி நிலைபெற்றிருக்கும் பத்தரது - திருவேடத்தையும், சிவாலயத்தையுமே வேண்டி நாயகர்க்கு அடிமை வேண்டினார்.

'உயிர்க்குயிராகிய முதல்வன் உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள் எல்லாவற்றினும் கண்ணின் அருக்கன்போல் அதுவும் இதுவும் எனப்பிரித்துச் சொல்லப்பட்ட பேத நிலைமையனும் அல்லனாய்,

உடலுயிர்போல் அதுவே யென்றோதப்பட்ட அபேத நிலைமையனும் அல்லனாய், குணகுணிபோல் அதுவாகிய இதுவென்று பிரிக்காமல் சொல்லப்பட்ட பேதாபேத நிலைமையனும் அல்லனாய், அறிவொளிபோல் அம்மூன்றற்கும் பொதுமையான் அத்துவித நிலைமையனாய் எல்லாப் பொருளிலும் அருளுடனிருக்கும் முதல்வனது அருள் அந்தப் பொருள்களில் எல்லாம் பாலில் நெய்போல் காணுதற்கின்றி, பத்தரது திருவேடம், சிவாலயம் என்னும் இரண்டிடத்தில் மாத்திரம் தயிரில் நெய்போற் காண வெளிப்படுதலின் அவ்வெளிமையைநோக்கி, அவ்விரண்டிடத்திலுமுள்ள நாயகன் அடிமையை வேண்டிய இவர் அந்நாயகனிடத்துள்ள அருளுருவாகிய சத்திக்கும் அடிமை வேண்டினார்.

சீவன் முத்தியையும் பரமுத்தியையும், அவ்விரண்டுநிலையில் விளையும் இன்பத்தையும் வேண்டுவோர் பலராக இவ்வுலகில் காண்கின்றோம், இங்ஙனம் கூறிய அடிமைத் திறத்தை வேண்டினாரை அதுபோல் காண்கிலோம். அங்ஙனமிருக்க இவர் வேண்டியதுயாது நோக்கியெனின், "தன்னையறிவித்துத் தான்றானாச் செய்தானைப், பின்னை மறத்தல் பிழை" என்று சிவஞானபோதம் கஉ ஆம் சூத்திரத்தும், "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு" என்று திருக்குறளிலும் கூறிய கருத்து நோக்கி என்க.

அஃதாவது - "தன்னுண்மையை அறியமாட்டாது குருடாய்க்கிடந்த உயிர்க்குப் பல வாற்றானும் அதனைத் தெரிந்துணர்த்தி எத்தனையும் எளிய அவ்வுயிரை எத்தனையும் அரிய தானாம்வண்ணம் செய்தளித்த பெரியதோர் உதவியை அதன்பின்னர் மறக்குமாயின் அஃது இதற்குமுன் அறியாமையான் மறந்த குற்றம்போலத் தீர்திறன் உடையதோர் குற்றம் அன்று" என்றும் பசுவின் மடியை அறுத்தலும் மகளிர் கருவைச் சிதைத்தலும், பார்ப்பாரைக் கொலைசெய்தலுமாகிய மஹாபாதகங்களைச் செய்தார்க்கும் அப்பாவத்தில் நின்று நீங்கும் வாயிலுண்டாகும். ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்த மகனுக்கு அது நீங்கும் வாயிலில்லை" என்றும் கூறிய விதிமொழிகளின் திறத்தை நோக்கி என்க.

அதுவேயுமன்றி - பெத்தான்மாக்களாகிய உலகினார்க்கு, முனிவர்கடன் தேவர்கடன், பிதுரர்கடன் ஆகிய மூவகைக்கடனும், கேள்வியானும் வேள்வியானும் மக்கட்பேற்றினாலும் தீர்திறம்விதித்திருப்பதுபோல், நற்கணத்தார் நாயகன் நாயகியாகிய

மூவர்மாட்டும் செய்நன்றி கோறலைச் செய்யவல்ல மும்மலங்களைக்களைக, சிவபக்தர்களாகிய சீவன்முத்தர்களோடு இணங்குக. திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் வழிபடுக என இவ்வரிய செயல்களை முத்தான் மக்களுக்கு விதித்திருக்கின்ற அவ்விதியை நோக்கியு மென்க.

ஆகவே - இவ்வாசிரியர், தன்னையறிவித்துத் தான் தானாய்ச் செய்தானைப், பின்னை மறத்தல் பிழை என்ற அப்பழிக்கும், செய்நன்றி கொன்றமகற்கு உய்வில்லை என்ற பாவத்துக்கு அஞ்சும் நிலையுடைய விழுமியோராகலின் - எப்பொழுதும் யான் அடிமையாயிருத்த லன்றி யிலேன் என்றார்.

இங்ஙனமான பாவத்துக்கும் பழிக்கும் அஞ்சும் அறிவுடைமையும் அடிமையும் உண்டானால் முத்தியும் அதில்விளையும் ஆனந்தமும் தானே அவர்க்கு உண்டாமென்பது பெற்றாம்.

இதனால் அடிமை விரும்புவதே நமது கடமை என்றும், முத்திவீட்டிலிருந்தி ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது முதல்வனது கடமை என்றும், அறியக்கிடக்கின்றமை காண்க.

அன்பர்களோடு வாழப்பெறுவதே பயன் என்பதை - "உடையான் உன்றன் நடுவிருக்கும் உடையான் நடுவுள் நீ யிருத்தி, அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானால் அடியேன் உன், அடியார் நடுவுளிருக்கும் அருளைப் புரியாய் பொன்னம்பலத்தெம், முடியா முதலே என் கருத்துமுடியும் வண்ண முன்னின்றே" என்று ஆணையிட்டு வேண்டியதனாலறிக.

இனி - "என் கடன் பணிசெய்துகிடப்பதே என்ற வேதமொழிப்படி, அடிமையைத் தாம் வேண்டியதானால் வரட்டுப் பசுக்களோடு கூடிப் பயனிலியாய்ப் போவ தொழிந்து, அன்பராகிய கறவைகளோடு கூடிப் பணிசெய்து வாழ்ந்துகிடப்பதாகிய பயன் பெற்றேன் என்று என்னையுடையவன் என்னுஞ் செய்யுளாற் கூறுகின்றார். (2)

(66) (எ-து) என்னை அனாதியே ஆளாகவுடைய முதல்வன், என்னைப்போலும் மானுடவடிவங்கொண்டுவந்து, என்னறிவினுள் அறிவாய், அங்ஙனம் தன்னறிவாய் நிற்கின்ற என்னை அவ்வளவில் நிறுத்தாது, தனக்கு மீளா அடிமையாகவும் கொள்ளுதலால், என்னை முதல்வன் புறம்பே நின்று காட்டும் உபகாரத்தானும் உள் நின்று காணும் உபகாரத்தானும் வாழும் இயல்புடையேனென்று அறியப்பெற்றேன், அவ்வாறு அறியப் பெற்றயான், "முதல்வன் காட்டியுங்

கண்டும் உபகரித்து நிற்கும் அத்துவிதநிலையை மறவாது கடைப்பிடிக்கும் தமது ஞானக்கண்ணை இழப்பித்துத் தீயநெறிக் கண்கொண்டு சென்று மலங்களான் ஆய பிறவிக்குழியில் வீழ்வித்துத் துயருறுத்துவராகிய சிறப் (அன்) பிலார் கூற்றிலே தொன்றுதொட்டுப் பயின்று வந்த தேர்ச்சி அறும்படி, அம்மறவழியை மாற்றி ஞானக்கண்ணை யுதவிப் பிறவிக்குழியினின்றும் எடுத்து நன்னெறிக்கட்செலுத்தி வாழ்விக்கும் சிவபத்தரது கூற்றிலே பேரன்புடையனாய்ச் சென்று அவரது கூட்டத்துட் புக்கு அவர்களுக்கு அடிமையாய் எங்கொங்கை அவரது தோளிற் பொருந்திக் கிடக்கப் பெற்றேன் என்பதாம்.

"அநாதியெனப் பெற்ற அணுவை (ஆன்மாக்களை) அநாதிசிவன் உடைமையால்" என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற - என்னையுடையவன் என்றார். "என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி" என்ற அத்திருவாசகப்படியே என்னை ஆண்டருளினன் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற - என்னனவில்வந்து என்னுடனாய் என்னையும் தன்னாளாகக் கொள்ளுதல்லால் என்றார் "நானார் என் உள்ளமார் ஞானங்களார் என்னையார் அறிவார், வானோர் பிரான் என்னை ஆண்டிலனேல்" எனவே - வானோர்பிரான் என்னைத் தன்னாளாகக் கொண்டு ஆளாது ஒழித்திருப்பானாயின் நான் இன்னானென்றும், என்னுள்ளம் இது என்றும், என்னுடைய ஞானம் இத்தன்மைத் தென்றும் என்னை யாவர் அறிவார்? ஒருவரும் அறியார். ஆண்டதனாலன்றோ யாவரும் அறியலாயினார் என்ற அம்மணிவாசகத்தின்படி என்னையறியப் பெற்றேன் என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற-என்னை யறியப்பெற்றேன் என்றார். "சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு திரண்டு உன் திருவார்த்தை, விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார் வெவ்வேறு இருந்து உன் திருநாமம், தரிப்பார் பொன்னம்பலத்தாடும் தலைவா" என்பாராகிய அடியாரோடு கலந்து களித்திருந்தேன் என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற-அறிந்த அன்பருக்கே ஆளாய் குழுவிற் சென்று செறியப்பெற்றேன் என்றார்..

இதனால், கறவைபோன்ற அன்பரோடு கூடிப் பெற்ற பயன் இத்திறமா மென்று கூறப்பட்டது.

இம்மூன்று திருவெண்பாவினுள் உந்தியாரில் 'காயத்துள்' என்றதனைத் தூலத்தடுத்த பளிங்கின் துளக்கமெனத் தூலத்தே நின்று என்றும், 'மெய்ஞ்ஞானம்' என்றதனை - துளங்காமல் காலத்தால் தாளைத்தந்து என் பிறவித்தாளை யறவிழித்தார்க்கு, ஆளன்றி என்மாறு

அதற்கு என்றும், இக்கணமே முத்தியினை எய்திடினும் யானினைந்த, அக்கணமே ஆனந்தம் தந்திடினும்-நற்கணத்தார், நாயகற்கும் நாயகிக்கும் நானடிமை எப்பொழுதும் ஆயிருத்த லன்றியிலேன் என்றும், "கள்ளுண்ண மாட்டாதே மாயக்கள் உண்டார்" என்றும், "வரட்டுப் பசுக்கள்" என்றும் கூறியதனை - என்னையுடையவன் வந்து என்னுடனாய் என்னளவில், என்னையுந் தன்னாளாகக் கொள்ளுதலால், என்னையறியப்பெற்றேன் என்றும், அறிந்த அன்பருக்கே ஆளாய் குழுவிற்சென்று செறியப்பெற்றேன் என்றும் கூறினார்.

இதனால், மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்ட கறவைப்பசுவைப் போன்றவர் இவர் என்றும் அக்கள்ளுண்ணமாட்டாதே மாயக்கள்ளுண்ட வரட்டுப்பசுக்கள் போன்றவர் இவரென்றும் அறியக்கிடக்கின்றன. எனவே அன்பருக்காளாய் அவருடன் செறிந்து, சிரித்தும் களித்தும் தேனித்தும் திரண்டு திரண்டு முதல்வன் திருவார்த்தை விரித்தும், கேட்டும் மெச்சியும் வெவ்வேறிருந்து இறைவன் திருநாமத்தைத்தரித்தும் பொன்னம் பலத்தாடும் தலைவா என்றும், இவ்வண்ணமாய் மனமொழி மெய்கள் அன்பர் வசப்பட்டு அவசமுற்று இருப்பவரே காயத்துள் மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்ட ஆசிரியர் என்றும், - இந்நிலையொழிந்து - தூலத்தடுத்த பளிங்கின் துளக்கமெனத், தூலத்தே நின்று துளங்கி, காலத்தால் முதல்வன் தாளைப்பெற்று பிறவித்தாளை யறப்பெறாது, அம்முதல்வனுக்கு ஆளாவதும் எண்ணாது, முத்தியும் இன்பமுமே வேண்டி, நற்கணத்தார் முதலிய மூவர்க்கும் எப்பொழுதும் அடிமையாயிருக்கும் கைம்மாறையும் கைவிட்டு, என்னைப் பிரமமென்று அறியப்பெற்றேனென்று அவ்வளவில் அகமகிழ்ந்து அஹமாகிய பிரமம் பிடித்து, "மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களில் வீழ்க்கும் சிறப்பிலாராகிய" பெத்தான்மாக்க ளோடுகூடி மாயாவசப்பட்ட உடம்பைச் செறிந்துவரும் பிரார்த்தானுபவத்தை அனுபவித்து அதிற்களித்திருப்பவரே - மெய்ஞ்ஞானக்கள்ளுண்ண மாட்டாது மாயக்கள்ளுண்ட அநூசிரியர் - என்றும் அறிக. (43)

44\. சிந்தையி னுள்ளும்என் சென்னியி லும்சேர
வந்தவர் வாழ்கவென் றுந்தீபற
மடவா ளுடனேயென் றுந்தீபற.

எ-து-உ-யார்-என்-எனின், தன்னை அடியாரோடு கூடும் வண்ணம் செய்த அருமையைநாடி முதல்வனை வாழ்த்துதல் கூறிற்று.

(இ-ள்.) எனது சித்தத்தினுள்ளும் எனது தலைமேலும் பொருந்தவந்த அம்மையப்பர் அம்மையோடு பிரியாது வாழக்கடவர் என்பதாம்.

சிந்தையிலும் என்றன் சிரத்தினிலும் என்னாது, சிந்தையினுள்ளும் என்றதனால் எனது தலைமேலும் எனப்பொருள் கொண்டாம்.

இந்நூல் முகத்தில், அகளமாய் யாரும் அறிவறிதப் பொருள்; சகளமாய், வந்ததென்றும், (வந்த அச்சகளம்) தானாகத் தந்தது என்றும் கூறினாராகலின் அந்தச்சகள மூர்த்தியாகிய ஆசிரியரையே ஈண்டு இறுதிக்கண்ணும் வாழ்த்தினாரென்க. எனவே சிந்தையினுள் சிவஞானத்தையும், சென்னியில் திருவடியையும் வைக்கும் முறையுடையார் ஆசிரியராகலான், அவ்வாசிரியர்கோலம் இது என்பார் - சகளமாய் வந்தது-என்றும், அந்தச்சகளமாகிய அவ்வுருவம் இவ்வுலகில் பிறந்திறந்துழலும் உருவம் அன்றென்பார் - அகளமா யாரும் அறிவரிதப்பொருள்-என்றும், அவ்வரிய பொருள் இவ்வெளிய உருவங் கொண்டு வந்தது என்பால் வைத்த கருணையினால் என்னைச் சிவமாக்க என்பார் - தானாக - என்றும், சிவஞானமன்றி யான் சிவமாகேன் ஆகையால் அந்தத் திருவருள் ஞானத்தை எனக்குத் தந்தது என்பார் - தந்தது என்றுங் கூறினார்.

இந்நூலின் முதற்பாசுரத்திற் போந்த அப்பொருளையே அனுவதித்து சிந்தையினுள்ளும் என் சென்னியிலும் சேரவந்தவர் என்றும், அவ்வாறு ஆசிரியனாய்வரினும் அவன் அம்பலக் கூத்தனாகிய பராசக்தியோடு அபின்னமாய் விளங்கும் சிவமேயாகலின் மடவாளுடனே வாழ்க என்றுங் கூறினார்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

100. சிந்தையிலும் என்றன் சிரத்தினிலும் சேரும் வண்ணம்
வந்தவனை மண்ணிடை நாம் வாராமல் - தந்தவனை
மாதினுடன் எத்திறமும் வாழ்ந்திருக்க என்பதலால்
எது சொலி வாழ்த்துவேன் இன்று.

(எ-து) சித்தம் சிவமாகச் சிந்திக்கும் சிந்தையில் அருளும், "பிணநெஞ்சே பாதமலர் சூடுகின்றிலை" என்றெண்ணும் குறையகல எனது சிரத்தினில் அருளுருவாகிய திருவடியும் சேரும் வண்ணமாக குருவடிவாய் வந்தவனை, அங்ஙனம் குருவாய் வந்த அவன் சித்தத்தில் அருளும் சிரத்தில் அடியும் சேருவண்ணம் செய்ததேயல்லாமல், சித்தத்தைச் சேர்ந்த அருள் யான் சிவத்தோடு ஏகனாகி நிற்கவல்ல செயலைச் செய்யும் அக்காலத்து அதனை மாற்றும் வண்ணம் பிரவேசிக்கவரும் அஞ்ஞான கன்மம் பிரவேசியாவண்ணமும், மீண்டும் யோனிவாய்ப்பட்டு மேலிருக்கும் எனது தலை-கீழ் நோக்கி மண்ணிடை வாராவண்ணமும் அடியார் கூட்டத்துள்வாழும் வாழ்வைத் தந்தவனை,

அடியார் கூட்டத்துள் எவ்வகை யானும் பிரியாது வாழும் வாழ்வில் யானிருக்கும்போது எனது முதல்வனும் உமாதேவியை விட்டுப்பிரியாமல் அவளுடன் அம்மையப்பனாய் என்னுள்ளத்தை விட்டுப் பிரியாது எவ்வகைத் திறத்தும் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவதல்லாமல், அடியாரோடு கூடி யான்வாழும் இந்நிலையில் வேறு எதனைச்சொல்லி வாழ்த்தவல்லேன் என்பதாம்.

மடவா ளுடனே வாழ்க என்ற தேற்றம் பிரிவின்மையை யுணர்த்துதலால் - மாதினுடன் எத்திறமும் வாழ்ந்திருப்ப-என்றார். யான் வேறு வாழ்த்தக் கூறவெண்ணினும் இது காறும் யான் ஆசிரியர் வசனத்தையே பொன்னேபோற் போற்றிக் கூறிவந்தவனே யன்றி வேறு யானொன்று எடுத்துக் கூறியதில்லையாகலின் அந்நிலையில் வந்தயான் ஈண்டு வேறு கூறின் மிகைப்படக்கூறல் என்னும் குற்றத்துட் படவருமென்றஞ்சி - என்பதலால் ஏது சொலி வாழ்த்துவேன்-என்றார்.

சித்தம் சிவமாகச்சிந்திக்கும் எனது சிந்தையில் அருள்சேரும் வண்ணம் என்றதனை - திருவாசகம் - "திருத்தோணோக்கம் - அத்தன் கருணையினால் சித்தம்சிவமாக்கிச் செய்தனவே "தவமாக்கும்" என்றதனாலும், பாதமலர் சூடுகின்றிலை என்றெண்ணும் எனது குறையகல அருளுருவாகிய திருவடி சிரத்தில் சேருவண்ணம் என்றதனை - "மங்கைநல்லீர் வானந்தொழும் தென்னன் வார்கழலே நினைந்து அடியோம், மாண்மழிந்தோம் மதிமறந்தோம், ஆனந்தக்கூத்தன் அருள்பெறில் நாம் அவ்வணமே ஆனந்தமாகி நின்றாடாமோ" என்றதனாலும், திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம் - இலங்குகின்ற நின்சேவடிகள் இரண்டும் வைப்பிடம் இன்றியே, கலங்கினேன் கலங்காமலே வந்து காட்டினாய் என்றதனாலும், மண்ணிடைநாம் வாராமல் அடியார் கூட்டத்துள் வாழும் வாழ்வைத் தந்தவனை என்றதனை - பிரார்த்தனைப் பத்து - "ஊடியூடி உடையா யொடுகலந்து உள்ளுருகிப்பெருகி நெக்கு, ஆடிஆடி ஆனந்தம் அதுவே யாக அருள் கலந்து, கூடிக்கூடி உன்னடியார் குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பார்" என்றதனாலும், என்னுள்ளத்துள் மாதினுடன் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்றதனை "உடையான் உன்றன் நடுவிருக்கும் உடையாள் நடுவுள் நீ இருத்தி அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானால் அடியேன் உன்னடியார் நடுவுளிருக்கும் அருளைப்புரியாய்" என்றதனாலும், வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்பது உள்ளத்துள்ளே யாம் என்றதனை - பிடித்தபத்து - "பால் நினைத்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து நீ பாவியேனுடைய, ஊனினையுருக்கி உள்ளொளிபெருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தமாய, தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந்திரிந்த

செல்வமே சிவபெருமானே, யான் உனைத்தொடர்ந்து சிக்கெனப்பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவதினியே" என்றதனாலும் ஆராய்ந்து அறிந்து தெளிக.

இதனால் இறைவன் அடியாருள்ளத்தைக் கோயில் கொண்டிருப்பதே யன்றி அவரது முடியிலும் அடிசூட்டி மகிழ்விப்பன் என்று கூறப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் உந்தியாரில் "சிந்தையினுள்ளும் என் சென்னியிலும் சேரவந்தவர்" என்றதனை - சிந்தையிலும் என்றன் சிரத்தினிலும் சேரும் வண்ணம் வந்தவனை என்றும், "மடவாளுடனே வாழ்க" என்றதனை - மாதினுடன் எத்திரமும் வாழ்ந்திருக்க என்பதலால் ஏது சொலி வாழ்த்துவேன் - என்றுங்கூறினார்.

சிந்தையினுள்ளும் என் சென்னியிலும் சேர வந்தவர் என்றதனுள் வந்தவர் என்றது மண்ணிடை நாம் பிறந்திறந்துழலாது அடியாரோடு கூடியிருக்க என்று விதந்து கூறியதாமென்க. (சுசு)

சுரு. வைய முழுதும் மலக்கயங் கண்டிடும்
உய்யவந் தானுரை யுந்தீபற
உண்மை யுணர்ந்தாரென் னுந்தீபற.

எ-து-உந்-யார் என்-எனின், இந்நூற் சிறப்புக்கூறிற்று.

(இ-ள்.) உய்யவந்தானாகிய யான் ஆன்மாக்களை யெல்லாம் தன்னுட்கொண்டிருக்கும் பாசஞான பசுஞானங்களாகிய சமுத்திரங்களைக்கடந்து கரையேறச்செய்யும் படிக்கூறிய இத்திருவுந்தியாரின் உண்மை யுணர்ந்தவரே உண்மை யுணர்ந்தவராவர் என்க.

உய்ய வந்தான் வையமுழுதும் மலக்கயம் (முழுதும்) கண்டிடும் உரை உண்மை யுணர்ந்தார் (உணர்ந்தவர்) எனக் கொண்டுகூட்டுக.

இதனால், இத்திருவுந்தியார் மும்மலக் கடலைக்கடந்து முத்திக்கரையை ஆன்மாக்கள் அடையச்செய்யும். ஆகையால் இந்நூற்பொருளையுணர்ந்தவர்களே உண்மைப் பொருளுணர்ந்தவர்களாவர்" என்று இந்நூலாசிரியர் உய்யவந்த தேவநாயனார் கூறியருளினாரென்று கூறப்பட்டது.

இத்திருவுந்தியாரில் "உண்மையுணர்ந்தார்" என்றதை - திருக்களிற்றுப்படியார் தம் மிற்றலைப்பட்டார் என்ற இரண்டாவது திருவெண்பாவானும் "உய்யவந்தான் உரை வைய

முழுதும் மலக்கயம் கண்டிடும்" என்றதை - என்னறிவு சென்றளவில் யான் நின்றறிந்த படி * * * அறிக என்று ஒருவன் சொன்னபடி சொல்லக்கேள் என்று ஒருவன் எனக்கு அதனைச் சொன்னான் நான் உனக்கு அச்சொல் சொல்லக்கேள் - என்ற திருக்களிற்றுப்படியார் மூன்றாவது வெண்பாவானும் அறிக.

* உந்தீபற - என்வே - மேலெழுந்து பறந்து செல்கின்ற ஈப்பறவைபோல், சிவபுண்ணிய விசேடத்தான் பொதுநூற் பொருளிற் பற்றும் பற்றொழிந்து சித்தாந்த நூற் பொருளிற் பற்றும் பற்றுடையார்க்கு அப்பற்றால் அடையப்படும் பயன் இதுவென மேலெடுத்துக் காட்டிப் பறந்து செல்லும் சிறப்பினையுடையது இந்நூல் என்க. ஆகவே - இந்நூலுணர்ந்தவரே சித்தாந்த நூல்களின் உண்மையை உணர்ந்தவராவரென்று துணியக் கிடக்கின்றது.

என்வே - பறவையானது - பூமியிற் பரவிக்கிடக்கும் பல பொருள்களில் தனக்கு வேண்டுவதொன்றை கல்விக்கொண்டு மேலே செல்லுதல் இயல்பு. அங்ஙனம் செல்லும் பொழுது அது கவர்ந்து கொண்டு சென்றபொருள் இதுவென்று தெற்றென அறியவருதல் போல், சிவஞான போத முதலிய மெய்கண்ட நூல்களிற் பரந்துகிடக்கும் உண்மைப் பொருள்களுள் முடித்துக்கூறும் † உண்மைப்பொருள் ஒன்றை மேலே எடுத்துக்கொண்டு அதனையே இந்நூல் - முதல், இடை, கடைகளில் அறிச்செய்து உய்யச்செய்யும் என்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்

101. ‡ ஆதாரமாகி யருளோடு நிற்கின்ற
சூதான இன்பச்சுகவடிவை - ஓதாமல்
உள்ளவர்கள் கூடி உணர்வொழிய நிற்பதலால்
தெள்ளவாராதே சிவம்.

திருவுந்தியார் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

* உந்தி - என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது ஓர் விளையாட்டு. பற-என்றது ஒருமை பன்மை மயக்கம். மகளிர் விளையாட்டென்பதனை - இரண்டாம் உந்தியாரில் "பழக்கந்தவிரப் பழகுவதன்றி யழுப்புவதென் பெண்ணே" என்றதனாலறிக. இப்படி யன்றிப் பறக்க என்னும் வியங்கோளைப் பற என விகாரமாக்கிக்கருதின் உம்-தீ-பற எனப்பிரித்து உம்முடைய அநாதி குற்றமாகிய மலங்கள் விட்டுப் போம்படி, இந்நூலின் கருத்தே கருத்தாகக் கொள்க. இப்படி யன்றிப் பறக்க என்னும் எச்சத்தைப்பற என விகாரமாக்கி உம்முடைய தீமைகளெல்லாம் பறந்து போம்படிக்குக் கருதி நிற்பீரெனினுமமையும் இதில் நிற்பீர் என்பது வருவித்துக்கொள்க.

† உண்மைப் பொருள் என்றது - சிவஞானபோதம் பதினோராஞ் சூத்திரப்பொருள்.

‡ இத்திருவெண்பா சில பிரதிகளிற் காணப்பட்டது.

A. No. 25564

Sri Kamatchi Thunai

Our Maiden Publication (re-print) on the most sacred city of KANCHI and its presiding diety Sri Kamatchi Ambal, Which is unabridged, Authentic, Original and True Translation of Sanscrit Scripture of *Same Title.*

"SREE KAMATCHI LEELA PRABHARANAM"

and

"KANCHI KSHETRA MANJERI" (Tamil)

First published in 1906 Second edition (By public demand) in October'99 Now the only authentic - Sthala Purana of Sri Kamatchi Ambal of Kanchi

"The efflorescence of Sthala Puranas was fraught with numerous benefits to the society. They infused confidence into the hearts of the devotees and reinvigorated the social fabric. The temples and the places where they were located came to gain sanctity. Penitents who had a dip in the Holy theerthas and proffered worship in the temples were absolved of their sins, even if they were heinous. People were assured of forgiveness if they repented for sins earnestly. This gave them self-confidence to face their problems. The Sthala Puranas furnish adequate information on the place, the period, the ruler and the saints who lived at that age. They facilitate the construction of the social history of the country. The Sthala Puranas also inculcated highly philosophical ideas in the form of parables and Short Stories even to the common man. They paved the way for the moral regeneration of the society."

An extract from the book "MARUNDEESHWARA, the DIVINE PHYSICIAN" our grateful thanks to Sri. M. Rajagopalan, The Author.